

அண்ணா நூற்றாண்டு நூலகம் ANNA CENTENARY LIBRARY

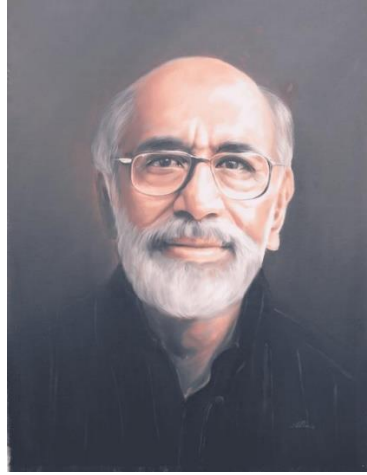
DIRECTORATE OF PUBLIC LIBRARIES SCHOOL EDUCATION DEPARTMENT

<https://www.annacentenarylibrary.org/pages/view/147-%E0%AE%9A%E0%AF%81%E0%AE%A8%E0%AF%8D%E0%AE%A4%E0%AE%B0-%E0%AE%BE%E0%AE%AE%E0%AE%9A%E0%AE%BE%E0%AE%AE%E0%AE%BF-1931>

செந்தமிழ்சிற்பிகள்

சுந்தர ராமசாமி (1933 - 1982)

அறிமுகம்

சுந்தர ராமசாமி, (மே 30, 1931 - அக்டோபர் 14, 2005) நவீனத் தமிழ் இலக்கியத்தின் மிகச் சிறந்த எழுத்தாளர்களுள் ஒருவர். இவர் ஒரு நாவலாசிரியர், சிறுகதை எழுத்தாளர், கவிஞர் எனப் பல இலக்கியவினங்களில் ஆளுமை பெற்றிருந்தார். பசுவய்யா என்ற புனைப்பெயரில் கவிதைகள் எழுதியவர். நவீனத் தமிழ் இலக்கியத்தில், தமிழ் மொழியினை பல்வேறு தளங்களுக்குக் கொண்டு சென்றார். மார்க்சியக் கண்ணோட்டத்தில் தொடங்கிய இவர் எழுத்துக்கள் (தண்ணீர், பொறுக்கி வர்க்கம்) இறுதியாக பட்டறிவுத் திறனாய்வு சார்ந்த உய்யநிலை நடப்பியல் (Empiricist Critical Realism) நோக்கில் (ஐகதி) கால்கொண்டன எனலாம். இடைபட்ட காலத்தில்

புத்தியலின் (Modernism) பலவெளிகளை படைத்தாலும் அவ்வப்போது வியன்புனைவிலும் (இருக்கைகள் போன்றன) திளைத்துள்ளார்.

இவர், நாகர்கோவில் அருகே உள்ளே தழுவிய மகாதேவர் கோவில் என்ற கிராமத்தில் பிறந்தார். தன் இளைய பருவத்தில், தொ.மு.சி.ரகுநாதனிடம் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார். தொ.மு.சி-யினால் மார்க்ஸிய தத்துவங்களிலும் ஈர்க்கப்பட்டவராகவும் இருந்தார். பிறகு தொ.மு.சி ஆசிரியராக இருந்த சாந்தி என்ற இதழில் எழுதத் தொடங்கினார். 1953 ஆம் ஆண்டு 'சாந்தி' பத்திரிக்கையில் இவர் எழுதிய 'தண்ணீர்' கதைக்கு முதல் பரிசு கிடைத்தது.

இவர் சமூக சீர்திருத்தவாதிகளான காந்தி, பெரியார் ஈவெரா, அரவிந்தர், இராமகிருஷ்ண பரம அம்சர், இராம் மனோகர் லோகியா, ஜேசி குமரப்பா, ஜே கிருஷ்ணமூர்த்தி, தமிழ் இலக்கியத்தில் புத்துணர்்திறனைப் புகுத்திய புதுமைப்பித்தன் எனப் பலரது நூல்களின் தாக்கத்துக்கு ஆட்பட்டுள்ளார். 1950களில் பொதுவுடைமைத் தோழரான ப. ஜீவானந்தம் அவர்களைச் சந்தித்துள்ளார். அதனால் இவருக்கு மார்க்சியத் தத்துவத் தாக்கம் ஏற்பட்டது. தொ.மு.சி. ரகுநாதன் ஆசிரியராகவிருந்து வெளியிட்ட சாந்தி இதழில் அவரது இலக்கியத் தொடர்பு உருவானது. மேலும் அவர் சரஸ்வதி இதழில் ஆசிரியக் குழு உறுப்பினராகியதும் எழுத்தாளராக வளர உதவியது.

1988 ஆம் ஆண்டில் 'காலச்சுவடு' இதழை நிறுவினார். க.நா.சுப்ரமணியம், கிருஷ்ணன் நம்பி, ஜி. நாகராஜன், பிரமிள், சி.சு. செல்லப்பா, கு. அழகிரிசாமி, தி.ஜானகிராமன் ப. ஜீவானந்தம் ஆகியோரைப் பற்றி 'நினைவோடைகள்' எழுதி வெளியிட்டார்.

விருதுகள்

குமரன் ஆசான் நினைவு விருது

இயல்விருது தமிழ் இலக்கியத் தோட்டம் 2001இல் வாழ்நாள் சாதனைக்காகப் பெற்றார்.

கதா சூடாமணி விருது (2004)

நாவல்

ஒரு புளியமரத்தின் கதை (1966)

ஜே.ஜே. சில குறிப்புகள் (1981)

குழந்தைகள் பெண்கள் ஆண்கள் (1998)

சிறுகதைகள்

சுந்தர ராமசாமி சிறுகதைகள் முழு தொகுப்பு (2006)

விமர்சனம்/கட்டுரைகள்/மற்றவை

ந.பிச்சமூர்த்தியின் கலை: மரபும் மனிதநேயமும் (1991)

ஆளுமைகள் மதிப்பீடுகள் (2004)

காற்றில் கரைந்த பேரோசை

விரிவும் ஆழமும் தேடி

தமிழகத்தில் கல்வி: வே.வசந்தி தேவியுடன் ஓர் உரையாடல் (2000)

இறந்த காலம் பெற்ற உயிர், இதம் தந்த வரிகள் (2002)

இவை என் உரைகள் (2003), வானகமே இளவெயிலே மரச்செறிவே (2004)

வாழ்க சந்தேகங்கள் (2004)

புதுமைப்பித்தன்: மரபை மீறும் ஆவேசம்(2006)

சுந்தர ராமசாமியின் இளமைக்காலத்தில் முக்கியமான அரசியல் மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தன. அவருக்கு பதினாறு வயதிருக்கும்போது இந்தியா சுதந்திரம் பெற்றது. சுதந்திரப்போராட்டத்தை அவர் நேரில் பார்த்திருக்கிறார். நாகர்கோயிலின் சுதந்திரப்போராட்ட வீரர்களான

எம்.வி.நாயிடு, தேரூர் சிவன்பிள்ளை போன்றவர்களை அவர் பார்த்திருக்கிறார். 1956-ல் மொழிவாரி மாநிலம் அமைந்தபோது இன்றைய குமரிமாவட்டத்தை தமிழ்நாட்டுடன் சேர்ப்பதற்காக நிகழ்ந்த போராட்டங்களை அவர் அணுக்கமாக பார்த்தார். அப்போராட்டத்தில் ஈடுபட்ட கொடிக்கால் செல்லப்பா [பின்னாளில் கொடிக்கால் அப்துல்லா] ஆகியோருடன் அவருக்கு நெருக்கமான நட்பு இருந்தது. இச்சித்திரங்கள் அவருடைய ஒரு புளியமரத்தின் கதை நாவலில் உள்ளன.

சுந்தர ராமசாமி 1950-ல் கிருஷ்ணன் நம்பி என்ற பெயரில் எழுதிய அழகிய நம்பியை சந்தித்தார். அவர்கள் நெருக்கமான நண்பர்களாக ஆனார்கள். இலக்கிய இரட்டையர் என்றே அழைக்கப்பட்டனர். 1974-ல் கிருஷ்ணன் நம்பி மறைவது வரை இருபத்தைந்து ஆண்டுக்காலம் அந்நட்பு நீடித்தது.

சுந்தர ராமசாமி (1991)

சுந்தர ராமசாமியின் இலக்கிய வாசிப்பு முதன்மையாக மலையாளத்திலேயே நிகழ்ந்தது. திருவனந்தபுரத்தில் இருந்து வெளியான கௌமுதி வார இதழ் அவருடைய பார்வையில் பெரும் செல்வாக்கு செலுத்தியது. கௌமுதி பாலகிருஷ்ணன் என அழைக்கப்பட்ட கே.பாலகிருஷ்ணன் நடையின் நேரடியான செல்வாக்கு சுந்தர ராமசாமியில் உண்டு. எம்.கோவிந்தன், சி. ஜே. தாமஸ் ஆகியோராலும் அவர் பெரிதும் கவரப்பட்டார்.

தமிழில் வல்லிக்கண்ணனின் 'கோயிலை பூட்டுங்கள்' என்னும் துண்டுப்பிரசுரம் வழியாக தன் பதினேழாம் வயதில் நவீன இலக்கியம் நோக்கி ஈர்க்கப்பட்டார். வல்லிக்கண்ணன், தொ.மு.சி. ரகுநாதன் ஆகியோரின் எழுத்துக்கள் வழியாக புதுமைப்பித்தன் சுந்தர ராமசாமிக்கு அறிமுகமானார். கு. அழகிரிசாமியும் அக்காலகட்டத்தில்

அறிமுகமானவர்தான். கு.அழகிரிசாமியுடன் தொடர்ச்சியான கடிதத் தொடர்பு சுந்தர ராமசாமிக்கு இருந்தது

இக்காலகட்டத்தில் டி.கே.சிதம்பரநாத முதலியாரின் வட்டத்தொட்டி அமைப்பில் சுந்தர ராமசாமி அவ்வப்போது பங்கெடுத்தார். அ.சீனிவாசராகவன் ஆகியோருடன் குறுகியகாலம் உரையாடலில் இருந்திருக்கிறார். முதியவயதினராக இருந்த கவிமணி தேசிகவினாயகம் பிள்ளையுடனும் அறிமுகம் இருந்தது. அவரை ஒரு பேட்டி எடுத்திருக்கிறார்.

புதுமைப்பித்தன் நினைவுமலர்

புதுமைப்பித்தன் மீதான தீவிர ஈடுபாடு காரணமாக 1951-ல் தன் பத்தொன்பதாம் வயதில் புதுமைப்பித்தன் நினைவுமலர் ஒன்றை நாகர்கோயிலில் இருந்து வெளியிட்டார். பல முக்கியமான ஆளுமைகளிடமிருந்து கட்டுரைகள் வாங்கி அதில் வெளியிட்டார். அதில் சுந்தர ராமசாமி எழுதிய 'முதலும் முடிவும்' என்னும் கதையே அவருடைய முதல் படைப்பு.

சரஸ்வதி, சாந்தி

தொ.மு.சி. ரகுநாதன் ஆசிரியராகக் கொண்டு 1954 முதல் 1956 வரை வெளிவந்த சாந்தி என்னும் இடதுசாரி இதழில் சுந்தர ராமசாமியின் தொடக்ககாலச் சிறுகதைகள் வெளிவந்தன. 1954-ம் ஆண்டு 'சாந்தி' பத்திரிக்கையில் இவர் எழுதிய 'தண்ணீர்' கதைக்கு முதல் பரிசு கிடைத்தது. வ.விஜயபாஸ்கரனை ஆசிரியராகக் கொண்டு 1955 முதல் 1962 வரை வெளிவந்த சரஸ்வதியில் சுந்தர ராமசாமியும் ஜெயகாந்தனும் தொடர்ச்சியாக எழுதினர். தமிழக முற்போக்கு இலக்கியத்தின் முகங்களாக அவர்கள் அறியப்பட்டார்கள். சரஸ்வதியில் சுந்தர ராமசாமியின் முதல் நாவலான ஒரு புளியமரத்தின் கதை தொடராக வெளிவந்தது. நாவல் முடிவுறும் முன்னரே சரஸ்வதி நின்றுவிடவே சில ஆண்டு இடைவெளிக்குப்பின் 1966-ல் அதை முழுமை செய்து நூலாக

வெளியிட்டார். அதற்கு முன்னரே சென்னையில் கே.சி.எஸ்.பணிக்கர் தொடங்கிய கலைக்கிராமமான சோழமண்டலத்தில் நடைபெற்ற ஒரு கொலையை அடிப்படையாக்கி ஒரு நாவலை எழுதி முழுமை செய்யும் முன்னரே நிறைவுறாமல் கைப்பிரதியை அழித்துவிட்டிருந்தார்.

க.நா.சுப்ரமணியம், நவீனத்துவம்

சுந்தர ராமசாமி 1966-ல் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியின் மீது விமர்சனம் கொண்டவராக ஆனார். விமர்சகரும் இலக்கிய ஆளுமையுமான க.நா.சுப்ரமணியத்துடன் சுந்தர ராமசாமிக்கு முன்னரே தொடர்பு இருந்தாலும் இடதுசாரி இயக்கங்களுடன் கொண்ட விலக்கம் அவரை க.நா.சுப்ரமணியம் நோக்கி கொண்டுசென்றது. முற்போக்கு இலக்கியத்தில் இருந்து அவர் நவீனத்துவம் நோக்கிச் சென்றார். க.நா.சுப்ரமணியத்தின் ஒருநாள் என்னும் நாவல் அவருக்கு முன்னுதாரணமான ஒரு படைப்பாகத் தோன்றியது. க.நா.சுப்ரமணியம் நாகர்கோயிலுக்கு வந்து சுந்தர ராமசாமியுடனும் கிருஷ்ணன் நம்பியுடனும் பலநாட்கள் தங்கி உரையாடினார்.

இலக்கியம் என்பது ஆர்வமும் பயிற்சியும் கொண்ட சிறிய வட்டத்திற்குள்ளேயே எழுதி வாசிக்கப்பட முடியும் என்னும் எண்ணம் க.நா.சுப்ரமணியத்துக்கு இருந்தது. அன்று தமிழில் வணிக எழுத்து மிகப்பெரிய இயக்கமாக ஆகியிருந்தது. அதில் கல்கி, தேவன், கொத்தமங்கலம் சுப்பு போன்ற நட்சத்திரங்கள் உருவாகியிருந்தனர். இன்னொரு பக்கம் திராவிட இயக்கம் பரப்பியக்கமாக வேருன்றிக்கொண்டிருந்தது. அவர்களும் இடதுசாரிகளும் பிரச்சார எழுத்தை உருவாக்கிக்கொண்டிருந்தனர். அந்தப் பெரும்போக்குகளுக்கு எதிராக சிற்றிதழ்கள் வழியாகச் செயல்படும் ஒரு மாற்று இலக்கிய இயக்கத்தை க.நா.சுப்ரமணியம் உருவாக்க முனைந்தார். அவரும் அவர் நண்பர் சி.சு.செல்லப்பாவும் சிலநூறு பிரதிகள் மட்டுமே அச்சிடப்படும் சிற்றிதழ் இயக்கத்தை தொடங்கினர். க.நா.சுப்ரமணியம் சூறாவளி, இலக்கியவட்டம் போன்ற சிற்றிதழ்களை நடத்தினார். சி.சு. செல்லப்பா தன்

ஆசிரியப்பொறுப்பில் எழுத்து இதழை நடத்தினார். சிற்றிதழ் இயக்கத்தில் ஆர்வம் கொண்ட சுந்தர ராமசாமி இறுதிவரை சிற்றிதழ் இயக்கம் சார்ந்தவராகவே தன்னை நிறுத்திக்கொண்டார். அதன் முகமாகவே அறியப்பட்டார்.

நவீனக் கவிதை

எழுத்து இதழில் இயல்பாக புதுக்கவிதை இயக்கம் உருவாகி வந்தபோது சுந்தர ராமசாமி பசுவய்யா என்ற பெயரில் அதில் கவிதைகள் எழுதினார். 1959-ல் 'உன் கை நகம்' என்னும் அவருடைய முதல் புதுக்கவிதை எழுத்து இதழில் வெளியானது. ஏற்கனவே எஸ்ரா பவுண்டின் புதுக்கவிதை இலக்கணத்தை அடியொற்றி க.நா.சுப்ரமணியம் தமிழில் புதுக்கவிதை எப்படி இருக்கவேண்டும் என ஒரு வரையறையை உருவாக்கியிருந்தார். சுப்ரமணிய பாரதியின் வசனகவிதைகளை தொடர்ந்து ந. பிச்சமூர்த்தி சில வசனகவிதைகளை எழுதியிருந்தார். ந.பிச்சமூர்த்தியின் பெட்டிக்கடை நாரணன் என்னும் கவிதை எழுத்து முதல் இதழில் வெளியானது சுந்தர ராமசாமியை புதுக்கவிதை எழுதும் தூண்டுதலைப் பெறச்செய்தது. எழுத்து மூன்றாம் இதழிலேயே அவருடைய கவிதை வெளியாகியது. சி.சு.செல்லப்பா, க.நா.சுப்ரமணியம் [மயன்] நகுலன், தி.சொ.வேணுகோபாலன், சி.மணி, நாரணா ஜெயராமன், கே.கஸ்தூரிரங்கன், இரா. மீனாட்சி, பிரமிள் ஆகியோர் தமிழ்ப் புதுக்கவிதையின் முன்னோடிகளாக அறியப்படுகிறார்கள். சி.சு.செல்லப்பா தொகுத்த இவர்களின் கவிதைகள் அடங்கிய புதுக்குரல்கள் என்னும் கவிதைத் தொகுதி முன்னோடியான ஒரு நூல். (பார்க்க எழுத்து கவிதை இயக்கம்)

ஏழாண்டு இடைவெளி

1966 முதல் சுந்தர ராமசாமி ஏழாண்டு காலம் ஏதும் எழுதவில்லை. அவருடைய தந்தையின் மறைவும் அதையொட்டி தொழிலையும் குடும்பத்தையும் கவனிக்கவேண்டியிருந்ததும் காரணம். கூடவே அவர் தன்னுடைய அரசியல், அழகியல் பார்வைகளை மறுபரிசீலனை செய்துகொண்டும் இருந்தார். இக்காலகட்டத்தில்தான் அவருக்கு இலங்கையைச் சேர்ந்த கவிஞரான பிரமிள்

அறிமுகமானார். அப்போது டெல்லியில் இருந்து எழுதிக்கொண்டிருந்த வெங்கட் சாமிநாதனும் நெருக்கமானவர் ஆனார். வெங்கட் சாமிநாதனின் முதல் கட்டுரைத் தொகுதிக்கு சுந்தர ராமசாமி முன்னுரை எழுதினார். ஓவியர் ஆதிமூலம், திரை இயக்குநர் ஜான் ஆப்ரஹாம் ஆகியோர் அறிமுகமானதும் இக்காலத்திலேயே.

க.நா.சுப்ரமணியம் டெல்லி சென்றுவிட சுந்தர ராமசாமி சென்னையில் வாழ்ந்த எம்.கோவிந்தனிடமும் நேரடியான தொடர்பை அடைந்தார். இவர்கள் அனைவரிடமும் தொடர்விவாதங்கள் நடந்தன. நீண்ட கடிதங்கள், நேர்ச்சந்திப்புகள் வழியாக அந்த விவாதங்கள் வளர்ந்தன. எம்.கோவிந்தன் வழியாக எம்.என்.ராய் சிந்தனைகளில் ஈடுபாடு உருவாகியது. பிரமிள் வழியாக ஜே.கிருஷ்ணமூர்த்தியின் எண்ணங்களை அறிந்துகொண்டார். சுந்தர ராமசாமியின் முக்கியமான பரிணாமக் காலகட்டம் இது.

1973-ல் வெளிவந்த சவால் என்னும் கவிதை சுந்தர ராமசாமி மௌனம் கலைத்து எழுதிய முதல் படைப்பு. இது ஞானரதம் என்னும் சிற்றிதழில் வெளிவந்தது. அதன்பின் அவர் எழுதிய சிறுகதைகள் பல்லக்குதூக்கிகள் என்னும் தொகுப்பாக வெளிவந்தன. முந்தைய சிறுகதைகளில் இருந்த புதுமைப்பித்தனின் சாயல் மறைந்துவிட்டிருந்தது.நடையில் இருந்த எள்ளல் மறைந்து சொற்சிக்கனம் உருவாகியிருந்தது. கதைகள் பெரிதும் உருவகத்தன்மை கொண்டவையாக இருந்தன. அதன்பின் வந்த பள்ளம் என்னும் சிறுகதைத் தொகுதியில் உருவகத்தன்மை கொண்ட கதைகளும் முந்தைய பாணியான யதார்த்த வாத அழகியல் கொண்ட கதைகளும் கலந்திருந்தன. இறுதிக்காலம் வரை இருவகையான சிறுகதைகளையும் எழுதிவந்த சுந்தர ராமசாமியின் இறுதிக்காலக் கதைகள் நேரடியான யதார்த்தவாதச் சித்தரிப்பும் சொற்சிக்கனம் கொண்ட இறுக்கமான நடையும் கொண்டவையாக அமைந்தன. அவருடைய இறுதி நாவலான குழந்தைகள் பெண்கள் ஆண்கள் (1998)லும் அதே நடையில் அமைந்திருந்தது.

படைப்புலகம்

நாவல்கள்

சுந்தர ராமசாமி மூன்று நாவல்களை எழுதியிருக்கிறார். அவருடைய முதல் நாவலாகிய ஒரு புளியமரத்தின் கதை 1966-ல் நூல் வடிவில் வெளிவந்தது. ஒரு புளியமரத்தை மையமாகக் கொண்டு நாகர்கோயில் என்னும் சிறுநகரில் மன்னராட்சிக் காலத்தில் இருந்து ஜனநாயகக் காலம் வரை வாழ்க்கைமாற்றம் நிகழ்வதைச் சித்தரித்த நாவல் இது.

சுந்தர ராமசாமியின் இரண்டாவது நாவலான ஜே.ஜே. சில குறிப்புகள் 1981-ல் வெளிவந்தது. இது மலையாள நாடக ஆசிரியர் சி.ஜே.தாமஸின் செல்வாக்கு கொண்ட புனைவுக்கதாபாத்திரமான ஜே.ஜே [ஜோசப் ஜேம்ஸ்] என்னும் எழுத்தாளரின் வாழ்க்கையை அவர்மேல் ஆர்வம் கொண்ட இளம் எழுத்தாளராகிய பாலுவின் பார்வையில் முன்வைப்பது. ஜே.ஜே எழுதிய நாட்குறிப்புகள் இரண்டாம் பகுதியாக அமைந்துள்ளன. எம்.கோவிந்தனின் சாயல் இதில் எம்.கே.ஐயப்பன் என்னும் கதாபாத்திரத்திற்கு உள்ளது

வழக்கமான கதைசொல்லும் வடிவில் இருந்து வேறுபட்டிருந்தது ஜே.ஜே.சிலகுறிப்புகள். ஏற்கனவே நகுலனின் நினைவுப்பாதை நாட்குறிப்பு வடிவில் இருந்தாலும் பரவலாக இலக்கியச் சூழலில் வாசிக்கப்பட்ட நாவல் இதுவே. ஆகவே இலக்கியச் சூழலில் ஓர் அதிர்வலையை இது உருவாக்கியது. இதில் உணர்ச்சிகள் இல்லை, மாறாக மெல்லிய பகடியே உள்ளது. கதைமாந்தர்கள் முழுமையாக இல்லை, அவர்களின் கோட்டுச்சித்திரங்களே உள்ளன. பெரிதும் சிந்தனைகளை முன்வைப்பது இது.

சுந்தர ராமசாமியின் மூன்றாவது நாவல் குழந்தைகள் பெண்கள் ஆண்கள் 1998-ல் வெளிவந்தது. பெரிதும் தன்வரலாற்றுத் தன்மை கொண்ட இந்நாவல் ஒரு குடும்பத்தின் பரிணாமத்தையும் அதில் கதைநாயகனின் வளர்ச்சியையும் சித்தரிக்கிறது.

சிறுகதைகள்

சுந்தர ராமசாமியின் முதல் சிறுகதைத் தொகுதி அக்கரைச் சீமையிலே 1959-ல் வெளிவந்தது. தொடர்ந்து 1964-ல் அவருடைய இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுதியான பிரசாதம் வெளிவந்தது. ஏழாண்டு இடைவெளிக்குப்பின் அவர் எழுதிய சிறுகதைகளின் தொகுதி பல்லக்கு தூக்கிகள் 1975-ல் வெளிவந்தது. குறுநாவல் தொகுதி திரைகள் ஆயிரம் 1975-ல் வெளிவந்தது. 1981-ல் பள்ளம் என்னும் சிறுகதைத் தொகுதி வெளிவந்தது. இறுதியாக மறியா தாமுவுக்கு எழுதிய கடிதம் என்னும் சிறுகதைத் தொகுதி வெளியாகியது. அவருடைய முழுச்சிறுகதைகளும் சுந்தர ராமசாமி சிறுகதைகள் என்னும் பெருநூலாக வெளிவந்துள்ளன.

கவிதைகள்

சுந்தர ராமசாமி 1959-ல் எழுத்து இதழில் பசுவய்யா என்ற பேரில் உன் கை நகம் என்னும் கவிதையை எழுதினார். புதுக்கவிதை இயக்கம் தொடங்கிய காலத்தில் எழுதப்பட்டது அக்கவிதை. தொடர்ந்து பசுவய்யா என்ற பேரில் கவிதைகளை எழுதினார்

கட்டுரைகள்

சுந்தர ராமசாமியின் கட்டுரை நடை கௌமுதி பாலகிருஷ்ணன், எம்.கோவிந்தன் ஆகியோரின் செல்வாக்கு கொண்டது. அவருடைய தமிழ் முன்னோடிகளான புதுமைப்பித்தன், க.நா.சுப்ரமணியம் ஆகியோரின் கட்டுரைகளில் இருக்கும் கட்டுக்கோப்பின்மையோ தாவிச்செல்லும்போக்கோ அவற்றில் இல்லை. அவை கூரிய, ஒழுங்கான நடையில், உள்ளடங்கிய அங்கதத்துடன் எழுதப்பட்டவை. சுந்தர ராமசாமியின் இரண்டு கட்டுரைகள் வெளிவந்த காலத்தில் பெரிதும் பேசப்பட்டவை. 1963-ல் க.நா.சுப்ரமணியத்தின் கோரிக்கையின்படி சுந்தர ராமசாமி எழுதிய 'பாரதியும் நானும்' என்னும் கட்டுரை நவீன உரைநடையாசிரியரான தன்னிடம் பாரதியின் செல்வாக்கு என பெரும்பாலும் ஏதுமில்லை என அறிவித்தது. அது அன்று அதிர்ச்சியலைகளை உருவாக்கியது.

பி.ஜீவானந்தம் மறைந்தபோது எழுதிய 'காற்றில் கரைந்த பேரோசை' என்னும் கட்டுரை ஆளுமைச்சித்தரிப்பின் முன்னுதாரணம் என்று கருதப்படுகிறது. பி.கே. பாலகிருஷ்ணன் ஆளுமைகளைப் பற்றி எழுதிய மாயாத்த சந்த்யகன் என்னும் நூலின் செல்வாக்கு இக்கட்டுரையில் உண்டு. 1975-ல் அகிலனுக்கு ஞானபீடப் பரிசு அளிக்கப்பட்டபோது சுந்தர ராமசாமி எழுதிய 'போலி முகங்கள்' என்னும் கடுமையான கட்டுரையும் பெரிதும் விவாதிக்கப்பட்டது. இறுதிவரை சுந்தர ராமசாமி இம்மூன்று பாணிகளிலும் கட்டுரைகள் எழுதியிருக்கிறார்

நினைவோடை நூல்கள்

சுந்தர ராமசாமி தன் இறுதிக்காலத்தில் பிறரிடம் உரையாடி பதிவுசெய்து நூலாக்கும் வடிவில் தன் இலக்கிய நண்பர்களைப் பற்றி சிறிய நூல்களை வெளியிட்டார். க.நா.சுப்ரமணியம், கிருஷ்ணன் நம்பி, ஜி. நாகராஜன், பிரமிள், சி.சு. செல்லப்பா, கு. அழகிரிசாமி, தி.ஜானகிராமன் ப. ஜீவானந்தம் ஆகியோரைப்பற்றிய தன் நினைவுகளையும் மதிப்பீடுகளையும் தொகுத்து சொல்லியிருக்கிறார். இந்நூல்களை அரவிந்தன், பி.ஆர்.மகாதேவன் ஆகியோர் உருவாக்கினார்கள்

மொழியாக்கங்கள்

சுந்தர ராமசாமி மலையாளத்தில் இருந்து தகழி சிவசங்கரப்பிள்ளையின் 'தோட்டியின் மகன்' நாவலை 1950-ல் மொழியாக்கம் செய்தார். அது சரஸ்வதி இதழில் தொடராக வெளியாகியது. ஆனால் அது 2000-த்திலேயே நூல் வடிவில் வெளிவந்தது. தகழி சிவசங்கரப்பிள்ளையின் செம்மீன் நாவல் அவர் மொழியாக்கத்தில் 1962-ல் வெளிவந்தது. வைக்கம் முகமது பஷீர், காருர் நீலகண்டபிள்ளை, எம் கோவிந்தன் ஆகியோரின் சிறுகதைகளை தமிழாக்கம் செய்திருக்கிறார். சுந்தர ராமசாமி சீனமொழிக் கவிதைகளையும் அரபு மொழிக் கவிதைகளையும் ஆங்கிலம் வழியாக மொழியாக்கம் செய்திருக்கிறார். அவை தொலைவில் இருக்கும் கவிதைகள் என்ற பேரில் நூலாகியிருக்கின்றன.

ராமட்டம்

<https://rasamattam.org/%E0%AE%9A%E0%AF%81%E0%AE%A8%E0%AF%8D%E0%AE%A4%E0%AE%B0-%E0%AE%B0%E0%AE%BE%E0%AE%AE%E0%AE%9A%E0%AE%BE%E0%AE%AE%E0%AE%BF-%E0%AE%A8%E0%AF%87%E0%AE%B0%E0%AF%8D%E0%AE%95%E0%AE%BE%E0%AE%A3%E0%AE%B2%E0%AF%8D/>

சுந்தர ராமசாமி நேர்காணல்

நீங்கள் எழுத்தாளனாய் வாழ்வைத் தொடங்கி, இத்தனை காலம் எழுத்து வாழ்வில் பயணம் செய்து நிறைய அனுபவங்களைப் பெற்ற பின்பும் இன்று உங்கள் எழுத்து வாழ்வை எப்படிப் பார்க்கிறீர்கள்?

நான் எழுதத் தொடங்கிய பின் ஐம்பது வருடங்கள் ஓடிவிட்டன. கனவுபோல் நழுவி விட்டிருக்கிறது காலம். எப்போதும் என் எழுத்து வாழ்க்கை சீராகவோ ஒழுங்காகவோ இருந்தது என்று சொல்ல முடியாது. நிறைய மேடு பள்ளங்கள். தத்தளிப்புகள். அவதூறுகளை மௌனத்தைக் கடைப்பிடித்து எதிர்கொள்ள வேண்டிய நிர்ப்பந்தம். அவமானம். இவையெல்லாம் இருந்திருக்கின்றன. சூழல் கழுத்தை நெரித்தபோது ஒருசில வருடங்கள் எழுதாமலும் இருந்திருக்கிறேன். எழுத்தை விட்டு விடுவோமா என்றும் யோசித்திருக்கிறேன். பிழைப்புக்கான வேலை நிர்ப்பந்தங்கள் எழுத்துக்கான நேரத்தை ஒழித்துக் கட்டிவிட்ட காலமும் உண்டு. எழுத்தைக் குறைந்த பட்ச வாசகர்களிடம்கூடக் கொண்டு போக முடியாத திணறல் தொடர்ந்து இருந்து வந்திருக்கிறது. என் எழுத்துகள் பலவும் ஐநூறு அல்லது ஆயிரம் பிரதிகள் அச்சேற்றப்படும் சிற்றிதழ்களில்தான் வெளிவந்தன.

இப்போது நிலைமையில் சில மாற்றங்கள். முழு நேரமும் எழுத்து அல்லது வாசிப்புத்தான். வேறு பொறுப்புகள் இல்லை. மன ஆரோக்கியம், உடல் ஆரோக்கியம் முன்னெவிடவும் எவ்வளவோ மேல். வயது ஆக ஆக ஆரோக்கியம் கூடிக்கொண்டே போகிறது. ஆகச் சிறிய வயதில்தான் ஆக மோசமான நோயாளியாக இருந்தேன். எதிர்மறையான விமர்சனங்களையும் அவற்றின் சூட்சுமம் பார்த்துத் தரம் பிரிக்கக் கற்றுக் கொண்டு விட்டேன். எழுத்தாளர்களின் தலைநகரமான சென்னையிலிருந்து வெகு தொலைவில் ஒரு வித்தியாசமான பின்னணியில் வாழ்ந்து வருவதால் இலக்கிய அரசியலின் சூட்சுமங்களை வெகுவாகப் பிந்தித்தான் புரிந்துகொண்டேன். ஒவ்வொன்றையும் அதனதன் இடத்தில் வைத்துப் பார்க்க

இப்போது கற்றுக்கொண்டு விட்டேன். மிகுந்த நம்பிக்கையுடன், நிறையச் செய்ய வேண்டும் என்ற ஆசையுடன் இருக்கிறேன். ஆசைகள் நிறைவேற சூழலின் ஒத்துழைப்பும் வேண்டும்.

நீங்கள் எழுத ஆரம்பித்த காலத்தில் இருந்த தமிழ்ச் சூழலுக்கும் பின்வந்த காலங்களில், தமிழ்ச் சூழல் அதை எதிர்கொண்ட சவால்களையும் முகம் கொடுத்து முன் சென்றிருக்கிறது என்று நம்புகிறீர்களா?

மாற்றங்கள் சிறுகச் சிறுக நிகழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றன. பெரிய பாய்ச்சல் என்று சொல்ல முடியாது. தமிழ் இனி 2000 இலக்கிய அரங்கில்கூட நீங்கள் கவனித்திருக்கலாம். யுவன் சந்திரசேகர் என்ற கவிஞர் கவிதை பற்றிய அவரது 'விசேஷத் தத்துவத்தைப்' பேசும்போதுகூட இருநூறு, முன்னூறு பேர் அதைக் கேட்கிறார்கள். என் சிறுவயதில் ம. பொ. சி., ஜீவா, அண்ணா போன்றவர்கள் இலக்கியத்தை அரசியலுடன் கலந்து பேசும்போதுதான் இவ்வளவு கூட்டத்தைப் பார்த்திருக்கிறேன். ஆழமான, கடினமான இலக்கியக் கட்டுரைகளின் ஜெராக்ஸ் பிரதிகளைப் பெறத்தான் ஒரே கூட்டம். எதற்கெடுத்தாலும் புரியவில்லை என்ற பேச்சு குறைந்து கடினமான விஷயங்களையும் அதிக உழைப்பைச் செலுத்திப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற ஆவல் தலைதூக்கி இருக்கிறது.

நவீனத்துவத்திற்குப் பிந்திய இலக்கியப் போக்குகளைப் பற்றிய பேச்சு - அமைப்பியல், பின்னமைப்பியல், பின்நவீனத்துவம், தலித்தியம், பெண்ணியம் போன்றவை - இந்திய மொழிகளிலேயே தமிழில் அதிகமாக இருக்கலாம். அல்லது அதிகமாக இருக்கும் மொழிகளில் தமிழும் ஒன்றாக இருக்கலாம்.

'பிச்சமூர்த்தியின் கலை - மரபும் மனித நேயமும்' என்ற படைப்பு, படைப்பாளியின் ஆளுமை பற்றிய மிகவும் குறிப்பிடத்தக்க ஆய்வு ஒன்றைத் தந்தவர் நீங்கள். இப்போது புதுமைப்பித்தனின் சிறுகதைகளைத் தொகுத்து மிகவும் கனதியான தொகுப்பொன்றை வெளிக்கொண்டு வந்துள்ளீர்கள். தமிழ்ச் சூழலில் இவ்விரு ஆளுமைகளின் தேர்வுக்கான காரணம் என்ன?

புதுமைப்பித்தனின் படைப்புகளைச் சிறப்பாகப் பதிப்பித்திருப்பவர் ஆ. இரா.வேங்கடாசலபதி. நான் அதற்கு முன்னுரை மட்டுமே எழுதியிருக்கிறேன். புதுமைப்பித்தன் சிறுவயதிலேயே என்னை ஆட்கொண்டவர். இதைப் பற்றிப் பல பேட்டிகளிலும் கட்டுரைகளிலும் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். அவரது கதையான மகாமசானத்தைப் படித்தபோது அது தந்த எதார்த்த உணர்வு மன ரீதியாகவும் உடல் ரீதியாகவும் என்னைப் பாதித்தது. மிகுந்த கிளர்ச்சி அடைந்தேன். எதார்த்தத்திற்கும் மொழிக்குமான உறவில் கூடிவந்த அழகியல் தந்த கிளர்ச்சி அது. ரொமாண்டிசிலுத்துக்கு எதிரான ஒரு மனோபாவம் சிறுவயதிலிருந்து தொடர்ந்து எனக்கு இருந்து வருகிறது.

தமிழ்ச் சூழலின் வகைமாதிரிகளைப் புதுமைப்பித்தன்போல் பதிவு செய்தவர் எவரும் இல்லை. இந்த வகைமாதிரிகளின் வீச்சும் விரிவும் எனக்கு மிக முக்கியமானவை. மேலேயிருந்து கீழே இருப்பவர்கள் வரையிலும் மேன்மைகளிலிருந்து தாழ்வுகள் வரையிலும் இலக்கியப் படைப்புக்கு உகந்த விஷயம் என்பதை அவர்தான் நிரூபித்தார். பகுதிகள் என்றில்லாமல் மொத்த வாழ்க்கையையும் முக்கியத்துவப்படுத்தினார். அவர் படைப்புகளில்,

‘வாழ்க்கையை நேரடியாகப் பார்’ என்ற செய்தி இருக்கிறது. இந்தச் செய்தியும் எனக்கு முக்கியமானது. தமிழ்ச் சமூகத்தின் தாழ்வு கனவும் கற்பனையும் சார்ந்த பார்வை. நீண்ட கவிதை மரபின் பின்விளைவு இது. சமயம், புராணம் ஆகியவையும் இவற்றில் கலந்து கிடக்கின்றன. தமிழர்களின் ரொமான்டிக் மனோபாவத்தைத்தான் சகல வணிகச் சக்திகளும் – இதழ்கள், திரைப்படங்கள், அரசியல்வாதிகள், சமயத் தலைவர்கள், தொலைக்காட்சி – சுரண்டிக்கொண்டிருக்கின்றன. மொழி உருவாக்கும் ரொமான்டிசிஸம்தான் எல்லாவற்றிற்கும் அடிப்படை. புதுமைப்பித்தனின் பார்வை இன்றையத் தேவை என்று நான் நம்புகிறேன்.

எழுத்தாளர்கள் தங்கள் அறச் சாரங்களை இழந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். குறுக்கு வழியில் வெற்றி என்பதுதான் இன்றைய ஸ்லோகம். புகழ் ஒளியில் சதா இருந்துகொண்டிருக்க வேண்டும். பரிசுகள் வந்து சேருபவை அல்ல; வாங்கப்படுபவை. அரசியல் சமரசங்களின் மூலம்தான் எழுத்தாளன் நிகழ்கால வெற்றிகளைப் பெற முடியும். இவ்வகையான சிந்தனைகள் தலைவிரித்தாடுகின்றன. இவற்றிற்கு நேர் எதிரான மன நிலையில் வாழ்ந்தவர் ந. பிச்சமூர்த்தி. அவரிடமிருந்த கல்ச்சர் ஒரு தமிழ் எழுத்தாளனுக்கு இன்று அவசரத் தேவையாக இருக்கிறது. தாழ்ந்து போவது அல்ல; தன்மானத்தை விட்டுக் கொடுக்காத பிடிவாதம்தான் எழுத்தாளனுக்குத் தேவை. போராட்டம்தான் அவன் வழியே தவிர சமரசம் அல்ல. கனமான புத்தகங்களைத் தொடர்ந்து படித்துக்கொண்டிருந்தவர் பிச்சமூர்த்தி. ஆனால் அவர் தன் வாசிப்பை விளம்பரப்படுத்திக் கொள்ளவேயில்லை. தான் எழுதியுள்ள படைப்புகளை முன்னிலைப்படுத்த தானே உழைப்பது எழுத்தாளனுக்கு அவமானம் என்று அவர் நம்பினார். நாளிதழ்களில் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தபோது உடன் பணிபுரிபவர்களுக்குக்கூட அவர் ஒரு கவிஞர் என்பது தெரியாது.

இன்றையச் சூழலைக் கணக்கிலெடுத்துப் பார்க்கும்போது பிச்சமூர்த்தியைப் போன்ற ஒரு கலைஞர் வெகு சமீபத்தில் தமிழகத்தில் வாழ்ந்திருந்தார் என்பதை நம்பவே கஷ்டமாக இருக்கிறது. அவருடன் உறவு கொண்டிருந்தவர்கள் எல்லோரும் மிகவும் சாதாரணமானவர்கள். பண்டாரங்கள், பைராகிகள், கைரேகை பார்ப்பவர்கள், ஜோசியர்கள், அரைகுறை வைத்தியர்கள், பிச்சையெடுப்பதற்காகத் துறவறம் பூண்டவர்கள், கோயில், குளம், மண்டபங்களில் உட்கார்ந்து தங்கள் வாழ்நாளைக் கழித்தவர்கள், சிறு பொருட்களை விற்பனை செய்யும் வியாபாரிகள்.

மரபுக் கவிதைக்கும் புதுக்கவிதைக்குமான பாலத்தை நிர்மாணித்தவர் அவர்தான். அலட்டிக்கொள்ளாமல் அதை லெகுவாகச் செய்தார். இன்று எனக்கு அவர் கவிதைகளில் பெரிய ஈடுபாடு இல்லை. ஆனால் குறிப்பிட்ட காலத்தில் அவர் ஆற்றிய பங்கு முக்கியமானது. சிறுகதை ஆசிரியர்களில் இன்றும் அவருக்கு மிக முக்கியமான இடம் உண்டு.

உங்கள் படைப்பு வாழ்வில் நீங்கள் கவிதை, சிறுகதை, நாவல், உரைநடை, மொழிபெயர்ப்பு போன்றவைகளில் காலூன்றி நின்றிருக்கிறீர்கள். இவற்றில் உங்கள் சிந்தனையை மிகத் தெளிவாக வெளிப்படுத்த ஏற்ற உலகமாக எதை அதிகமாகக் கருதுகிறீர்கள்?

முதலில் சிறுகதைகளை எழுதத் தொடங்கினேன். அப்போது வேறு இலக்கிய உருவம் எதுவும் சாத்தியம் என்ற நம்பிக்கை இருக்கவில்லை. அப்பா என்னை உதவாக்கரை என்று நினைத்தார். அதை நியாயமான மதிப்பீடு என்றுதான் சொல்வேன். இலக்கியத்தில் ஒன்றைச் சாதித்து, வெளி உலகத்தில் என்னை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி செய்து, அப்பாவைத் தோற்கடிக்க வேண்டும் என்று நினைத்துத்தான் சிறுகதைகள் எழுத ஆரம்பித்தேன். இடதுசாரி இயக்கத் தொடர்பும் அவர்களுடைய தத்துவங்களில் நான் கொண்டிருந்த நம்பிக்கையும் படைப்புக்கு ஒரு சமூக நியாயத்தை உருவாக்கித் தந்திருந்தன.

அதன் பின் 'ஒரு புளியமரத்தின் கதை' நாவலை எழுதினேன். க. நா. சு. வின் தூண்டுதலால்தான் கட்டுரைகளும் கவிதைகளும் எழுதத் தொடங்கினேன். இலக்கிய உருவங்கள் சார்ந்த நம்பிக்கைகள் எனக்கு முக்கியமானவை. ஒரு உருவத்தை மற்றொரு உருவத்துடன் பொறுப்பின்றிக் குழப்பியடிப்பதில் விருப்பமில்லை. ஒவ்வொரு உருவத்திற்கும் ஒரு நோக்கம் இருக்கிறது. அழுத்தம் இருக்கிறது. ஒரு முன்னுரிமை இருக்கிறது. ஆனால் எந்த உருவத்தில் அதிக நம்பிக்கை என்று கேட்டால் என் குறிக்கோள் சார்ந்து எல்லா உருவங்களிலும் என்றுதான் சொல்வேன். தெரிந்தோ தெரியாமலோ நோக்கம் அல்லது விஷயம்தான் உருவத்தைத் தேர்ந்தெடுக்கிறது. இருப்பினும் வாழ்வின் புதிர்களை ஆராய நாவல் தரும் வசதியைப் பிற உருவங்கள் தராததால் நாவல்மீது தனியான மரியாதை வைத்திருக்கிறேன்.

தமிழில் நீண்டகாலமாக ஒரு எதார்த்தவாதப் பண்பு இருந்து வந்திருக்கிறது. ஆனால் இப்போது இந்த எதார்த்தவாதப் பண்பு தொடர்பான கேள்விகள் எழுப்பப்படுகின்றன. தமிழில் ஒரு எழுத்தாளன் தான் நினைத்ததை முற்று முழுதாக எழுதவுமில்லை, சொல்லவுமில்லை என்கிறார்கள். இந்த எதார்த்தவாதம் என்பது ஒரு தேர்வுக்கு உட்பட்ட அல்லது சமூக மனோபாவத்தை ஏற்று சுத்திகரிக்கப்பட்ட இலக்கிய முயற்சிகள்தானா?

படைப்பில் புறத்தைப் பற்றிய பேச்சு எல்லாம் அகத்தை ஊடுருவத்தான். தோற்றம் சாரத்துக்கு இட்டுச் செல்ல வேண்டும். எதார்த்தவாதம் என்பது ஒரு தளத்தின் பொதுப்பெயரே தவிர ஒரு படைப்பின் குணத்தைத் தீர்மானிக்கக்கூடியது அல்ல. ஒரு எதார்த்தத்தளத்தைச் சேர்ந்த ஒரு எழுத்து நம்மை ஆட்கொள்ளும்போது அதே தளத்தைச் சேர்ந்த மற்றொன்று மிகுந்த சலிப்பைத் தருகிறது. ஊடுருவல்தான் முக்கியம். எதார்த்தத்தளம் சார்ந்த ஊடுருவல் தமிழ் வாழ்வின் ஸ்திதிக்கு இன்று பொருந்தி வருகிறது. அதன் மீதான என் விருப்பம் தமிழ் வாழ்வைக் கடுமையாகப் பாதிக்க வேண்டும் என்ற குறிக்கோள் சார்ந்தது.

தமிழில் எதார்த்தவாதிகள் எவரும் அதையே பிடித்துத் தொங்கிக்கொண்டிருக்கவும் இல்லை. 'ஆறில் ஒரு பங்கு', 'சின்னச் சங்கரன்' போன்ற கதைகளை எழுதிய பாரதிதான் 'ஞானரத்'தையும் எழுதியிருக்கிறான். 'பொன்னகரம்', 'கவந்தனும் காமனும்' போன்ற கதைகளை எழுதிய புதுமைப்பித்தன் தான் 'ஞானக்குகை', 'பிரம்மராஷ்ட்ரம்' போன்றவற்றையும் படைத்திருக்கிறான். கு. ப. ரா., ந. பிச்சமுர்த்தி போன்றவர்களும் எதார்த்தவாதத்தைத் தாண்டிப் பல கதைகளை எழுதியிருக்கிறார்கள். மௌனி எதார்த்தவாதத்துக்குள் நுழையவே இல்லை. எதார்த்தம் தாண்டிய படைப்பு நம்பிக்கைகளைப் புதிய கண்டுபிடிப்புகள்போல் இப்போது சிலர் பேசுவது உண்மை அல்ல.

என் 'பல்லக்குத் தூக்கிகள்' தொகுப்புகூட எதார்த்தவாதக் கதைகளைச் சேர்ந்தது அல்ல. இப்போதைய என் கதைத் தொகுப்பின் தலைப்பான 'காகங்கள்' கதையையும் ஒரு எதார்த்தவாதக் கதை என்று சொல்ல முடியாது. இவையெல்லாம் மேல்நாட்டுத் தத்துவங்களைப் படித்துவிட்டுப் போலி செய்தவையும் அல்ல. இந்திய மரபில் இல்லாத மாந்தர் எதார்த்தம் வேறு எந்தத் தேசத்திலும் இருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை.

எதார்த்தவாதத்தின் பாதிப்பைப் பெற்ற ஒரு மூளையால்தான் அமைப்பியல்வாதம், பின்னமைப்பியல் வாதம், பின்நவீனத்துவம் போன்ற தத்துவங்களைச் சரிவரப் புரிந்துகொள்ள முடியும் என்று நான் நம்புகிறேன். எதார்த்தவாதம் வழியாகத்தான் நீங்கள் அவற்றைத் தாண்டிச் செல்லும் தத்துவங்களுக்கும் போக வேண்டும். நம் வாழ்வின் ஸ்திதியைக் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ளாத, மிகச் சிக்கலான தத்துவங்களைப் பேசுவதன் மூலம் பேசுபவர்களுக்கு உபயோகப்படும் அதிகார மையங்களை உருவாக்கலாம். தமிழ் வாழ்க்கையில் எந்தப் பாதிப்பையும் நிகழ்த்த முடியாது. தமிழ்ச் சூழலில் அரசியல் சார்ந்த இன்டெலச்சுவல் வர்க்கத்தின் அதிகபட்ச எல்லை பாரதிதாசன். புதுமைப் பித்தன் இன்றும் அவர்களுக்கு ஒரு புதிர். இவையெல்லாம் தமிழ் எதார்த்தங்கள். புதிய சிந்தனைகளின் அறிமுகங்களை நான் வரவேற்கிறேன். அந்தச் சிந்தனைகளை நாம் அறிந்துகொள்ள வேண்டும். அவற்றின் பாதிப்பையும் பெற வேண்டும். அந்தச் சிந்தனைகளுக்கு முற்பட்டவையெல்லாம் காலாவதியாகிவிட்டன என்ற பாவனை உண்மையில்லை. ஆசிரியர் 'இறந்துவிட்டார்' என்று கூறுகிறவர்கள் ஆசிரியருக்கு மட்டுமே முக்கியத்துவம் தரும் விமர்சனங்களைத்தான் இப்போதும் உருவாக்கிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். படைப்பாளி அதீத முக்கியத்துவம் பெற்று வருகிறான் என்கூடச் சொல்லலாம். எல்லாப் பிரதியும் ஒன்று என்று சொன்னவர்கள் பாரதியைப் பற்றியும் புதுமைப்பித்தனைப் பற்றியும் இன்றையப் படைப்பாளிகளில் பொருட்படுத்தத் தகுந்தவர்களைப் பற்றியுமே பேசுகிறார்கள்.

தமிழ் நாவல் வெளிப்பாட்டு முறையில் உங்கள் 'ஜே. ஜே : சில குறிப்புகள்' ஒரு முக்கியமான திருப்பம். இது இயல்பாக நடந்ததா அல்லது முற்கற்பிதத்துடனான எழுத்துச் செயல்பாடா?

பெருமளவு இயல்பாக நடந்தது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். அதை எழுதி முடித்த நிலையில் தமிழ் நாவல் மரபில் அது வித்தியாசமானது என்ற உணர்வு மட்டும்தான் எனக்கு இருந்தது. நண்பர்களும் முன் பின் தெரியாத வாசகர்களும் சாதகமான அபிப்பிராயங்களைக் கூறத் தொடங்கிய போது நான் எதிர்பாராத காரியம் நடந்திருப்பதாக உணர்ந்தேன். விமர்சகர்கள் அதைக் கடுமையாகக் கண்டிக்க ஆரம்பித்தார்கள். வாசகர்களின் வரவேற்பு வழக்கத்திற்கு மாறாக இருந்தது. அபிப்பிராயங்களை விமர்சனம் சிறிய அளவில்கூடப் பிரதிபலிக்கவில்லை என்பது என் அனுபவம்.

மொழியையோ சிந்தனையையோ தமிழில் யாரும் இப்படி கைகொண்டு வெளிப்படுத்தவில்லை. நாம் இதனைத் தமிழில் செய்வோம் என்றாவது நினைக்கவில்லையா அல்லது தமிழ் நாவல் வெளிப்பாட்டு முறையில் இது ஒரு புதுக் காலடி என்றாவது எண்ணவில்லையா?

பிறர் செய்து வைத்திருக்கும் காரியங்களையோ நான் செய்து முடித்துவிட்ட காரியங்களையோ திரும்பச் செய்யக்கூடாது என்பதில் எப்போதும் உறுதியாக

இருந்திருக்கிறேன். படைப்பு என்பது புதிது. இதற்கு முன் இல்லாதது. கோடிக்கணக்கான குழந்தைகள் பிறந்திருக்கின்றன. ஆனால் இப்போது பிறந்திருக்கும் குழந்தை இதற்கு முன் பிறந்ததே இல்லை. இயற்கையிலேயே படைப்பு இப்படி. நிகழ்த்தியதை மீண்டும் நிகழ்த்திக் காட்டுவது பழக்கம் அல்லது சகஜம்.

‘ஒரு புனியமரத்தின் கதை’ வெளிவந்தபோது குடும்பங்களுக்கு வெளியே உருவாக்கப்பட்ட நாவல் என்று எதுவும் இருக்கவில்லை. மனிதனுக்கும் கருத்துகளுக்குமான உறவு வலுமையானது. உணர்ச்சித் தளங்களில் வேர் விட்டு நிற்பது. அதனால்தான் கருத்துகள் சார்ந்த முறிவு மனிதனை மிக மோசமாகப் பாதிக்கிறது. ‘ஜே. ஜே : சில குறிப்புகள்’ மனிதனுக்கும் கருத்துகளுக்குமான உறவைப் பற்றிச் சொல்கிறது.

‘குழந்தைகள் பெண்கள் ஆண்கள்’ நாவல் குடும்பத்துக்கும் மனிதனுக்குமான உறவைச் சொல்கிறது என்று வைத்துக்கொள்ளலாம். குடும்பம் ஒரு நிறைவான அமைப்பு தானா? அதன் தோற்றத்திற்கும் உள்ளார்ந்த செயல்பாடுகளுக்கும் இசைவு உண்டா? குறையுணர்ச்சியுடன்தான் மனிதன் குடும்பத்துக்குள் தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கிறானா? இதுபோன்ற பல கேள்விகள் இருக்கின்றன. உள்ளூர இருந்த ஆவேசம்தான் புதிய படைப்புகளைப் பார்க்கத் தூண்டிக்கொண்டே போயிருக்கிறது. பெரிய திட்டங்கள் என்று இல்லை. புதுமைக்காகப் புதுமை என்பதும் இல்லை. சிறிய அளவிலான யோசனைகள்தான்.

படைப்புத் தொடர்பான தீவிர ஆவேசம் தெரிகிறதே உங்களிடம்.

அந்த ஆவேசம் எப்போதும் இருந்து இப்போதும் இருப்பதுதான். ஒரு மாற்றத்தை நிகழ்த்த வேண்டும் என்ற ஆசையிலிருந்து பிரிக்க முடியாத ஆவேசம் அது. உலக இலக்கியப் படத்தில் சிறிய நாடுகள், சிறிய மொழிகள்கூட அவற்றுக்குரிய இடத்தைப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கின்றன. தமிழ் மரபும் செழுமையும் கொண்ட மொழி. இங்கும் பெரிய காரியங்கள் நடக்க வேண்டும். அதற்கான சூழல் உருவாக வேண்டும். எழுத்தாளன் சமூக மதிப்பைப் பெற வேண்டும். எழுதுவது மட்டுமே படைப்பு என்று நான் நினைக்கவில்லை. படைப்புக்கு வெளியே சக மனிதனிடம் நாம் வெளிப்படுத்தும் சிந்தனைகள், வாசிப்பில் நாம் கொண்டிருக்கும் ஆர்வம், சுயப்பரிசோதனை, சொல்லையும் செயலையும் இயன்ற அளவு இணைப்பதற்கான முயற்சி, ஜீவராசிகள் அனைத்தின்மீதும் கொள்ளும் பரிவு எல்லாமே படைப்பு மனத்திலிருந்து தோன்றுபவைதான்.

உங்கள் எழுத்தை வாசிக்கும்போது முரண்பாடுகள் மீதான உணர்வுகளையே காண முடிகிறது. தனிமனிதர்கள்மீதான முரண்பாடு, தத்துவங்கள் மீதான முரண்பாடு. உங்களுக்குத் தனி மனிதன், சமூகம், சமூக நிறுவனங்கள், தத்துவங்கள் எதுவுமே திருப்தியைத் தரவில்லையா?

சமூக வாழ்க்கையில் எனக்குத் திருப்தி இல்லை. தத்துவங்கள் சார்ந்தும் சமூக ஒழுக்கங்கள் சார்ந்தும் மனிதன் போடுகிற வேஷம் மிகப் பெரிய சீரழிவை உருவாக்குகிறது. உயர்வானவையும் மனித ஸ்பரிசம் படும்போது கீழிறக்கம் கொள்கின்றன. பதவியைப் பிடிக்கத் தத்துவங்களைப் பயன்படுத்தும்போது

உபயோக மதிப்பு உள்ளார்ந்த சாரத்தை அரித்து விடுகிறது. பார்வையற்றோர் பள்ளிக்கு வெளிநாட்டிலிருந்து வரும் உணவை ஆசிரியர்கள் திட்டமிட்டுத் திருடுகிறார்கள். மனிதன் மேலானவன் என்பதை ஒரு ஸ்லோகமாக்க நான் விரும்பவில்லை. மனிதநேயம் படைப்பாளி நம்பித் தீர வேண்டிய ஒரு நிர்ப்பந்தம் அல்ல.

படைப்பாளியிடம் அனுபவம் சார்ந்த பார்வைதான் வலிமையாக இருக்க வேண்டும். சகல பாதிப்புகளும் அந்த அனுபவத்துக்குள் இருக்கின்றன. மனித ஸ்திதியை அது எவ்வளவு கேவலமாக இருக்கும் நிலையிலும் புரிதல் சார்ந்து மேலெடுத்துச் சென்றுவிட முடியும். பிரக்ஞைபூர்வமான வேஷதாரிகளைத் திருத்துவது மிகக் கடினம். வேஷதாரி களால் அழிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் சமூகம் தமிழ்ச் சமூகம். கபடமற்ற ஜனங்களின் சரிவு அல்ல பிரச்சினை. திட்டமிட்டு ஏமாற்றும் சக்திகளின் கூட்டு ஒப்பந்தம்தான் பெரிய பிரச்சினை.

நீங்கள் உணர்ச்சிபூர்வமாக இருந்தாலும் உங்கள் மொழி ஆளுகையில் அறிவின் மொழியினுடாக உங்கள் சிந்தனை வெளிப்படுவது எப்படி சாத்தியமாகிறது?

தமிழ்ச் சூழலில் உணர்ச்சியின் பீறிடல்களைச் சிறுவயதிலிருந்தே கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். புகழும் பணமும் பதவியும் தேடித் தர ஏற்ற விற்பனைப் பண்டமாகவே உணர்ச்சியின் பீறிடல் தமிழ்ச் சமூகத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. அரசியல் மேடைக் கத்தல்கள், தமிழ்த் திரைப்படங்களில் கண்ணீரின் பிரவாகம், வணிக எழுத்தாளர்களின் நெகிழ்ச்சிகள் எல்லாவற்றிற்கும் எதிராக நான் என் உணர்ச்சியைச் செம்மை செய்துகொள்ள விரும்பினேன். வாசகர்களைச் சிந்திக்கச் செய்ய வேண்டும். அப்போதுதான் அவர்களிடம் சுயமான விமர்சனம் உருவாகும். இந்த விழிப்புநிலையிலிருந்துதான் ஜனநாயகத்தை வலிமைப்படுத்தும் செயல்பாடுகள் தோன்றுகின்றன. அறிவு சார்ந்த மொழி உருவாகும்போது இன்னும் ஆரோக்கியமான விவாதங்களை நடத்த முடியும். இப்படியெல்லாம் யோசிக்கிறேன்.

மதங்களில், தத்துவங்களில் நம்பிக்கை இழந்துவிட்டோம் என்பது உங்கள் குரலாக உள்ளது. மனிதர்கள் பற்றிப் பிடிப்பதற்கு ஏதாவது ஒரு ஆதாரம் தேவையில்லையா? உங்கள் அனுபவம் சார்ந்து இதனை எப்படிப் பார்க்கிறீர்கள்?

மனிதர்களின் சமய நம்பிக்கைகளுக்கு எதிராக நான் எதுவும் சொல்ல விரும்புவதில்லை. அவன் விரும்பும் சமயத்தில் அல்லது தத்துவத்தில் அல்லது சிந்தனைகளில் நம்பிக்கை கொள்ளட்டும். எவற்றினுடாகவும் மனித வாழ்க்கை சார்ந்த விமர்சனமும் கனவும் ஒருவனுக்கு இருக்குமென்றால் அவனுடன் விவாதம் செய்ய எனக்கு ஒரு சந்தர்ப்பம் இருக்கிறது. ஆனால் எந்தத் துறையைச் சேர்ந்த போலிகளுடனும் நான் விவாதத்தில் ஈடுபட முடியாது. அது என்னையே அழித்துக் கொள்வதாகும். முற்போக்கு, பிற்போக்கு சார்ந்த பழைய இலக்கணங்கள் எல்லாம் சுக்கு நூறாகத் தெறித்துவிட்டன. சங்கராச்சாரி ஜாதி புத்தி கொண்ட பிற்போக்குவாதி என்பது என் எண்ணம். ஜெயலலிதா பக்தி கொண்ட வீரமணி எந்த விதத்தில் முற்போக்குவாதி? பொதுவுடைமைவாதிகள் – இவர்களில் பலர் முக்கியமான தமிழ் எழுத்தாளர்கள் – கால் நூற்றாண்டேனும் சகல மனித ஒடுக்கல்களையும் அறிந்த நிலையில் சோவியத் சர்வாதிகாரத்துக்குத் துணை போனவர்கள். தங்கள் கடந்த கால வாழ்க்கையைப் பற்றிய விளக்கம் எதுவும்

அளிக்காமலே அவ்வாழ்க்கை புதைந்துபோய்விட்ட திருப்தியில் இப்போதும் ஜனநாயகம் பற்றியும் சமூக முன்னேற்றம் பற்றியும் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

ஒரு தனிமனிதன் எந்த அளவுக்குச் சமூக மனிதனாகவும் இருக்கிறான் என்பது எனக்கு முக்கியம். எந்த அளவுக்கு வெளிப்படையாகவும் பகிர்ந்துகொள்கிறவனாகவும் இருக்கிறான்? சமூகப் பிரக்ஞையுடன் செயல்படுகிறானா அல்லது ஏமாற்றுவதற்காகச் செயல்படுகிறானா? படைப்பாளியின் எழுத்து எந்தவிதமான வாழ்க்கையைச் சென்றடைய அவன் கனவு காண்கிறான் என்பதைக் காட்டுகிறது. மனித சாரத்தைப் பேண முற்படுகிறவர்களுடன் நான் மானசீக உறவு வைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். என் ஊரையும் உலகத்தையும் தழுவிய உறவு இது.

நீங்கள் முதல் எழுதத் தொடங்கிய நாவல் 'குழந்தைகள் பெண்கள் ஆண்கள்'. 38, 40களில் அக்கதை நடக்கிறது. ஆனால் இடையில் உங்களுடைய இரு நாவல்கள் வெளிவந்தன. மூன்றாவது நாவலாகத்தான் 'குழந்தைகள் பெண்கள் ஆண்கள்' வெளிவந்தது. தமிழ்ச் சூழலில் ஏன் அந்த நாவல் அதிகக் கவனம் பெறாது போய்விட்டது. இதுவே உங்கள் முதல் வெளிவந்த நாவலாக இருந்தால் நீங்கள் தமிழில் அதிகக் கவனத்துக்குரிய படைப்பாளியாக ஏற்கப்பட்டிருப்பீர்களா?

நான் 1978, 79 காலங்களில்தான் 'குழந்தைகள் பெண்கள் ஆண்கள்' நாவலை எழுதத் தொடங்கி னேன். (இப்போது வெளிவந்திருப்பது அதிலிருந்து வெகுவாக விலகிவந்த ஒரு எழுத்துருவம்.) ஆகவே இது என் முதல் நாவல் அல்ல. முதல் நாவலாக வந்திருந்தால் அதிகக் கவனம் பெற்றிருக்கும், மூன்றாவது நாவலாக வந்ததால்தான் கவனம் பெறாது போய்விட்டது என்பது உண்மை என்றால் அது கவனம் பெறாமல் போனது நல்லதுதான். ஏனென்றால் அதன் உயிர்ப்பு சார்ந்து அது வாழ வேண்டும் என்ற எதிர்பார்ப்புதான் எனக்கு இருக்கிறதே தவிர அதன் வரிசை சார்ந்து அது வாழ வேண்டும் என்ற எண்ணம் எனக்கு இல்லை.

என் மூன்று நாவல்களில் மிக முக்கியமான நாவலாக நான் கருதுவது 'குழந்தைகள் பெண்கள் ஆண்கள்' தான். அதுதான் வாழ்க்கையை அதன் முழுமையான தளத்திற்கு விரித்துப் பார்க்க முயல்கிறது. அது காட்சியளிக்கும் வகையிலேயே எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டுவிட்டால் அது எனக்கு ஒரு இழப்புத்தான். அந்த நாவலில் வரிகளுக்குப் பின்னால் இருக்கும் வரிகள் மிக முக்கியமானவை என்று நம்புகிறேன். அவற்றைத் தொகுத்துப் பார்க்க வேண்டும். அவ்வாறு தொகுத்துப் பார்க்க சிரத்தையான, ஆழமான வாசிப்புத் தேவை. அதை ஊடுருவி வாசித்த பின்பும் ஏற்கவில்லையென்றால் அதை நான் மதிக்கிறேன். இதற்கு மேல் செய்ய எதுவும் இல்லை. மோஸ்தர் சார்ந்த புறக்கோலங்கள் இல்லை என்ற காரணத்திற்காக அது உதாசீனப்படுத்தப்பட்டால் வாசகனுக்கு அது ஒரு இழப்பு என்றே சொல்வேன்.

உங்கள் எழுத்துக்களின் பின்னால் ஒரு தொனி இருக்கிறது. இப்போது இருப்பவன் புரிந்துகொள்ளா விட்டாலும் எதிர்காலத்தில் என்னைப் புரிந்துகொள்ளும் ஒரு வாசகன் வருவான். அவனுக்காகவே நான் எழுதுகிறேன் என்கிறீர்கள். அப்படியான வாசகன் வந்துவிட்டானா?

திட்டவட்டமாக அப்படி சொல்ல முடியாது. வாழும் காலத்தில் அங்கீகாரம் பெற முடியாத எழுத்தாளன் தன் உயிர்ப்பைத் தக்கவைத்துக்கொள்ள எவ்வளவோ

வாக்கியங்களை உருவாக்க வேண்டியிருக்கிறது. அதில் ஒன்றுதான் 'இன்று இல்லையென்றாலும் நாளை ஒளி வரும்' என்பது. சமூக ஸ்திதியும் எழுத்தாளனின் ஆதங்கத்தையும்தான் இவ்வரிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. பலருக்கு ஒளி வராமல் போயிருக்கிறது. புல் முளைத்து மண்டியிருக்கிறது. எதிர்மறையான சூழலில் நம்பிக்கை கொண்டு செயல்பட பல மந்திரங்கள் தேவையாக இருக்கின்றன. போன நூற்றாண்டு முழுக்கப் பல படைப்பாளிகள் வெவ்வேறு வகைகளில் இந்த மந்திரங்களை உருவாக்கியிருக்கிறார்கள். சிலருக்குக் காலம் துணை நின்றும் இருக்கிறது.

உங்கள் 'காற்றில் கலந்த பேரோசை'யில் ஜீவாவைப் பற்றி எழுதியுள்ளீர்கள். பெரியார் உங்களைப் பாதிக்கவில்லையா? இத்தேர்வுக்கு அரசியலும் ஒரு காரணமாக இருக்குமோ?

ஜீவா எங்கள் ஊரைச் சேர்ந்தவர். பத்து வயது வாக்கில் நான் அவரைப் பார்த்தாயிற்று. பின்பு அவரது மறைவு வரையிலும் அந்தத் தொடர்பு நீடித்தது. எங்கள் ஊருக்குப் பெரியார் வந்துபோகக் கூடியவர் என்றாலும் என் குடும்பப் பின்னணியில் அவர் பெயர் அடிபடவே இல்லை. சிறுவயதில் நான் மலையாள எழுத்தாளர்களைத்தான் அதிகம் படித்தேன். எம். கோவிந்தன், சி. ஜே. தாமஸ், தகழி, பஷீர் போன்றவர்களை. எங்கள் பகுதி தமிழகத்துடன் இணைந்த பின்புதான் எனக்குப் பெரியார் மீது கவனம் வந்தது. அவருடைய உண்மை உணர்ச்சியை நான் ஏற்றுக்கொண்டேன். அந்த உண்மைகளை அவர் முன்வைக்கும் முறைகளை என்னால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. அதில் ஈரமோ, அழகியலோ, அரவணைப்போ இல்லை.

பெரியாரை நீங்கள் நிராகரிப்பது அரசியலுக்கு அப்பாற்பட்ட மொழி சம்பந்தமாக மட்டும்தானா?

பெரியாரை நான் நிராகரிக்கவில்லை. அவருடைய கருத்துகளில் பெரும்பான்மையானவை நான் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடியவைதான். சொல்முறை பற்றிச் சொன்னேன். மொழிக்கும் கருத்துக்குமான உறவு எனக்கு மிக முக்கியம். அவரது இயக்கத்தில் அவர் ஒருவர்தான் சொல்லோடு செயலை இணைத்திருந்தவர். பின்னால் வந்தவர்கள் எவரையுமே அப்படி சொல்ல முடியாது. அரசியல் தளத்தில் ஆகப் பெரிய அநாகரீகங்களை உருவாக்கியவர்கள் அவர்கள். அந்த இயக்கத்தின் இன்றையச் சரிவு கொடுமையானது.

நீங்கள் மார்க்ஸிய சித்தாந்தத்தில் ஈடுபாடு உள்ளவராக இருந்திருக்கிறீர்கள். பின்னால் ஒரு இடைவெளி ஏற்படுகிறது. இவ்விடைவெளி மார்க்ஸியத்தின் போதாமை காரணமாக ஏற்பட்டதா அல்லது மார்க்ஸிய நிறுவனங்களின் பலவீனங்களின் அடிப்படையில் ஏற்பட்டதா?

மார்க்ஸியம் ஒரு தத்துவம்தான். சமய நெறி அல்ல. தத்துவங்கள் காலத்தின் போக்குக்கு ஏற்ப மறுபரிசீலனை செய்ய இடம் தருபவை. அந்த வாசலை இங்கு சாத்திவிட்டார்கள். குறுகிய நோக்கங்களுக்காக தத்துவங்கள் பயன்படுத்தப்படும்போது அவை இறுகி அதன் சாராம்சத்தை இழந்து அடையாளங்களாக மாறிவிடுகின்றன. அடையாளங்கள் சார்ந்து நம்பிக்கை மதிப்பிடப்படுகிறது. இந்த விஷயங்களைத்தான் நான் 'ஜே. ஜே : சில குறிப்புகளில்

சொல்ல முயல்கிறேன். தத்துவத்துடன் நான் நேரடியாக மோதவில்லை. மிகப் பெரிய நாகரீகத்தை உருவாக்க முற்படுகிறவர்கள் கருத்துச் சுதந்திரம், ஜனநாயகப் பண்பு ஆகியவற்றில்கூட நம்பிக்கையற்ற அதிகாரிகளாக மாறுவதுதான் என் பிரச்சினை. எல்லா அரசியல் கட்சிகளிலும், சமய அமைப்புகளிலும் இந்த நிலை இருக்கிறது.

சுந்தர ராமசாமி என்ற படைப்பாளியை, ஆளுமையை உருவாக்குவதில் மலையாளச் சூழலுக்கு எந்தவிதமான பங்களிப்பு உள்ளது?

பெரிய அளவில் பங்களிப்பு இருக்கிறது என்று சொல்ல முடியாது. இடதுசாரிச் சிந்தனைகளில் கவனம்கொள்ள என்னைத் தூண்டியவை மலையாள எழுத்துகள்தான். மார்க்ஸிய பார்வை கொண்ட சிறுகதைகளை நான் ஆரம்பகாலத்தில் எழுதத் தூண்டுதல் பெற்றதும் மலையாளப் படைப்பிலக்கியத்தின் பாதிப்பாக இருக்கலாம்.

ஈழத்து தமிழ்ச் சூழலில் மேற்கு நாடுகளுக்கான தமிழ் புலம் பெயர்வு அதிகமாக நடந்திருக்கிறது. அங்கு போய் தமிழில் எழுதுகிறார்கள். தமிழில் புலம் பெயர் இலக்கியம் என்ற ஒரு அம்சம் ஏற்பட்டுள்ளது. இதனை எப்படிப் பார்க்கிறீர்கள்?

என்னை மிகவும் பாதித்த விஷயம் இது. இருபத்தைந்து வருடங்களாகவே எனக்கு ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் பலர் நெருக்கமான நண்பர்களாக இருக்கிறார்கள். அங்கு நிகழ்ந்த எல்லாப் பிரச்சினைகளையும் இவர்களைப் பற்றிய என் ஞாபகங்கள் வழியாகத்தான் பார்க்கிறேன். புலம் பெயர்ந்த தமிழர்களையும் அவர்கள் வசிக்கும் இடங்களையும் ஓரளவுக்குப் பார்க்க முடிந்தது. கசப்பான பல உண்மைகள் இருக்கின்றன. அவர்களுடைய வாழ்க்கை அங்கு நீடிக்கும் என்றால் அவர்கள் குடும்பங்களிலிருந்து தமிழ் வெளியே போய்ச் சூழலில் இருக்கும் மொழி உள்ளே வந்து விடும். குழந்தைகளால் தமிழைக் காப்பாற்ற முடியாது. இது வரலாற்றின் கட்டாயம். இந்தத் தலைமுறையில் ஏதேனும் தமிழ் எழுத்துகள் வந்தால்தான் உண்டு. படைப்பு உருவாவதற்கு மொழியறிவு மட்டும் போதாது. மொழி சார்ந்த வாழ்க்கையும் வேண்டும்.

பின் நவீனத்துவக் கோட்பாட்டைத் தமிழ்ச் சூழலுடன் எப்படி பொருத்திப் பார்க்கிறீர்கள்?

பின் நவீனத்துவக் கோட்பாடும் தமிழ்ச் சூழலும் இன்றுவரையிலும் பொருந்தாமல்தான் இருக்கிறது என்று நினைக்கிறேன். படைப்புகள் வழியாக அதன் பாதிப்பு குறிப்பிடும்படி நிகழ்ந்ததாகவும் தெரியவில்லை. சகல முனைகளிலும் சுதந்திரத்தின் எல்லைகளை விரிக்க வேண்டும் என்றாலும் கூட நடைமுறையில் பாலியல் விவரணைகளில் மட்டும்தான் விரிக்கப்படுகிறது. இது அதிர்ச்சி மதிப்புக்குத் தரும் முக்கியத்துவம் தவிர வேறு அல்ல. பின் நவீனத்துவக் கோட்பாட்டைத் தமிழ்ச் சூழலுடன் இணைத்துக் காட்டும் படைப்புச் சிந்தனை தோன்றும் என்றால் அந்தச் சிந்தனை இன்னும் அதிகக் கௌரவத்தைப் பெறும். படைப்பிலக்கியத்தையும் பாதிக்கும்.

தமிழ் சிற்றிதழ் வரவில் காலச்சுவடு மிக முக்கியமானது. அச்சிற்றிதழ் வருகைக்கான குறிக்கோள்கள் எட்டப்பட்டு விட்டனவா? இப்போது எங்கே நிற்கிறது?

இப்போது காலச்சுவடை உருவாக்குவதில் எனக்கு எந்தப் பங்களிப்பும் இல்லை. கண்ணனும் மனுஷ்ய புத்திரனும் அவர்களது நண்பர்களின் உதவியுடன் செய்து வரும் காரியம். நான் நடத்தி வந்த காலச்சுவடின் எல்லைகள் இப்போது பெரிய அளவுக்கு விரிந்திருக்கின்றன. குறிக்கோளைச் சென்றடைந்துவிட்டோம் என்ற பேச்சுக்கே இடம் இல்லை. தமிழ் வாசகர்களிடையே மிகப் பெரிய விழிப்புநிலையையும் சுதந்திர உணர்வையும் உருவாக்க வேண்டும். வாழ்க்கையை மதிப்பிடவும் மறுபரிசீலனை செய்யவும் புதியவற்றை ஏற்கவும் பழையவற்றைக் கழிக்கவும் அவர்களால் சாத்தியப்பட வேண்டும்.

தமிழ் இனி 2000 சந்திப்பில் எதைச் சாதிக்க வேண்டுமென விரும்பினீர்கள்?

தமிழ் இனியை உருவாக்கியவர்களின் நோக்கம் எல்லோரும் கூடி கடந்து வந்த பாதையைப் பற்றியும் இனி நடக்க வேண்டிய பாதையைப் பற்றியும் ஆழமாகச் சிந்திப்பது என்பதுதான். அதன் நோக்கம் ஓரளவு நிறைவேறிற்று என்று நினைக்கிறேன். இதன் மூலம் பல நல்ல விளைவுகள் கூடி வரவேண்டும்.

அண்மைக்காலமாக ஈழத்துடன் உங்களுக்கான தொடர்பு அதிகரித்திருக்கிறது. இன்றைய ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் தொடர்பாக உங்கள் மனநிலை என்ன?

ஈழத்து இலக்கியம் பற்றிச் சொல்வதென்றால் கவிதைப் படைப்புகளிலும் விமர்சனச் சிந்தனைகளிலும் அவர்கள் கொண்டிருக்கும் அக்கறையைத்தான் முன்னிலைப்படுத்த வேண்டியிருக்கிறது. சமீப காலங்களில் ஈழத் தமிழர்களுக்கு நிகழ்ந்த வாழ்க்கை நெருக்கடிகள் மிகப் பெரிய நாவலுக்கான களத்தை விரிப்பவை. அவ்வகையான முயற்சிகள் தோன்றாமல் இருப்பது புரிந்து கொள்ள முடியாத கேள்வியாகவே இருக்கிறது. தங்களைப் பற்றித் தாங்களே உருவாக்கிக்கொள்ளும் மிகையான அபிப்பிராயங்களையும் பிறர் உருவாக்கும் மிகையான அபிப்பிராயங்களையும் மறுபரிசீலனை செய்ய அவர்களுக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கிறேன்.

எதிர்காலத்தில் படைப்புகளைத் தரும் உத்தேசங்களில் உங்களை ஈடுபடுத்தியிருக்கிறீர்களா?

நிச்சயமாக. ஒருசிலவேனும் கூடி வரும் என்று நம்புகிறேன்.

சுந்தர ராமசாமி
மனித மனதின் உள் அடுக்குகளில்
பயணிக்கும் எழுத்தாளர்!

ச.தமிழ்ச்செல்வன்

<https://www.vikatan.com/literature/arts/135790-life-history-of-tamil-writer-sundara-ramasamy-the-story-of-storytellers-part-25>

இளமைக்காலத்தில் என்னை மிகவும் வசீகரித்த படைப்பாளிகளில் முக்கியமானவர், சுந்தர ராமசாமி. காரணம், அந்த வயதில் இடதுபக்கம் திரும்பியிருந்தேன். என் வயதில் சுந்தர ராமசாமியும் தோழர் ஜீவாவால் ஈர்க்கப்பட்டு கம்யூனிஸ்ட் கட்சியுடன் நெருக்கமான உறவில் இருந்தார் என்பதுதான். எழுத ஆரம்பித்தபோது, கம்யூனிஸ்ட்டுகளான ரகுநாதனும் விஜயபாஸ்கரனும் நடத்திய சாந்தி மற்றும் சரஸ்வதி இதழ்களிலேயே தன் சிறுகதைகளை வெளியிட்டு வந்தார்.

`முதலும் முடிவும்', `தண்ணீர்', `அக்கரைச் சீமையிலே', `பொறுக்கி வர்க்கம்', `கோயில் காளையும் உழவு மாடும்' ஆகிய ஆரம்பக்கதைகள் `சாந்தி' இதழிலும், `கைக்குழந்தை', `அகம்', `அடைக்கலம்', `செங்கமலமும் ஒரு சோப்பும்', `பிரசாதம்', `சன்னல்', `லவ்வு', `ஸ்டாம்பு ஆல்பம்', `கிடாரி', `சீதைமார்க் சீயக்காய்த்துள்' ஆகிய கதைகளை `சரஸ்வதி'யிலும் எழுதினார். அந்த இரு இதழ்களும் நின்ற பிறகே `கல்கி', `எழுத்து', `தீபம்', `ஞானரதம்' போன்ற இதழ்களிலும் `காலச்சுவடு' என்ற சொந்தப் பத்திரிகையிலும் எழுதலானார்.

ஆரம்பகால வாசிப்பில் எனக்கு `சீதைமார்க் சீயக்காய்த்துள்' மிக முக்கியமான கதையாகப் பட்டது. ஒரு கலைஞனின் கம்பீரத்தை, பணத்துக்கு அடிபணியாத கலைமேதைமையைக் கொண்டாடிய கதை அது.

நூறு ரூபாய் முன்பணமும் கொடுத்துவிட்டுச் சென்றார் குமாரவேலு பணிக்கர். ஒரு மாத காலத்தில் படத்தை முடித்துத் தந்துவிட வேண்டும் என்பது பேச்சு. சுப்பையா ஆசாரி ஒப்புக்கொண்டார்.

சரியான `சான்ஸ்' அடித்துவிட்டது. சீதையின் முழு உருவப்படம் ஐந்நூறு ரூபாய். முன்பணம் ரூபாய் நூறு வேறு. திருப்தியாக இருந்தால் மேலும் ஒரேயடியாக இருபது படத்துக்கு ஆர்டர்... அது சீதை மார்க் சீயக்காய்த்துளுக்கான விளம்பரப் படம். சாமக்கிரியைகளைக் கையெடுத்து வணங்கிவிட்டு வேலையை ஆரம்பித்தார் சுப்பையா ஆசாரி.

அவர் மனதிலேயே இருக்கிறாளே சீதை. பர்ணசாலையின் முன்னால் காலை மணி போட்டு, இடதுகையைத் தரையில் ஊன்றியபடி அமர்ந்திருக்கிறாள். உடம்பெல்லாம் அழகு, உடம்பெல்லாம் சோகம். ஒரு கட்டுத்தலை தோள் வழியாய் ஆலம் விழுது மாதிரி சரசரவெனக் கீழிறங்கி, பாம்புப் பத்தி போன்ற நுனி மயிர் புழுதியில் புரள்கிறது.

பென்சிலால் லேசாகக் கோடு போட ஆரம்பித்தார். போன பொழுது அவருக்குத் தெரியாது. இருட்டிவிட்டது. அவர் அதை உணரவே இல்லை. அவர்தான் விளக்குப்போட்டார். அதுவும் அவருக்குத் தெரியாது.

``இருந்தாலும் இப்படியும் ஒரு அப்பன் உண்டுமா உலகத்திலே? கண்டதும் இல்லை, கேட்டதும் இல்லை'' என்று கூறிக்கொண்டே உள்ளே நுழைந்தாள் சுப்பம்மாள்.

அந்த வீட்டில் அவர்கள்தான் கணவனும் மனைவியும். அவர்கள்தான் குழந்தைகள். ஒருமாத காலம் படமே கதி எனக் கிடக்கிறார் சுப்பையா ஆசாரி. மனைவியைக்கூட இடையில் உள்ளே வர அனுமதிக்கவில்லை, முழுப் படத்தையும் வரைந்து முடித்த பிறகுதான் காட்டவேண்டும் என்று. ஒரு மாதமும் கடின உழைப்புத்தான். அந்தரங்கச் சுத்தியோடு வேலையில் முனைந்திருந்தார் அவர். மனதில் இருக்கும் உருவத்தை

வர்ணத்துக்குள் அடக்கிவிட வேண்டும் என்ற வேட்கையில் சன்னம் சன்னமாக வேலைசெய்தார்.

படவேலை முடிந்ததும் அவரே அவளைப் பார்க்க அழைக்கிறார். சுப்பம்மாள் படத்தைப் பார்த்தாள் பார்த்துக்கொண்டே இருந்த அவள் முகத்தில் ஒரே பரவச உணர்ச்சி.

“எப்படி இருக்குது?” என்று கேட்டார் அவர். சுப்பம்மாள் பதில் சொல்லவில்லை. அவர் பக்கம் நெருங்கி “உங்க வலதுகையைக் காட்டுங்களேன் பாப்பம்” என்றாள்.

வலதுகையை அவள் முன்னால் விரித்தார். விரல்களைத் தொட்டபடியே “இந்த விரலுக்குள் இருந்தா இந்தப் படம் வந்தது? இந்த விரலுக்கு என்ன விசேஷம்? நீளம் நீளமா இருக்குது. ஆயிரம் பேருக்கு இப்படி இருக்குதே” என்றாள் அவள்.

“விரலுக்குள்ளிருந்து அது வரலை. மனசுக்குள்ளிருந்து வந்தது” என்றார் அவர். ஆனால், சீயக்காய் கம்பெனி முதலாளிக்கு அந்தப் படம் பிடிக்கவில்லை.

“நான் சொல்றேனேன்னு வித்தியாசமா எடுத்துக்கிடப்படாது. படத்தைக் கொஞ்சம் ‘ரிப்பேர்’ பண்ணணும்.”

“ரிப்பேரா?”

“ஆமாம். லேசா ரிப்பேர் பண்ணணும். அப்படியே மேலாகக் கொஞ்சம் சாயத்தைப் பூசி கொஞ்சம் வாளிப்பா பண்ணுங்க.”

“வாளிப்பா?”

`` ஆமாம். கொஞ்சம் மதமதன்னு இருக்க வேண்டாம் சீதே?"

`` இப்பம் அதுக்கு என்ன அவசரமாம்? ராமரைப் பார்த்ததும் தனியா மதமதன்னு ஆயுட்டுப்போறா."

`` நீர் ராமாயணத்துக்குள்ளேயே நின்னு பேசுதீரு. இந்த உலகத்துக்குக் கொஞ்சம் வாரும். இது விளம்பரத்துக்காக வைக்கப்போற படம். கொஞ்சம் `அட்ராக்ஷனா' இருக்க வேண்டாமா? ராமனைவிட்டுப் பிரிந்திருக்கும் சீதையை வாளிப்பாக வரைந்து தர முடியாது'' என்று அந்தக் கலைஞன் உறுதியாக மறுக்கிறான்.

இந்தக் கதையில் அந்தக் கலைஞனின் கர்வம் என்னைப்போல பல இளைஞர்களை அன்று ஈர்த்தது. அநேகமாக சுந்தர ராமசாமி அவர்களின் கலைப்பயணத்தில் இந்தக் கதையிலிருந்து ஒரு திசை மாற்றம் நடந்ததாகக்கொள்கிறேன்.

1963-ல் அவரது `பிரசாதம்' தொகுப்புக்கு அவர் எழுதிய முன்னுரையில் இது பற்றி அவரே குறிப்பிடுகிறார்:

`1951-ல் எழுத ஆரம்பித்த நான், மனிதகுலத்தை உய்விக்கும் பெரும்பணியில் எனது தொண்டையும் செலுத்திவிட வேண்டும் என்ற ஆசையிலும், புதுமையிலும், புரட்சியிலும் அப்போது என் மனம்கொண்டிருந்த மோகத்தாலும் மார்க்சிய அரசியல்-இலக்கியக் கொள்கைகளைத் தழுவி, சுருதி சுத்தமான உலகம் மலர கனா கண்டு தத்துவம் திட்டம் சுமந்து பிறப்பித்த கதைகளில் சில, என் முதல் கதைத் தொகுதியில் இடம்பெற்றுள்ளன. சும்மா தரையில் உட்கார்ந்து எழுதிய கதைகளும் அதில் உண்டு. 1956-ம் ஆண்டு உலக நிகழ்ச்சிகள், அன்று வரையிலும் மனவேதனையை அளித்துக்கொண்டிருந்த சந்தேகங்களைச் செம்மையாக ஊர்ஜிதம் செய்து என் முள்முடியைப் பிடுங்கி எறிந்துவிட்டன. இதன் பிறகு வாழ்க்கைக் கண்ணோட்டமும், அதன் ஒரு கிளையான

கலைக்கொள்கைகளும் மாறுதலுற்றன. இந்த `இரண்டாவது மனநிலை' யில் எழுதிய கதைகள் இவை. இந்த இரண்டாவது மனநிலை, அவருடைய கம்யூனிஸ்ட் மனநிலையைச் சுய எள்ளலுடன் பார்க்கத் தொடங்கிவிடுகிறது.'

1950-களின் தொடக்கத்தில் சு.ரா, பிராமணச் சமூகத்தவராக இருந்தும் பொதுவுடமைச் சிந்தனையின் ஈடுபாட்டின் காரணமாக ஒடுக்கப்பட்ட உழைக்கும்வர்க்கம் மீது பரிவுகொண்டவராக இருந்தார். தொடக்கத்தில் இந்த வர்க்கத்தின் துயரமான நிலைமைகளைப் பற்றிச் சிறுகதைகள் எழுதினார். `ஸ்டாலினுடைய எதேச்சாதிகாரத்தைப் பொதுவுடமைச் சித்தாந்தமாகக் கருதி அதைவிட்டு விலகினார். பொதுவுடமை இயக்கத்தைவிட்டு விலகிய பிறகு சு.ரா. படைத்த புனைகதைகள், பிரச்னைக்கு உரிய ஆழ்மனப் படிவங்களைக்கொள்ளத் தொடங்கின' என்று கணிக்கிறார் ஆய்வறிஞர் ராஜ் கௌதமன் (`சுந்தர ராமசாமி கருத்தும் கலையும்' நூலில்-அடையாளம் பதிப்பகம்)

`அழைப்பு' கதையிலிருந்து அவரது மூன்றாம் கட்டம் தொடங்குவதாகவும் இறுதிக்காலத்தில் அவர் எழுதிய கதைகள் நான்காம் கட்டம் எனவும் வகை பிரிப்பார் அரவிந்தன். சரி, அது ஆய்வாளர்கள் வேலை. என்னுடைய வாசிப்பில் அவரது ஆரம்பகாலக் கதைகள் கலைநுட்பமும் சற்றே பிரசாரமும் கலந்த படைப்புகளாக இருந்தன என்பேன். கலைத்தன்மையே இல்லாத பிரசாரம் என்று இப்போதும் என்னால் அவற்றை ஒதுக்கிவிட முடியவில்லை, அவரே ஒதுக்கினாலும்கூட.

உதாரணமாக, `தண்ணீர்' என்கிற 1953-ல் எழுதப்பட்ட `சாந்தி' யில் வெளியான கதையை எடுத்துப் பார்ப்போம்.

`ஒரு கிராமத்தின் தண்ணீர்ப் பிரச்னை பற்றிய கதை இது. அரசாங்கம் அணை கட்டியது. திறப்புவிழா நடத்தியது. பத்திரிகைகளில்

புகைப்படங்கள் வந்தன. ஆனால், தண்ணீர் வரவில்லை. ஒருநாள் காலை ஊரில் பெரிய ரகளை. வரி பிரிக்க ஆள்கள் வந்தார்கள். தண்ணீர் வரி! ஏற்கெனவே ஓர் அணை இருந்தது. புதிய அணையும் கட்டி முடிந்தது. இப்போது அணைகள் இருக்கின்றன. ஆனால், தண்ணீர் இல்லை. தண்ணீர் வரி இருக்கிறது. சில இளைஞர்கள் வரி கொடுக்க மறுத்தார்கள், ஒரேயடியாகத் தர முடியாது என்று சாதித்தார்கள். இது ஒரு புதிய அனுபவம். இந்தக் காலத்தில் போக்கிரிகள் எங்கும் மலிந்துவிட்டார்கள். தண்ணீர் இல்லையென்றால், தண்ணீர் வரி இல்லை என்கிறார்கள். அக்கிரமம் அல்லவா இது? தேசத்துரோகம் அல்லவா? எனவே வரி பிரிப்பவர்கள் அவர்கள் வீட்டில் புகுந்து அரிய பெரிய பொக்கிஷங்களையெல்லாம் அள்ளி வெளியே போட்டார்கள். கிழிந்த சட்டை, ஒடிந்த குடை, மூன்று கால்கள் உள்ள முக்காலி, சட்டி, பானை இவற்றையெல்லாம் அவர்கள் ஏலம் போட்டார்கள். இப்படி, கட்டவேண்டிய வரியை போக்கிரிகள் வசூலித்தார்கள்.

அணை, ஊருக்கு வெகுதூரத்தில் இருக்கிறது. ஒருநாள் தூரத்து அணையில் தண்ணீர் கிடக்கிறது என்று மக்களுக்குத் தெரியவருகிறது. அதை விவசாயத்துக்குத் திறக்க வேண்டாம் என அரசாங்கம் ரகசியமாக முடிவுசெய்திருப்பது தெரியவருகிறது. சுசீந்திரம் கோயிலில் தெப்பத் திருவிழா நெருங்குகிறது. ஆனால், தெப்பத்தில் தண்ணீர் இல்லை. ஆகவே, கோயில் நிர்வாகம் கேட்டுக்கொண்ட அடிப்படையில் ரகசியமாக திருவிழாவுக்கு முதல் நாள் ராத்திரி அணையைத் திறந்து கோயிலுக்கு விடுவது என்று முடிவாம்.

புதிய சிந்தனைகளுடன் கோபக்கார இளைஞர்கள் திரள்கிறார்கள். இதற்கு மேலும் காத்திருக்க முடியாது என்று இரவோடு இரவாகச் சென்று அணையின் மதகுகளைத் திறந்து எல்லோருடைய வயலுக்கும் தண்ணீரைப் பாய்ச்சிவிட்டு வந்துவிடுகிறார்கள். அரசுக்குற்றமாச்சே? ஆகவே, அவர்களை வீடு வீடாகப் புகுந்து காவல்துறை அடித்து உதைத்துத் தூக்குகிறது. காவல்துறை வண்டியில் ஏற்றுகிறது.

வண்டி ஊரைச் சுற்றிப் போகிறபோது, அடிபட்டு அவலநிலையில் இருந்த வேலப்பனின் கூட்டாளிகள் சிரமப்பட்டு எழுந்து, லாரியின் வலை வழியே தங்கள் வயல்களைப் பார்த்தார்கள். பூர்ண திருப்தியில், எக்களிப்புடன் தலையாட்டியவாறே, கதிர்கள் வீரவணக்கம் சொல்லி அவர்களை வழியனுப்பிவைத்தன' என்று கதை முடிகிறது.

இப்படித் தொடங்கிய 'முற்போக்கு' ப் பயணம்தான் பிறகு தடம் மாறுகிறது. ஊரை விட்டுவிட்டுத் தனிநபர் உளவியலுக்குள் நுட்பமாகப் பயணிக்கிறது. என்னைப் பொறுத்தவரை இரண்டுக்கும் என்ன பகைமுரண் இருக்கிறது, என்பது கேள்வி.

சுமார் 75 கதைகள் இருக்கின்றன. உதாரணத்துக்கு, எனக்குப் பிடித்த 'ரத்னாபாயின் ஆங்கிலம்' என்கிற கதையைப் பார்ப்போம்.

டெல்லியில் இருந்த தன் உற்ற சிநேகிதியான அம்புஜம் ஸ்ரீனிவாசனுக்கு, வழக்கம்போல் ரத்னாபாய் ஆங்கிலத்தில் ஒரு கடிதம் எழுதினாள். அதன் கடைசிப் பாராவை 'அம்பு, இந்தப் பட்டுப்புடவையை நீ பார்த்தால் என் கையிலிருந்து அதைப் பிடுங்கி உன் நெஞ்சோடு சேர்த்துக்கொண்டு, 'எனக்கு... ஐயோ எனக்கு!' என்று குதிப்பாய். சந்தேகமே வேண்டாம். ராதையின் அழகையும் கண்ணனின் வேணுகானத்தையும் குழைத்து இதைப் படைத்திருப்பவனை, 'கலைஞன்' என்று நான் கூசாமல் அழைப்பேன். வண்ணக்கலவைகளில் இத்தனை கனவுகளைச் சிதறத் தெரிந்தவன் கலைஞன்தான்' என்று முடித்திருந்தாள்.

அந்தக் கடிதத்தைத் தபாலில் சேர்க்கும்போது அதனுள் வினையின் விதைகளும் அடங்கியிருந்தன என்பதை ரத்னாபாய் ஊகித்திருக்கவில்லை. அம்புவிடமிருந்து வந்த பதிலில், 'ரத்னா, உனது ஆங்கிலம்! எத்தனையோ தடவை அதை வியந்தாயிற்று! வியந்ததைச் சொல்லத் தெரியாமல் விழித்தாயிற்று! ஒன்றாய்த்தானே படித்தோம்... எங்கிருந்து கிடைத்தது உனக்கு மட்டும் இப்படி ஒரு

பாஷை? கடிதங்கள் மனப்பாடம் செய்யப்படுவதுண்டோ? செய்கிறேன். சிலசமயம் மறுபாதியை அவர் திருப்பிச் சொல்கிறார். பரதநாட்டியம் மனக்கண்ணில் வருகிறது. உன் பாஷையின் நளினத்தை உணரும்போது. நானும் கல்லூரி ஆசிரியை, அதுவும் ஆங்கிலத்தில். நினைக்கவே வெட்கமாக இருக்கிறது.

ஆமாம்... அப்படி என்ன அதிசயம் அந்தப் புடவையில்? வாங்கி வை எனக்கும் ஒன்று. அதேமாதிரி, என் சக ஆசிரியைகளுக்கு இரண்டு. வெட்கப்படட்டும் அவர்களும் என எண்ணி உன் கடிதத்தைக் காட்டப்போக, பயப்படாதே. முழுவதுமல்ல சில பகுதிகளைத்தான். இப்படி ஒரு கோரிக்கை வந்து சேர்ந்தது. தொந்தரவுதான் உனக்கு' என்று எழுதியிருந்தாள்.

`தொந்தரவுதான்' என ரத்னாபாய் கடிதத்தைப் படித்து முடித்ததும் முணுமுணுத்தாள். ``அம்பு, என் கண்ணே... நீ நினைப்பதைவிடவும் பெரிய தொந்தரவு" என்று கற்பனையில் அம்புவின் வாட்டசாட்டமான முழு உருவத்தையும் இடதுகைவிரல் நுனிகளால் அடிக்கு ஒரு தரம் மூக்குக்கண்ணாடியின் இரு ஓரங்களையும் தொட்டு அசைத்துக்கொள்ளும் அவளுடைய தன்னுணர்வற்றச் செய்கையோடு கண்முன் நிறுத்திச் சொன்னாள்.

ஆனால், உண்மை என்னவென்றால் அவளிடம் பணமே இல்லை. குடிகாரக் கணவனிடம் கேட்டு வாங்க முடியவில்லை. தன் கை வளையல்களை அடமானம் வைத்து, சேலைகள் வாங்கித் தோழிக்கு அனுப்ப முடிவுசெய்கிறாள். வங்கிக்குப் போனால் அன்று வங்கிக்கடன் கிடையாது என்கிறார்கள். `சரி, கடன் சொல்லி ஜவுளிக்கடையில் வாங்கிக்கொள்ளலாம்' எனச் செல்கிறாள்.

கடைப்பையன்கள் முன்னால் வந்து நின்றதும், ``அன்று நான் எடுத்துக்கொண்டு போன மாதிரி சேலை வேண்டும்" என்றாள். அவள் மனம் குறுகுறுத்தது. `கடவுளே, எதற்காக இப்படி நான்

சொல்கிறேன்? எனக்கும் புத்தி பேதலித்துவிட்டதா!' என்று மனதுக்குள் முணுமுணுத்துக்கொண்டாள். பையன்கள் விழிக்க ஆரம்பித்தார்கள். ஒவ்வொருவராய் வந்து அவளைப் பார்த்துவிட்டுப் போனார்கள். ``யார்ரா அன்னிக்குக் கொடுத்தது?" என்று முதலாளி அதட்ட ஆரம்பித்தார்.

`நான் எடுக்காத சேலையை எப்படி இவர்கள் காட்ட முடியும்? இதற்கு மேலும் இவர்களைத் தண்டிப்பது என்னைப் போன்ற ஒரு ஸ்திரீக்கு அழகல்ல' என்று ரத்னாபாய் ஆங்கிலத்தில் நினைத்துக்கொண்டே, ``நல்லதா எதையாவது காட்டுங்கப்பா?" என்றாள்.

`எனக்கு புத்தி பேதலித்துவிட்டது. கற்பனையே நிஜம் என நம்ப ஆரம்பிக்கிறேனா?' பையன்கள் பட்டுச்சேலையை எடுத்துவர அறைக்குள் சென்றார்கள். உண்மையில் அப்படி எழுதியிருக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. அதிலும் `என் அருமை அம்புவுக்கு' என்று ரத்னாபாய் மனதுக்குள் சொல்லிக்கொண்டாள். அகஸ்மாத்தாய்ப் படிக்க நேர்ந்தது அந்த ஆங்கிலக் கவிதையை. அற்புதமான கவிதை. ஒவ்வொரு வார்த்தையும் வைரத்தோடில் கற்கள் பதித்த மாதிரி இருந்தது. அதில் சில வார்த்தைகள் ரத்னாவிடம் ஏதோ விதமான மயக்கத்தை ஏற்படுத்திற்று. அந்த வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்தி ஒரு பட்டாடையை வர்ணித்தால் வர்ணனை மிக அற்புதமாய் அமையும் என்று அவளுக்குத் தோன்றிற்று. அந்த வர்ணனையை அன்றே - அப்போதே - அம்புவுக்கு எழுதுவதை அவளால் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை.

``பொல்லாத பொறிதான் அது" என்று ரத்னாபாய் முணுமுணுத்தாள். ``அது சரி, எடுக்காத சேலையை எடுத்ததாக நான் ஏன் சொல்கிறேன். எதற்காக? ரத்னா சொல்லு எதற்காக?" என்று ரத்னா கேட்டுக்கொண்டாள். சேலைகளை கவுன்டரில்

பரப்பிவிட்டார்கள். ``எதைத் தேர்ந்தெடுப்பது? அம்பு, உனக்கு எது பிடிக்கும்? உன் சிநேகிதிகளுக்கு எது பிடிக்கும்? உன் சிநேகிதி ஆங்கிலத்தில் ஒரு மேதை. ஒப்புக்கொள்கிறோம். ஆனால், புடவை தேர்ந்தெடுப்பதில் அவள் ஓர் அசடு என்று அவர்கள் உன்னிடம் சொல்லும்படி ஆகுமா? அல்லது ஆங்கிலத்தில் வெளிப்பட்ட ருசி புடவைத் தேர்வில் அழுத்தம் பெறுகிறது என்பார்களா? பின்வாக்கியத்தை அவர்கள் சொல்லவேண்டுமெனில் நான் தேர்ந்தெடுக்கவேண்டிய சேலை எது? எனக்கு ஏன் இன்று ஆங்கில வார்த்தைகள் அதி அற்புதமாய் ஓடிவருகின்றன? அம்புவுக்கு ஒரு நீண்ட கடிதம் எழுதுவதற்கான வேளை நெருங்கிவிட்டதா?" - மூன்று சேலைகளைத் தேர்ந்தெடுத்தாள் ரத்னாபாய்.

புதன்கிழமை காலையில் மீதிப்பணம் தந்து எடுத்துக்கொள்வதாய் கடைமுதலாளியிடம் சொல்லி, சிறிது முன்பணமும் கொடுத்துவிட்டு வெளியேறினாள்.

அன்று இரவு ரத்னாபாய் அம்புவுக்கு ஒரு நீண்ட கடிதம் எழுதினாள். அதன் கடைசி பாராவில் `சேலைகள் எடுத்து அனுப்பிவிட்டேன். உனக்கும் உன் சிநேகிதிகளுக்கும். நீயும் உன் சிநேகிதிகளும் அதைக் கட்டிக்கொண்டு கல்லூரி முன்னால் (அதன் வெளிச்சுவர், கல்லால் எழுப்பப்பட்டது) நிற்பதாய் கற்பனையும் பண்ணியாயிற்று. ஒன்று சொல்லிவிடுகிறேன். நீ உன் சேலைக்குப் பணம் அனுப்பினால், எனக்குக் கெட்ட கோபம் வரும். எனக்குத் தரவேண்டியது உன் புகைப்படம், அந்தப் புடவையில். ஐயோ! என் சிநேகிதிக்கு என்னால் நஷ்டம் என்று இளைத்துப்போய்விடாதே. இங்கு பிள்ளைகள் தோற்றுக்கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். பல்வலிக்கும் குறைவில்லை' என்று எழுதியிருந்தாள்.

தான் எழுதிய கடிதத்தை ஏழெட்டுத் தடவை படித்துப்பார்த்தாள் ரத்னா. அவளுக்கு ரொம்பவும் பிடித்திருந்தது. ``பாஷை ஒரு அற்புதம். கடவுளே உனக்கு நன்றி" என்றாள். ``இல்லாவிட்டால்

எனக்கு வேறு எதுவுமில்லை” என்றாள். மீண்டும் கண்ணாடி முன் நின்று சிறு அபிநயத்துடன் அந்தக் கடிதத்தைப் படித்தாள்.

புதன்கிழமைக் காலையில் பேங்குக்குப் போகவேண்டும் என்ற சிரத்தையே ரத்னாபாய்க்கு ஏற்படவில்லை.

இந்தக் கதையை இடதுசாரிகள் ஏற்க மாட்டார்களா என்ன? சுந்தர ராமசாமியின் அற்புதமான படைப்புகளில் இதுவும் ஒன்று. அவருடைய சிறுகதைகளில் வரும் குழந்தைகள் அத்தனை அசலான குழந்தைகளாக இருப்பார்கள். ‘ஸ்டாம்பு ஆல்பம்’, ‘நாடார் சார்’, ‘பக்கத்தில் வந்த அப்பா’, ‘சன்னல்’ போன்ற கதைகள் உதாரணம்.

அவருடைய ‘அழைப்பு’, ‘போதை’, ‘வாசனை’ போன்ற கதைகள் சாதிய மனப்பாங்கின் வெளிப்பாடுகள். அவருடைய பிற படைப்புகளின் உயரத்தோடு ஒப்பிடும்போது இந்தக் கதைகள் கருத்தியல்ரீதியாக சறுக்கியுள்ளதாக விமர்சனங்கள் எழுந்தன. அந்த விமர்சனத்தில் நியாயமும் உண்டு. ஆனால், இவை அல்ல சுந்தர ராமசாமி அவர்களின் அடையாளமான சிறுகதைகள்.

மனித மனதின் உள் அடுக்குகளில் பயணம் செய்தாலும் அவற்றுக்கான புறக்காரணிகளைச் சொல்லாமல் அவர் விட்டதில்லை என்றே சொல்ல வேண்டும். ஏராளமான இளம் படைப்பாளிகளை தன்னுடைய கறாரான விமர்சனங்களால் வளர்த்த பெருமை அவருக்கு உண்டு. தரத்தையும் அறத்தையும் தன் படைப்புகளிலும் நேர்காணல்களிலும் இறுதிவரை வலியுறுத்தியவர். அவர் வலியுறுத்திய அறத்தையும் தரத்தையும் இன்று ஆய்வறிஞர் ராஜ் கௌதமன் கட்டுடைத்துப் பார்க்கிறார்.

ஒரு வாசகன் என்ற முறையில் சுந்தர ராமசாமியின் சிறுகதைகள் இன்றைக்கும் என்னை வசீகரித்துக்கொண்டே இருக்கின்றன. புதுமைப்பித்தன், கு.அழகிரிசாமிக்குப் பிறகு சுந்தர ராமசாமி என்னை ஆகர்ஷித்த படைப்பாளி.

நாகர்கோவில் அருகே உள்ளே தழுவிய மகாதேவர் கோயில் என்ற கிராமத்தில், 1931 மே மாதம் 30-ம் தேதி பிறந்தார். பசுவய்யா என்கிற பேரில் கவிதைகள் எழுதியுள்ளார். தன் சமகால எழுத்தாளர்கள் பலரைப் பற்றியும் 'நினைவோடை' என்கிற பேரில் தன்னுடைய நட்பையும் மதிப்பீடுகளையும் எழுதியுள்ளார். இறுதிவரை எழுதிக்கொண்டே இருந்தார். இடையில் சில ஆண்டுகள் எழுதாமல் இருந்தார். பிறகு 'பல்லக்குத் தூக்கிகள்' என்கிற தொகுப்பின் மூலம் அந்த மௌனத்தைக் கடந்து வந்தார். 'காலச்சுவடு' என்கிற இலக்கிய காலாண்டு இதழைத் தொடங்கினார். அவருடைய மகன் கண்ணன், இப்போது அந்த இதழை மாத இதழாக நடத்திக்கொண்டிருக்கிறார்.

``சிறுகதையைப் படைக்க வேண்டும் என்ற அவா இருந்தால், யாரும் அந்தத் திறனை வளர்த்துக்கொள்ளலாம்; அதற்கான வழிமுறைகளை, சந்தர்ப்பங்களை உருவாக்கிக்கொள்ளலாம். சிறுகதையையே படிக்காமல் யாராலும் சிறுகதையை உருவாக்கிவிட முடியாது. அநேகமாக, எனக்குத் தெரிந்த வரை சிறந்த சிறுகதை எழுத்தாளர்கள் எல்லாரும் சிறந்த சிறுகதை வாசகர்கள்கூட. அதுபோல் சிறுகதை எழுதுபவர்கள் சிறுகதையை மட்டுமே படிக்க வேண்டும் என்றும் கிடையாது. நாவல்கள் படிக்க வேண்டும். கவிதைகள் படிக்க வேண்டும். ஆராய்ச்சி நூல்களைப் படிக்க வேண்டும். சினிமா பற்றிப் படிக்க வேண்டும். வாழ்க்கைக்குச் சம்பந்தமான எல்லா விஷயங்களையும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய அவசியம் இருக்கிறது.

எது சாத்தியமோ, எது அவனது அறிவுக்கு எட்டுமோ, என்னென்ன விஷயங்கள் சூழல் இன்று புரிந்துகொள்ள முடியுமோ அந்த விஷயங்கள் எல்லாம் படிக்கவேண்டிய ஒரு கட்டாயம் உருவாகிவிட்டது. நாம் படைக்கப்போவது சிறுகதைதானே, எனவே சிறுகதைகளை மட்டும் படித்து வந்தால்போதும் என்று நம்

படிப்பைச் சுருக்கிக்கொண்டால் காலத்தையொட்டிய
படைப்புகளைத் தர முடியாமல் தேய்ந்துபோவதற்கு வழிவகுக்கும்.

இன்னொரு முக்கியமான விஷயம், கதைகள் வேறு சிறுகதைகள்
வேறு. இது என் தனிப்பட்ட நம்பிக்கை. கதைகளை
எழுதிக்கொண்டிருப்பவர்களை 'கதாசிரியர்' என்று
ஏற்றுக்கொள்வேனே தவிர, 'சிறுகதை ஆசிரியர்' என்று
ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டேன். "

இப்படி இளம் படைப்பாளிகளுக்கு நிறைய சொல்லிச் சென்றவர்
சு.ரா. அவர் மீது விமர்சனங்கள் எனக்கும் உண்டு. ஆனாலும் அவர்
நான் சந்தித்த, பழகிய, வாசித்த முழுமையான ஒரு படைப்பாளி.

படைப்புகள்

நாவல்

ஒரு புளியமரத்தின் கதை (1966)

ஜே.ஜே. சில குறிப்புகள் (1981)

குழந்தைகள் பெண்கள் ஆண்கள் (1998)

சிறுகதைகள்

சுந்தர ராமசாமி சிறுகதைகள் முழு தொகுப்பு (2006)

விமர்சனம்/கட்டுரைகள்/மற்றவை

ந.பிச்சமுர்த்தியின் கலை: மரபும் மனிதநேயமும் (1991)

ஆளுமைகள் மதிப்பீடுகள் (2004)

காற்றில் கரைந்த பேரோசை

விரிவும் ஆழமும் தேடி

தமிழகத்தில் கல்வி: வே.வசந்தி தேவியுடன் ஓர் உரையாடல் (2000)

இறந்த காலம் பெற்ற உயிர்

இதம் தந்த வரிகள் (2002)

இவை என் உரைகள் (2003)

வானகமே இளவெயிலே மரச்செறிவே (2004)

வாழ்க சந்தேகங்கள் (2004)

புதுமைப்பித்தன்: மரபை மீறும் ஆவேசம்(2006)

புதுமைப்பித்தன் கதைகள் சுரா குறிப்பேடு (2005)

மூன்று நாடகங்கள் (2006)

வாழும் கணங்கள் (2005)

கவிதை

சுந்தர ராமசாமி கவிதைகள் முழு தொகுப்பு (2005)

மொழிபெயர்ப்பு

செம்மீன் - தகழி சங்கரப்பிள்ளை(1962)

தோட்டியின் மகன்(புதினம்) - தகழி சங்கரப்பிள்ளை(2000)

தொலைவிலிருக்கும் கவிதைகள்(2004)

நினைவோடைகள்

க.நா.சுப்ரமணியம். (2003)

சி.சு. செல்லப்பா (2003)

கிருஷ்ணன் நம்பி (2003)

ஜீவா (2003)

பிரமிள் (2005)

ஜி.நாகராஜன் (2006)

தி.ஜானகிராமன் (2006)

கு.அழகிரிசாமி.

சிறுகதைகள் பட்டியல்

சிறுகதைகள் இதழ்வருடம்

1.முதலும் முடிவும் புதுமைப்பித்தன் மலர் 1951

2.தண்ணீர் சாந்தி 1953

3.அக்கரை சீமையில் சாந்தி 1953

4.பொறுக்கி வர்க்கம் சாந்தி 1953

5.உணவும் உணர்வும் 1955

6.கோவில் காளையும் உழவு மாடும் சாந்தி 1955

7.கைக்குழந்தை சரஸ்வதி 1957

8.அகம் சரஸ்வதி 1957

9.அடைக்கலம் சரஸ்வதி 1958

10.செங்கமலமும் ஒரு சோப்பும் சரஸ்வதி 1958

- 11.பிரசாதம் சரஸ்வதி 1958
- 12.சன்னல் சரஸ்வதி 1958
- 13.லவ்வு சரஸ்வதி 1958
- 14.ஸ்டாம்பு ஆல்பம் சரஸ்வதி 1958
- 15.கிடாரி சரஸ்வதி ஆண்டு மலர் 1959
- 16.சீதைமார்க் சீயக்காய்த்துள் தாமரை பொங்கல் மலர் 1959
- 17.ஒன்றும் புரியவில்லை கல்கி தீபாவளி மலர் 1960
- 18.வாழ்வும் வசந்தமும் நவசக்தி வார இதழ் 1960
- 19.ரயில் தண்டவாளத்தில் ஓடும் கல்கி தீபாவளி மலர் 1961
- 20.மெய்க்காதல் கல்கி 1961
- 21.மெய்+பொய்=மெய் எழுத்து 1962
- 22.எங்கள் டீச்சர்கல்கி தீபாவளி மலர் 1962
- 23.பக்த துளசி இலக்கிய வட்டம் 1964
- 24.ஒரு நாய், ஒரு சிறுவன், ஒரு பாம்பு இலக்கிய வட்டம் 1964
- 25.தயக்கம் சுதேசமித்திரன் தீபாவளி மலர் 1964
- 26.லீலை கல்கி 1964
- 27.தற்கொலை கதிர் 1965
- 28.முட்டைக்காரி தீபம் 1965
- 29.திரைகள் ஆயிரம் தீபம் ஆண்டுமலர் 1966
- 30.இல்லாத ஒன்று கல்கி வெள்ளிவிழா ஆண்டுமலர் 1966
- 31.காலிப்பெட்டி உமா
- 32.அழைப்பு ஞானரதம் 1973
- 33.போதை சதங்கை 1973
- 34.பல்லக்குத் தூக்கிகள் ஞானரதம் 1973
- 35.வாசனை ஞானரதம் 1973
- 36.அலைகள் கொல்லிப்பாவை 1976
- 37.ரத்னாபாயின் ஆங்கிலம் அக் 1976
- 38.குரங்குகள் யாத்ரா 1978
- 39.ஓவியம் யாத்ரா 1979

40.பள்ளம்சுவடு1979

41.கொந்தளிப்பு மீட்சி1985

42.ஆத்மாராம் சோயித்ராம் 1985

43.மீறல் இனி 1986

44.இரண்டு முகங்கள் வீடு 1986

45.வழி கொல்லிப்பாவை 1986

46.கோலம் கொல்லிப்பாவை 1987

47.பக்கத்தில் வந்த அப்பா புதுயுகம் 1987

48.எதிர்கொள்ளல் காலச்சுவடு 1988

49.காணாமல் போனது காலச்சுவடு 1989

50.விகாசம் இந்தியா டுடே 1990

51.காகங்கள் காலச்சுவடு ஆண்டுமலர் 1991

52.மேல்பார்வை இந்திய டுடே இலக்கிய ஆண்டுமலர்
1994-1995

53.பட்டுவாடா காலச்சுவடு 1995

54.நாடார் சார் தினமணி பொங்கல் மலர் 1996

55.நெருக்கடி சதங்கை 1996

56.இருக்கைகள் காலச்சுவடு 1997

57.டால்ஸ்டாய் தாத்தாவின் கதைதினமணி தீபாவளி மலர் 1999

58.மயில் ஆனந்த விகடன் பவழவிழா மலர்2002

59.பையை வைத்துவிட்டு போன மாமி 2003

60.தனுவும் நிஷாவும் காலம் 2004

61.களிப்பு 2004

62.நண்பர் ஜி.எம் காலச்சுவடு 2004

63.ஒரு ஸ்டோரியின் கதை காலச்சுவடு 2004

64.கூடி வந்த கணங்கள் 2004

65.கதவுகளும் ஜன்னல்களும் புதியபார்வை 2004

66.மறியா தாமுவுக்கு எழுதிய கடிதம் 2004

67.அந்த ஐந்து நிமிடங்கள் 2004

68.ஈசல்கள்

2004

69.கிட்னி

2004

70.பிள்ளை கெடுத்தாள் விளை காலச்சுவடு

2005

71.கொசு, மூட்டை, பேன் புதியபார்வை

2005

72.ஜகதி காலம்

2005

விவாதங்கள்

சுந்தர ராமசாமி சுதந்திரமாகக் கருத்துக்களை தெரிவிப்பவர் என்பதனால் தொடர்ந்து விவாதங்களில் இருந்துகொண்டிருந்தார்.

1963-ல் க.நா.சுப்ரமணியம் நடத்திய இலக்கியவட்டம் இதழில் பாரதியும் நானும் என்னும் தலைப்பில் சுந்தர ராமசாமி எழுதிய கட்டுரையில் நவீன இலக்கியத்தில் பாரதியின் செல்வாக்கு குறைவுதான் என்றும், பாரதிக்கு நேர் எதிர்திசையில் சென்ற புதுமைப்பித்தனே நவீன இலக்கியத்தின் முன்னோடி என்றும் குறிப்பிட்டார். இது அன்றைய விமர்சகர்களின் கண்டனத்திற்கு ஆளாகியது

1966-ல் ஒரு புளியமரத்தின் கதை நாவலின் முன்னுரையில் கம்யூனிச இயக்கத்தின் சரிவுகளையும், அதன்மேல் தான் கொண்ட அவநம்பிக்கையையும் பதிவுசெய்தார். அது முற்போக்கு விமர்சகர்களால் கடுமையாக கண்டிக்கப்பட்டது.

1975-ல் அகிலன் ஞானபீட விருதுபெற்றதைக் கண்டித்து அவ்விருது தமிழிலக்கியத்தை பிற மொழிகளில் சிறுமைப்படுத்திக் காட்டும் என்று எழுதினார். அதற்கு வல்லிக்கண்ணன், புவை எஸ்.ஆறுமுகம் போன்றவர்கள் கடுமையான எதிர்வினைகளை பதிவுசெய்தனர்

1979-ல் எம்.ஜி.ஆரை 'கோமாளி' என்று ஒரு கட்டுரையில் குறிப்பிட்டிருந்தமைக்காக உள்ளூர் அ.தி.மு.க கட்சியாளர்களால் மிரட்டப்பட்டார்.

1992-ல் ஜெயலலிதா கும்பகோணம் மகாமகத்தில் நீராடியபோது நிகழ்ந்த உயிரிழப்புகளை படுகொலைகள் என விவரித்து கண்டித்திருந்தார். அக்கட்டுரையும் விவாதத்தை உருவாக்கியது (மகாமகப் படுகொலைகள். கணையாழி 1992)

2004-ல் ஜெயேந்திர சரஸ்வதி கைதுசெய்யப்பட்டபோது ஜெயேந்திரரை கண்டித்து அவர் பாரபட்சமின்றி விசாரிக்கப்படவேண்டும் என்று காலச்சுவடு இதழில் எழுதிய கட்டுரை விவாதத்தை உருவாக்கியது

2005-ல் சுந்தர ராமசாமி எழுதிய பிள்ளைகெடுத்தாள் விளை என்னும் கதை தலித்துகளுக்கு எதிரானது என்று தமிழ்நாடு முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தினர் கண்டனம் தெரிவித்து, சுந்தர ராமசாமி தீண்டாமை ஒழிப்புச் சட்டப்படி கைதுசெய்யப்படவேண்டும் என்று கோரினர். ஆனால் தலித் இயக்கத்தவர்களான ரவிக்குமார் போன்றவர்கள் அந்த வாசிப்பு பிழையானது, சுந்தர ராமசாமி அவ்வாறு எழுதவில்லை என்று அவரை ஆதரித்தனர்.

'காற்றில் கலந்த பேரோசை' என்பது புகழ்பெற்ற தமிழ் எழுத்தாளர் சுந்தர ராமசாமி (சு.ரா) எழுதிய ஒரு புகழ்பெற்ற அஞ்சலிக் கட்டுரை ஆகும். பொதுவுடைமை இயக்கத் தலைவரான ஜீவா (ப.ஜீவானந்தம்) அவர்களின் மறைவையொட்டி அவர் எழுதிய உருக்கமான அஞ்சலி இது.இந்தக் கட்டுரை மற்றும் தலைப்பு பற்றிய முக்கிய சிறப்பம்சங்கள்:ஜீவாவின் ஆளுமை: மக்களின் கூட்டத்தில் சங்கநாதமாக முழங்கிய ஜீவாவின் பேச்சுத்திறனை, ஒரு 'பேரோசை'யாக சுந்தர ராமசாமி இதில் வர்ணித்துள்ளார்.

அக்கோயிலின் கொள்கை பிடிப்பும், கலை நயமும், கற்பனை வளமும் கொண்ட அவரது பேச்சுக்கலை இக்கட்டுரையில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது.வரலாற்றுப் பதிவு: ஜீவா ஒரு பாமர மனிதரிடம்கூட அறிவியல், உலக வரலாறு மற்றும் தத்துவம் குறித்து உரையாடியதைப் பதிவு செய்யும் விதமாக, சுந்தர ராமசாமி இந்நிகழ்வை ஒரு மாபெரும் அனுபவமாக எழுதியுள்ளார்.புத்தகத்தின் தலைப்பு: பின்னர், சுந்தர ராமசாமி 1963 முதல் 1996 வரை எழுதிய பல்வேறு இலக்கிய, சமூக ஆளுமைகள் (காந்தி, பாரதி, புதுமைப்பித்தன், பஷீர்) குறித்த கட்டுரைகளின் தொகுப்பிற்கும் "காற்றில் கலந்த பேரோசை" என்றே பெயரிடப்பட்டது.இந்தக் கட்டுரை அல்லது சுந்தர ராமசாமியின் இதர படைப்புகள் குறித்த தகவல்கள் உங்களுக்குத் தேவைப்படுகிறதா?இதன் தொகுப்பு அல்லது பிற புத்தகங்கள் பற்றி அறிய உங்களுக்கு விருப்பமா?எந்தெந்த ஆளுமைகள் இத்தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ளனர் என்பதை அறியஇக்கட்டுரையின் முழுமையான விமர்சனத்தை வாசிக்கசுந்தர ராமசாமியின் நாவல்கள் பற்றிய தகவல்களைப் பெறஎந்தத் தகவலைப் பகிர்ந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதை எனக்குக் கூறுங்கள்.

<https://www.udumalai.com/katril-kalantha-perasai.htm>

நவீன தமிழ் இலக்கியத்தின் மிகச் சிறந்த படைப்பாளியான சுந்தர ராமசாமி, 'பசுவய்யா' என்ற புனைபெயரில் கவிதைகளை எழுதியவர். இவரது கவிதைகள் சமகால வாழ்வின் சிக்கல்கள், புதிர்கள் மற்றும் நிஜங்களை மிக ஆழமாகவும், நுட்பமாகவும் அலசுபவை.பசுவய்யாவின் கவிதைகள்அவரது கவிதைகள் எண்ணிக்கை குறைவாக இருந்தாலும், நவீன கவிதை வரலாற்றில் பெரிதும் கவனம் பெற்றவை. 107 கவிதைகள் அடங்கிய தொகுப்பு இவரது முக்கியப் பங்களிப்பாகும்.கீழே அவரது பிரபலமான கவிதைகளில் சில வரிகள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன:1. உன் கை நகம்உன் கை நகம்நிலவில் உதிர்ந்தது.நான்

பொறுக்கவில்லை.விடிந்தபோதுஅது சூரியனாய் எரிந்தது.2. எனது தேவைகள்யாருமற்ற அறையில்திறந்திருக்கும் சாளரம்காற்று நுழைகிறது.என் தேவைகள்சுருங்கிவிடுகின்றன.3. நம்பிக்கைதூரத் தொலைவில் அந்த நடையைக் கண்டேன்.அச்ச அசல் என் நண்பன்.மறைந்தவன் எப்படி இங்கு வரக்கூடுமெனத் திடுக்கிட்டேன்.வேறு யாரோ.அப்படி எண்ணாதிருந்தால் அவனே வந்திருப்பான்.சுந்தர ராமசாமி மற்றும் அவரது பசுவய்யா கவிதைகள் பற்றிய முழுமையான தகவல்கள், விமர்சனக் கட்டுரைகள் மற்றும் நூல்கள் பற்றிய விவரங்களை அறிய காலச்சுவடு போன்ற தளங்களை நீங்கள் பார்வையிடலாம்.

சுந்தர ராமசாமி

இலக்கிய மேட்டிமைத்தனத்தினுள்
உறையும் அற்பவாத இதயம்

இளநம்பி

<https://keetru.com/index.php/2014-03-08-04-35-27/2014-03-08-12-18-14/3668-23g34-2>

சு.ரா.வின் இறுதி நாட்களில் அவரைச் சந்தித்துப் பேசிய மற்றொரு எழுத்தாளரான பி.ஏ. கிருஷ்ணனும் கோகுல் ரேஞ்சிற்கு அஞ்சலிக் கட்டுரையை எழுதியிருக்கிறார். இவர் சான்ஃபிரான்சிஸ்கோவில் கோதுமைத் தோசை போன்ற ஒன்றைச் சாப்பிட்ட கதையை சு.ரா. ஆர்வமுடன் கேட்டாராம். அன்று இரவு சு.ரா. மகள் வீட்டில் மெக்சிகன் டைப் உணவு விருந்தாம். அதற்காக ஒரு சூப்பர் மார்க்கெட்டிற்குச் சென்றார்களாம். சு.ரா.தான் ட்ராலியைத் தள்ளிக் கொண்டு வந்தாராம். இரவில் மூளைக்கு அதிகம் வேலை கொடுக்காத இரண்டு படங்களைப் பார்த்தார்களாம். இடையில் கிருஷ்ணன் ஒரு விசயத்திற்காகக் குற்றஉணர்வு அடைகிறார். அது

என்னவென்றால், அவர் சு.ரா.வின் மனைவி கமலா மாமிக்கு ஸூடோகு புதிர் புத்தகம் ஒன்றை வழங்கினாராம்.

Sundara Ramasamyஇதனால் ஒவ்வொரு நாள் காலையிலும் சு.ரா.வின் மகள், மருமகன், பேரன் பேத்திகள் வெளியே சென்று வீடே வெறிச்சோடிவிட, அப்போது கமலா மாமி ஸூடோகு புதிரை மணிக்கணக்கில் போட்டுக் கொண்டிருக்க, சு.ரா. வேறு வழியின்றி மோட்டு வளையைப் பார்த்துக் கொண்டு பரிதாபமாய் அமர்ந்திருப்பாராம். இப்படி வயோதிகத் தம்பதியினரைப் பேசவிடாமல் செய்துவிட்டோமே என்பதுதான் கிருஷ்ணனின் குற்ற உணர்ச்சி. ஒருவேளை இதனால்தான் பெரிசு நோய் முற்றி மண்டையைப் போட்டதோ, யார் கண்டது? அது எப்படியோ போகட்டும், மறுநாள் காலையில் கிருஷ்ணன் விடை பெறும்போது சு.ரா. நெஞ்சாரத் தழுவி விடை கொடுத்தாராம், கண்கள் கலங்கியிருந்ததாம். வீடு திரும்பும்போதுதான் சு.ரா. கமலா தம்பதிகளிடம் காலில் விழுந்து சேவிக்க மறந்து போனது அவருக்கு ஞாபகம் வந்ததாம்!

தமிழ்நாட்டுச் சிறு பத்திரிக்கை எழுத்தாளர்களின் உலகம்தான் எவ்வளவு குட்டியாக இருக்கிறது. சாதாரணமாக உண்டு, பேசி, களித்த கதைகள்தான் அவர்களது வாழ்க்கையின் கவித்துவத் தெறிப்புக்களாக இருக்கிறதென்றால் இவர்களது எழுத்தில் வரும் வாழ்க்கை என்கிற தெருவோரக் குட்டையின் ஆழம் கணுக்கால் அளவைக்கூடத் தாண்டாதே. சாதாரணங்களையே அசாதாரணங்களாக ரசித்து, உருகி, அசை போடும் வாழ்க்கை திண்ணையோர வேதாந்திகளது பல நூற்றாண்டு மரபு. அமெரிக்கா போயும் காலில் விழும் வைபவம் யாருடைய பழக்கம்? இதே கிருஷ்ணன் தமிழ்நாட்டுக்கு வரும் போது ஏதாவது ஒரு வயதான தலித் எழுத்தாளரின் காலில் விழுவாரா? எழுத்தாளன் என்பதால் கோதுமைத் தோசை சாப்பிட்டது, அதைக் காது கொடுத்துக் கேட்டதெல்லாம் இலக்கியமாகுமென்றால் அது என்னய்யா இலக்கியம்? அல்லது இதுதான் பின்நவீனத்துவம் விளிக்கும் சின்னச்

சின்னக் கொண்டாட்டங்களா? உண்மையில், சு.ரா. இத்தகைய அற்ப விசயங்களைக் கொண்டாடித்தான் வாழ்ந்து முடித்தார். இடையில் சில கதைகளையும் எழுதினார். இதனால்தான் அவர் இலக்கியச் சிகரமென்றால் சாலையோரப் பள்ளங்களை இனி நாம் பள்ளத்தாக்குகள் என்று அழைக்க வேண்டியிருக்கும்.

சு.ரா. இறந்தவுடன் அவருடன் பேசிப் பழகிய அனைவரும், குறிப்பாக, தமிழகத்தின் சிறு பத்திரிக்கை எழுத்தாளர்கள் சு.ரா. மறைவின் அதிர்ச்சியிலிருந்து மீளமுடியாமல் தங்களது இரங்கற்பாக்களை இப்படித்தான் பல்வேறு சிறு பத்திரிக்கைகளில் தீட்டியிருக்கின்றனர். அந்தப் பாக்களில் எழுத்தாளர் ஜெயமோகன் வடித்திருக்கும் நினைவின் நதியில் எனும் காவியம் மகத்தானது. ஒரு வகையில் சு.ரா.வைப் பற்றியும், ஏன் ஜெயமோகனைப் பற்றியும் அதீத மனத்தாவல் ஏதுமின்றிப் புரிந்து கொள்வதற்கு அது ஒரு ஆவணம் அல்லது உபநிடதம் போன்றது.

அதில் சு.ரா. பார்த்துப் பறித்த, கேட்டுக் கலந்த, ரசித்து உருகிய, ஆசைப்பட்டுக் கோட்டைவிட்ட சமாச்சாரங்கள் அத்தனையும் ஒன்றுவிடாமல் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. அவையெல்லாம் உண்மைதானென்று சு.ரா. உயிர்த்தெழுந்து வந்து சாட்சியம் சொல்ல முடியாது என்றாலும் ஏனைய எழுத்தாளர்களின் பதிவுகளும் ஏறத்தாழ ஜெயமோகனை வழிமொழியத்தான் செய்கின்றன.

இவற்றையெல்லாம் பிழிந்து பார்த்தால், சு.ரா. தனது ஆளுமையின் வளர்ச்சிற்கேற்பப் பேரழகனாய் மிளிர்ந்தார், அவரது கருத்து தோற்றம் எழுத்து பேசும் முறையின் மீது மூன்று தலைமுறை எழுத்தாளர்கள் மோகம் கொண்டனர். சு.ரா. தோள்களைத் தூக்கி நெஞ்சை நிமிர்த்தி நடப்பார், ஆரம்பத்தில் தூய கதர்ச்சட்டையும் தும்பைப்பூ எட்டு முழ வேட்டியும் கட்டியவர் பின்னர் ஜீன்ஸ் பேண்ட் டி ஷர்ட்டுக்கு மாறினார். சாக்கடையில் வீசப்பட்ட உபயோகமற்ற பொருட்களை விரும்பி வேடிக்கை பரப்பார், சினிமா சுவரொட்டிகளை உறைந்து ரசிப்பார், மலையாள நடிகை பார்வதியும் நடிகர் கோபியும்

அவருக்குப் பிடித்த நடிகர்கள், கட்டிலில் படுத்தபடி பேசுவது அவருக்குப் பிடிக்கும் (இந்த முக்கியமான விசயத்தை பலரும் பதிவு செய்திருக்கின்றனர்), பாத்தட்பில் படுத்தபடி குளிப்பது மிகவும் பிடிக்கும் (ஜெயமோகன் அறிந்த இந்திய நண்பர்களிலேயே பாத்தட்பில் குளிப்பது சு.ரா. மட்டும்தானாம். நாம் அறிந்த வரை பாத்தட்ப் இருப்பது பங்களாக்களிலும் 5 ஸ்டார் ஓட்டல்களிலும்தான். என்ன செய்வது, இலக்கிய மனம்தான் வர்க்க பேதம் அறியாததாயிற்றே!)

வெளிநாட்டு லோஷன் பூசுவது பிடிக்கும், சில நேரங்களில் 'செண்பகமே செண்பகமே' பாடுவது பிடிக்கும், தினசரி ஷேவிங் செய்வது பிடிக்கும், அவரது வீடு பிடிக்கும் அறை வளைந்த நாற்காலி சாப்பாட்டு மேசை மொட்டை மாடி நிரம்பப் பிடிக்கும், அளவோடு ஆனால் ருசித்துச் சாப்பிடுவது பிடிக்கும், தோசையும் தொட்டுக் கொள்ள கீரைமசியலும் கெட்டித்தயிரும் தினசரி பிடிக்கும், தோல் சீவிய பழங்களைத் துண்டுகளாக்கிக் குத்திச் சாப்பிடுவது பிடிக்கும், புத்தம் புதிதாக வரும் புத்தகங்களின் புத்தக மணத்தை மோந்து பார்ப்பது சலிக்காமல் பிடிக்கும், கர்நாடக சங்கீதம் செவி குளிரக் கேட்பது பிடிக்கும், ஹிந்து பேப்பரை படித்து முடித்ததும் கச்சிதமாக மடித்து வைப்பது பிடிக்கும், (சு.ரா.வை எழுத்தில் விஞ்சியதாக சுயப் பிரகடனம் செய்யும் ஜெயமோகனுக்கு இந்தக் கலை மட்டும் இன்னும் கை வரவில்லையாம். இது போன்ற கலைத்தவங்களில் மட்டும் தான் இலக்கியவாதிகளுக்குத் தன்னடக்கம் வரும் போலும் கற்றோரின் பணிவு!),

சற்றுப் பூசினால் போன்ற உடல்வாகுடன் உள்ள மலையாளப் பெண்கள் குளித்து விட்டு ஈரத்தலையைக் கோதிவிடுவது பிடிக்கும், பேசிக்கொண்டோ பேசாமலோ இருக்கும் பெண்களின் கழுத்தசைவு பிடிக்கும், எஸ்.எல்.பி. பள்ளி மைதானத்தில் காலாற நடப்பது பிடிக்கும், கூடைக்காரக் கிழவிகளின் சண்டை போடும் வீரம் பிடிக்கும், ஓடிக் கொண்டிருக்கும் சிறுவர்களை எப்போதும்

பிடிக்கும், திருவனந்தபுர இரயில்வே நிலைய உணவகத்தின் தோசை பிடிக்கும், திருவனந்தபுர மாடி ஓட்டலின் ஐந்தாவது தள உணவறையின் கண்ணாடித் தடுப்புக்கு வெளியே பரந்து விரிந்திருக்கும் கடற்பரப்பையும் கட்டிடப்பரப்பையும் பார்த்துக் கொண்டு சாப்பிடுவது பிடிக்கும், பெண்கள் கண்ணாடி வளையல்கள் போடுவது பிடிக்காது, வளைந்து நெளிந்த தங்க வளையல்கள் போடுவது பிடிக்கும்...

அப்புறம் நாலணா பாளையங்கோடன் பழத்திற்காகப் பெட்டிக்கடைக்காரரிடம் பேரம் பேசிய சு.ரா., கார் பார்க்கிங் பிரச்சினையில் போலீசுக்காரருடன் சாமர்த்தியமாக வாதம் செய்த சு.ரா., நண்பருக்கு முன் பதிவு செய்த இருக்கையில் வேறு யாரோ அமர சின்ன உரிமையைக் கூட விட்டுத்தர முடியாது என்று சண்டை போட்டு இடம்பிடித்த சு.ரா., ஒரு நண்பர் சு.ரா.வைப் பார்த்தவுடன் உடன் வந்த தன் மருமகளிடம் விடைபெற மறந்த போது 'மறதி என்பது எவ்வளவு அருமையான விசயம்' என்று தத்துவம் உதிர்த்த சு.ரா., சாப்பாட்டு மேசையின் அடியில் புகுந்து வெளியே ஓடிய குழந்தையைப் பார்த்து "குழந்தைகள் வாழ்க்கையை எவ்வளவு எளிதாக எதிர் கொள்ளுகிறார்கள்" என்று அதிசயித்த சு.ரா. என்று இந்த 'வரலாற்றுப் பதிவுகள்' முடிவில்லாமல் நீளுவதால் நாம் இந்த மட்டும் நிறுத்திக் கொள்வோம்.

ஜெயமோகன் மற்றும் அவரது சக எழுத்தாளர்களால் இவை மட்டும்தான் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கின்றன என்பதல்ல. நண்பர்களை வரவேற்று உபசரிக்கும் சு.ரா.வின் விருந்தோம்பல், நண்பர்கள் சிலருக்கு நிதியுதவி அளித்த பெருந்தன்மை, அப்புறம் தத்துவ இலக்கிய ஆராய்ச்சி எல்லாம்தான் பதிவாகியிருக்கின்றன. ஆனால் இவையெல்லாம் மேற்கண்ட அழகியல் ரசனைகளுக்குப் பொருத்தமான ஒத்திசைவோடு சேர்ந்தேதான் வருகின்றன. சு.ரா. என்ற எழுத்தாளுமை மேற்கண்ட 'பிடிக்கும்' களில் இருந்துதான் உருவாகி எழுந்து வர முடியும். அவையன்றி சு.ரா. இல்லை.

இத்தகைய அற்ப விசயங்கள் ஒரு எழுத்தாளனுக்கும், அவனைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் எழுத்தாளர்களுக்கும் ஏன் முக்கிய விசயங்களாகப் படுகின்றன?

பொது வாழ்வில் இருப்பவர்கள் இறந்து போனால் அவர்களைப் பற்றிப் பகிர்ந்து கொள்வதிலும், பதிவு செய்வதிலும் இத்தகைய அற்பமான, பொருளற்ற, நகைப்புக்கிடமான நினைவுகளும் முறை வேறு எந்தத் துறையிலும் இல்லை என்பதை மட்டும் நிச்சயமாகச் சொல்லலாம். காரணம் சரியோ, தவறோ அவர்கள் பொதுவாழ்வில் இயங்குகிறார்கள். எவ்வளவு அற்பமானவர்களாக இருந்தாலும் அவர்களது ஆளுமை குறித்த மதிப்பீடு முன்னுதாரணமாகவோ அல்லது முன்னுதாரணமற்றதாகவோ இருப்பினும் அவை அநேகமாகப் பொது வாழ்வு குறித்துத்தான் இருக்கும். பொது வாழ்வு குறித்த நீர்த்துப்போன சிந்தனை அல்லது மக்கள் விரோதச் சிந்தனை அல்லது மக்களுக்கு மேலாகத் தன்னைக் கருதிக் கொண்டு புகழ் அதிகாரம் பெற நினைப்பவர்கள் மட்டும்த்தான் தமது தனிப்பட்ட நடவடிக்கைகளை உன்னதமானவையாகக் கருதிக் கொண்டு முன்வைக்கவும் முடியும்.

பாசிஸ்டுகள் தங்களது பிம்பத்தைக்கூட பொதுமக்கள் நலனுக்காக என்று பொய்யாகவேனும் கட்டி எழுப்புகிறார்கள். எந்தக் கட்சியையும் மதிக்காத அகங்காரத்தைக் கொண்டுள்ள ஜெயலலிதா, தமிழ்நாட்டு மக்களுடன் கூட்டணி வைத்திருப்பதாகக் கூறுவதும், கருப்புப் பணத்தையும் காலேஜையும் காப்பாற்ற கட்சி ஆரம்பித்திருக்கும் விஜயகாந்த் “வீழ்வது நாமாக இருப்பினும் வாழ்வது தமிழாக இருக்கட்டும்” என்று மேடைதோறும் முழங்குவதும் இப்படித்தான். ஆனால் தமிழ்நாட்டு இலக்கியவாதிகளின் கதை வேறு.

அவர்கள் பொதுவில் கதை எழுதுகிறார்களேயொழிய பொதுவாழ்வில் அவர்கள் இல்லை. மாறத் துடிக்கும் மனித வாழ்க்கை குறித்த அக்கறையும், மனித குலத்தின் மீதான நேசமும் அவர்களிடம் இல்லை. இந்நிலையில் ஒரு சில கதைகள் எழுதியதும்

புகழ், பரிசு, விருது முதலியனவற்றை எதிர்பார்ப்பதிலும், அந்த எதிர்பார்ப்பு நிறைவேறாமல் போவதால் வருகின்ற பிரச்சினைகள், குழுச்சண்டைகள், பொறாமைகள், சாகித்ய அகாடமி ஞானபீடம் மீதான மனத்தாங்கல்கள், எழுத்தாளனை மதிக்காத அரசு சமூகத்தின் மீதான வெறுப்பிலும்தான் பொதுவாழ்வு குறித்த 'அக்கறை' அவர்களிடம் வெளிப்படுகிறது.

கடந்த ஐம்பதாண்டுச் சிறு பத்திரிகைகளை எடுத்துப் பாருங்கள். ஆயிரக்கணக்கான பக்கங்களில் அவர்கள் எழுதியிருப்பது இந்த அற்பமான சமாச்சாரங்கள் குறித்துத்தான். இப்படிப் பச்சையான சுயநலத்தையும், சமூக விரோதத்தையும் இயல்பிலேயே வரித்துக் கொண்டிருக்கும் சிறு பத்திரிக்கை எழுத்தாளர்கள் தங்களது இறந்த காலத்தில் தற்செயலாகச் சிக்கித் தவித்த சில தருணங்களை அசை போட்டு அசை போட்டு சில கதைகளை முக்கி முக்கி எழுதி, உடனே எழுத்தாளர்களும் ஆகிவிடுகிறார்கள். செயற்கையாகக் கட்டியமைக்கப்படும் மிகச் சிறுபான்மையான வாசிப்பின் சந்தைக்கேற்பத் தங்களைப் புதுப்பிக்கவும் ஏற்கெனவே தேங்கிவிட்ட எழுத்துத் திறனைச் செயற்கையாக மாற்றிக் கொள்ளவும் முயலுகிறார்கள். அப்புறம் அந்த எழுத்திற்காக அதே சண்டை, சச்சரவுகள்!

மிகச் சாதாரணமாக வாழ்ந்து கொண்டு தங்களைத் தாங்களே அசாதாரணமான பிறவிகளாக சிலாகித்துக் கொள்வதாக இவர்களது வாழ்க்கையே மாறிவிடுகிறது. இதிலிருந்து தங்கள் சலிப்பூட்டும் அன்றாட வாழ்க்கை நடவடிக்கைகளை ரசிப்பது என்ற நார்சிச நோய் வலுவாக இவர்களைத் தொற்றிக் கொள்கிறது. அப்புறம் இவர்கள் மண்டையைப் போட்ட பிறகு, இவர்களது எழுத்து தவம் மோனம் கலை குறித்த அக்கப்போர்களையெல்லாம் ஏற்கெனவே எழுதிவிட்ட நிலையில் இவர்களது அஞ்சலிக் குறிப்பாக எதை எழுத முடியும்? வந்தார், போனார், சட்டை போட்டார், பேண்ட் போட்டார், ஜிப் போடவில்லை என்றுதானே எழுத முடியும்?

நன்றி: புதிய கலாச்சாரம்

சுந்தர ராமசாமி இணையதளம்

சுந்தர ராமசாமியின் புகைப்படங்கள், கட்டுரைகள், அரிய கடிதங்கள் மற்றும் படைப்புகள் அடங்கிய இணையதளம். சிறப்பாக வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது.

சுந்தர ராமசாமி இணையதளம்

<https://sundararamaswamy.in/kavithai.php>

நான் கண்ட சுந்தர ராமசாமி

[26 Pages]

செ தீவான் MA MPhil

https://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/1/1d/%E0%AE%A8%E0%AE%BE%E0%AE%A9%E0%AF%8D_%E0%AE%95%E0%AE%A3%E0%AF%8D%E0%AE%9F_%E0%AE%9A%E0%AF%81%E0%AE%A8%E0%AF%8D%E0%AE%A4%E0%AE%B0_%E0%AE%B0

[%E0%AE%BE%E0%AE%AE%E0%AE%9A%E0%AE%BE%E0%AE%AE%E0%AE%BF.pdf](#)

இணையதளம்

<https://www.sundararamaswamy.in/index.php>

சுந்தர ராமசாமி (1931 - 2005) தமிழின் முன்னோடி எழுத்தாளர்களில் ஒருவர். தமிழின் நவீனத்துவ இலக்கிய வடிவத்தைச் செழுமைப்படுத்துவதற்குக் கணிசமான பங்காற்றியவர். வடிவம், உள்ளடக்கம், மொழி ஆகியவற்றில் தொடர்ந்து தன்னைப் புதுப்பித்துக்கொண்டே இருந்ததுடன் தமிழ்ப் படைப்புகளின் எல்லைகளையும் தன் படைப்புகளின் வழியே விரிவுபடுத்தியவர். படைப்புகளைப் பற்றி விரிவாகவும் ஆழமாகவும் அலசி இலக்கிய மதிப்பீடுகளை நிறுவியவர். புனைகதை, கவிதை, விமர்சனம், அனுபவப் பதிவுகள், பண்பாட்டுச் சிந்தனைகள், மொழியாக்கம் என இவருடைய எழுத்துச் செயல்பாடு பன்முகத்தன்மை கொண்டது. தீவிரமான வாசிப்பு, இலக்கிய நட்புகள், இலக்கியம் சார்ந்த உரையாடல்கள், கடிதப் போக்குவரத்துகள், விவாதங்கள் என இவர் வாழ்க்கை பெரும்பாலும் இலக்கியத்தை மையமாகக் கொண்டே இயங்கியது. நவீன தமிழிலக்கியத்தின் முக்கிய அடையாளங்களில் ஒருவர்

துயரத்தில் முடிந்த சுந்தரராமசாமியின் காவியம்

சு, வேணுகோபால்

<https://solvanam.com/2017/09/12/%E0%AE%A4%E0%AF%81%E0%AE%AF%E0%AE%B0%E0%AE%A4%E0%AF%8D%E0%AE%A4%E0%AE%BF%E0%AE%B2%E0%AF%8D-%E0%AE%AE%E0%AF%81%E0%AE%9F%E0%AE%BF%E0%AE%A8%E0%AF%8D%E0%AE%A4-%E0%AE%9A%E0%AF%81%E0%AE%A8%E0%AF%8D%E0%AE%A4/>

சுந்தர ராமசாமியின் கட்டுரைத் தொகுப்பைப் படித்துக் கொண்டே வந்தபோது உடனடியாகத் தோன்றியது அவரது 'சவால்' கவிதைதான்.

நோவெடுத்துச் சிரம் இறங்கும் வேளை

துடைகள் பிணைத்துக்கட்ட கயிறுண்டு உன் கையில்

வாளுண்டு என் கையில்

....

இந்தக் கவிதையை அவர் எழுபதுகளின் துவக்கத்தில், எழுதாமல் இருந்துபின் எழுத வந்த காலத்தில் எழுதப்பட்டது என்பது இலக்கிய வாசகர்கள் அறிந்த ஒன்று. இந்தக் கவிதையை எழுதப்படாத துவக்க காலத்திலேயே அவர் மனதில் எழுதிவிட்டார். அவரது கட்டுரைகளின் வழி தன் இருப்பு குறித்து தெரிவிக்க முயன்ற சாரம் அதுதான். இதனை 1963 வாக்கில் பாரதி குறித்து எழுதவந்த கட்டுரையிலேயே காணலாம். எனவே சுந்தர ராமசாமி பெரும் கனவுகளோடுதான் விரும்பி இலக்கியத்துறைக்கு வந்துள்ளார். இந்தக் கனவுகளே க.நா.சு. போல சற்று மூர்க்கமாக தமிழ் இலக்கியச் சூழலோடு மல்லுக்கட்டியும் தனது இலக்கிய வீச்சை வெளிப்படுத்த இயக்கியிருக்கிறது. இந்த இலக்கியப் பாத்திரத்தை தனது கட்டுரைகளின் வழி சிறப்பாக வெளிப்படுத்தி வந்துள்ளார்.

சுந்தர ராமசாமி பொருளாழ்ந்த நிலையில் ஒரு தனித்துவமான மொழி நடை (Style) யைக் கையாண்டார். முன்னோடிகளின் செல்வாக்குத் தன்னிடம் வெளிப்பட்டிருக்கலாம் என்பதைச் சொல்லவந்த சு.ரா., 'வாடைக்காற்று அடிப்பதால் மலையில் மழையிருக்கலாம் என்பது போன்ற அனுமானம்' என்றும், 'சம்பட்டியால் தாக்குவது போலவோ உரலில் உலக்கை விழும்போது தரையில் வைத்திருக்கும் பாத்திரம் அதிர்வது போலவோ இது நிகழ்ந்திருக்கக் கூடும்' என்று விசயத்தைத் தன் நடையில் காட்சி ரூபமாக்கி விடுகிறார்.

புதுமைப்பித்தனைப் பற்றி சொல்ல வரும்போதெல்லாம் ஆவேசம் கொண்டுவிடுகிறார். 'தன்னுள்ளிலிருந்து கலையின் புயலைப் பரப்பி அப்புயல் இட்டுச்சென்ற திசை வழிகளில் சுழன்று ஒரு அசுரத்தன்மைக்கு ஆளான கலைஞர் அவர். இவருடைய

தன்னிச்சையான வேகச்சுழற்சியில் கலையுலகில் சம்பிரதாய வேலிகள் எத்தனை எத்தனையோ சரிந்தன.' 'தான் ஆற்ற இருக்கும் வித்தியாசமானப் பங்கை முன்கூட்டி உணர்ந்த ஒரு கலைஞன் மிகுந்த தன்னம்பிக்கையோடு தன் மேதைமையைக் கிள்ளி தெருவில் நாற்புறமும் வீசிக்கொண்டு ஓடுவதைப் போன்ற சித்திரத்தை எழுப்புகின்றன இவரது கதைகள்.' 'பத்திரிக்கைகளின் முதல் தேவையாக சிறுகதைகள் இருந்த காலத்தில் புதுமைப்பித்தன் அதனைப் பூர்த்தி செய்த விதம் நீச்சல் குளத்திற்குள் ஒரு திமிங்கலம் வாலை அசைத்துக் கொண்டிருப்பதுபோல் இருக்கிறது' என்று மொழியில் பித்தனை வசப்படுத்துவார்.

சிறித்தழ்காரர்களிடம் தோன்றும் வர்த்தகரீதியான பத்திரிக்கைக் கனவு யதார்த்த உலகிற்கு ஒவ்வாதது என்பதை 'சர்குலேசன் ஓங்கிவிடும் என்கிறீர்கள். மீண்டும் கனவு. தங்களுடன் பேசும் போதெல்லாம் மயக்கங்களின் குகைகளிலிருந்து நிஜ உலகத்தின் சூரிய ஒளிக்குத் தங்களைக் குப்புறப் பிடித்துத் தள்ளி விடுவதற்கு ஒரு தாயத்து இருக்கக் கூடாதா என்று நினைப்பேன்' . 'நமது தமிழ் மாதாவையும் பாரத மாதாவையும் உலக அரங்கில் தூக்கி வைத்தபின்தான் அவர்கள் முடி இறக்கிக் கொள்வார்கள் என்று தோன்றுகிறது,' என்று சூழலின் முரணை நண்பர்களை முன்வைத்து எழுதுகிறார். சுந்தர ராமசாமியைக் கடுமையான யதார்த்தவாதி என்று சொல்லும்போதே, அவருள் இருக்கும் 'கனவு' தான் மேலதிகமாக உழைக்கவைத்திருக்கிறது.

சு.ரா. நடையின் மற்றொரு சிறப்பு இலக்கிய ஆளுமைகளின் வெளிப்பாட்டைப் படிமமாக வரைந்து காட்டிவிடும் திறன் அவருக்கு இலகுவாக வெளிப்பட்டிருப்பதும் தான். பாரதியின் ஆளுமையைப் பற்றி "பாரதி ஒரு இடத்தில் வளரும் மரம் மட்டும் அல்ல. சுற்றி இருக்கக் கூடிய சாரங்களை ஒட்ட உறிஞ்சக்கூடியவன், நமக்குச் சக்கைதான் மிஞ்சுகிறது என்று நான் சொன்னது க.நா.சு. பாரதியை மனதில் வைத்துக் கொண்டுதான். எனக்காக இன்னொரு விசயம் தோன்றியது. அதாவது பாரதி பயன்படுத்திய எந்தச் சொல்லை நாம் பயன்படுத்தினாலும் அது பாரதி பக்கம்தான் போகிறதே தவிர நம்

பக்கம் நிற்கவே செய்யாது. அப்படி ஒன்றும் அந்தச் சொற்கள் எல்லாம் பாரதிக்கு மட்டுமே சொந்தமானவை அல்ல. ஆனால் பாரதி பயன்படுத்திவிட்டால் அவனது முத்திரை அந்த வார்த்தைகள் மேல் அழுத்தமாக விழுந்துவிடுகிறது. அந்த வார்த்தைகளை நாம் நம் கவிதைக்குப் பயன்படுத்திக்கொள்ளவே முடியாது என்று ஆகிவிடுகிறது.' என்று உணர்ந்து வெளிப்படுத்துகிறார்.

புதுமைப்பித்தன் கலை வெளிப்பாடு எத்தகையது என்பதை 'கலையை அளவுகோலுக்கு ஏற்றபடி தயாரிப்பதைவிட தனது ஆளுமைக்கு ஏற்றபடி சதையும் ரத்தமுமாய் நம்முன் தள்ளிவிட்டுச் சென்றுவிடுகிறது. சீவுளி போட்டுச் சீவிக்கொண்டிருக்க அது பொறுமை கொள்வதில்லை. கலையின் பூர்ணவத்துவத்தை விடவும் இயற்கையின் ஜீவன் துடிப்பதையே அது சற்று மோட்டாவாக இருந்துவிட்டாலும் பாதகமில்லை. ஆசைப்படுகிறது இவருடைய கலை மேதமை' என்று புதுமைப்பித்தன் நாடியைப் பிடிக்கிறார்.

மற்ற உலக எழுத்தாளர்களிடமிருந்து தாஸ்தாயெவ்ஸ்கியின் எழுத்து எப்படி வித்தியாசமானது என்பதை, 'தாஸ்தாயெவ்ஸ்கியின் படைப்புலகம் நம் மனதில் உருவாக்கும் பிம்பம் என்ன? ஒரு இருட்டு குகை, முடிவற்றது. கிளைகள் பிரிந்து அக்கிளையிலிருந்து மேலும் கிளைகள் பிரிந்து செல்வது. அந்த இருட்குகைக்குள் மலைச்சிகரங்கள், பள்ளத்தாக்குகள், பாலைவனங்கள், வனாந்தரம். அங்கு நறுமணங்கள், துர்நாற்றங்கள், கடுங்குளிர், பொறிபறக்கும் வெப்பம், எண்ணற்ற ரகசிய அறைகள், இந்தப் பாதாள உலகத்தில் கைவிளக்கு ஒன்றை ஏந்தி தாஸ்தாயெவ்ஸ்கி முன்செல்ல நாம் பின் தொடர்கிறோம்.' என்று மொழியில் தாஸ்தாயெவ்ஸ்கி ஆழத்தை நோக்கி அழைத்துச் செல்லும் பாதைகள் எத்தகையது என்பதைக் காட்டுகிறார்.

கட்டுரையைத் துவங்கும் இடத்திலேயே அதன் உயிர் நாடியான இடத்தைத் தொட்டுவிடும் சொல்பக்குவம் அவரிடம் உண்டு. ஜீவாவைப் பற்றிய கட்டுரையை " 'ஜீவா மறைந்து விட்டார்' நண்பர்

சொல்ல, கேட்ட நண்பர் 'ஆ' கூட்டத்தில் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போதா?' என்று ஸ்தம்பித்துவிட்டார்" என்று தொடங்கிய இடத்திலேயே ஜீவா வாழ்நாள் முழுக்க உழைத்த உழைப்பின் திரட்சி வாசகர்களிடம் வெளிப்பட்ட விதத்திலிருந்து காட்டுகிறார். அப்படி கட்டுரையைத் தொடங்கி, "சிறு பிராயத்திலிருந்தே நெஞ்சோடு வளர்த்த ஒரு கனவு அவருக்கு இருக்கத்தான் வேண்டும் என்று தோன்றுகிறது. மனித வெள்ளத்தை அவர்களில் ஒருவனாய் முன்னின்று தலைமை தாங்கி இட்டுச்சென்று, அதில் உன்னதமான ஓர் எதிர்காலத்துக்கு அழைத்துச்செல்லவேண்டும் என்பதே அது." என்று ஜீவா இயங்கிய விதம் எத்தன்மையது என்று காட்டுகிறார்.

சுந்தர ராமசாமி தன் இலக்கிய முன்னோடிகள் பற்றி, தன் சக எழுத்தாளர்களைப் பற்றி, தன்னோடு இணைந்திருந்து- பிரிந்திருந்து இயங்கியவர்களைப் பற்றி அவர்களின் குணநலன்களைப் பற்றி, சரிவுகளைப்பற்றி அவர்களது ஆளுமை பற்றி, அவர்களது செயல்பாடுகள் பற்றி, கோபதாபங்கள் பற்றி, இலக்கிய நோக்கங்கள், அர்ப்பணிப்புகள் பற்றியெல்லாம் விரிவாக எழுதியிருக்கிறார். இதில் அனைவரையும் விமர்சன கண்ணோட்டத்துடன்தான் அணுகி இருக்கிறார். க.நா.சு.வுக்கும் சு.ரா.விற்குமான உறவு குரு-சிஷ்யன் உறவுபோலத்தான். ஆனால் எந்த இடத்திலும் அவரை மிகையாகத் தூக்கவோ, வக்கிரமாகத் தாழ்த்தவோ செய்ததில்லை.

க.நா.சு.வின் மனநிலை பற்றி - எல்லாம் முக்கியமானது தான். எதுவும் அவ்வளவு முக்கியமில்லை' என்பது போல ஒருவித இரட்டை மனநிலையில் இயங்கக்கூடியவர் என்கிறார். அவரது எழுத்தின் உள்ளோட்டம் குறித்து இப்படிச் சொல்கிறார். 'சமூகத்தில் மாற்றங்கள் ஏற்படவேண்டுமா என்று கேட்டால் அவர் வேண்டும் என்றுதான் சொல்வார். ஆனால் எழுத்தில் என்ன மனோபாவம் வெளிப்படும் என்றால் ஒரு Statues-quoவைத் தக்கவைத்துக்கொண்டு போவதுதான் நல்லது; பெரிய மாற்றங்கள் எதுவும் வேண்டாம் என்ற

மனநிலையில்தான் அவர் இருக்கிறாரோ என்ற சந்தேகம் எனக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது' என்கிறார்.

க.நா.சுவின் விமர்சன எல்லை குறித்து "க.நா.சு. பண்டிதத்தை முக்கியமான எதிரியாகக் கண்டார். பண்டிதத்தை ஆராயப் புகுத்தவர். அம் முகங்களில் ஆபாசமாய்ப் பிதுங்கிய ஜாதி அரசியலையும் கண்டிருப்பாரெனில் அவருடைய விசாரணை இலக்கியத்திலிருந்து விரிந்து அரசியல், பொருளாதார நிலைகள், சமூக இயல் ஆகியவற்றைக் கவனிக்கும் வீச்சில் முழு வாழ்வுக்குமே அவரைத் தள்ளிக்கொண்டு போயிருக்கும்." அவர் அவ்வாறு இலக்கியத்தின் வழி, வாழ்வின் ஆழங்களுக்குள் செல்லவில்லை என்று மதிப்பிடுகிறார். க.நா.சுவை, ஒரு இலக்கிய சிபாரிசுகாரர் என்றே குறிப்பிடுகிறார்.

இந்தவகையில் சி.சு.செல்லப்பா, கிருஷ்ணன் நம்பி, ஜீவா, மௌனி, பிரமிள், ஜி.நாகராஜன் என அவரோடு பழகிய இலக்கிய நண்பர்களின் பலம் பலவீனம் குறித்த விரிவாகவே எழுதியிருக்கிறார்.

பிரமிளிடம் ஒருவித பிடிவாத குணம் மேலோங்கி இருந்ததை இப்படிச் சொல்கிறார். "சிவராமு, அவராகச் சில சமயம் தன்னை மறுபரிசீலனை செய்து பல சறுக்கல்களையும் அபூர்வமாக ஒத்துக்கொண்டு இருக்கிறார். மிகவும் பெருந்தன்மை கொண்ட காரியமாக அவை அந்நேரங்களில் பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் அவர் ஒரு விமர்சனத்தை எதிர்கொள்ளும் போது தன்னைச் சுய பரிசோதனை செய்து கொள்ளக்கூடியவர் அல்ல. தன் முழு மூளையையும் தன்னை நியாயப்படுத்தவே வீணாக்கிக் கொண்டிருப்பார். வெற்றிபெற வேண்டும் என்ற ஆத்திரம்தான் அவருக்கு முன்னுக்கு நிற்கும். தளையசிங்கத்திடம் விமர்சனங்களுக்கு மேலாக ஒரு தார்மீகமான குரல் இருக்கும்."

பிரமிளை, 'அவர் ஒரு மைனர் பொயட்தான்; மேஜர் பொயட் இல்லை. இவரை மேஜர் பொயட் என்றால் கம்பனை என்னவென்று

சொல்வது' என்று கேட்கிறார். எனக்கு பிரமிள், கவிதையை ஒவ்வொரு வார்த்தைச் செங்கல்லாக எடுத்துப் பொருத்துகிறாரோ என்றுபடுகிறது. அவ்விதம் சொற்களை எடுத்து அடுக்க அடுக்க உணர்வின் தளம் கழன்று போய்விடுகிறது. அப்புறம் படிமம்தான் கவிதை என்று அவர் மிதமிஞ்சி நினைந்துச் செயல்பட்டது இன்று சிவுக்கென்று படுகிறது. படிமம் ஒரு உத்திதானே தவிர வாழ்வின் கொந்தளிப்பல்ல என்று எனக்குப் படுகிறது.

பிரமிளின் இலக்கிய உரையாடல் எப்படி இருக்கும் என்பதை "சாதாரண வாசகர்களுக்குப் புரியாமல் இருக்கும். வரிகளை (கவிதை) மனதிற்குள் தெளிவுபடுத்தி வைத்துக்கொண்டு சந்தர்ப்பம் ஏற்படும்போது ஒரு Casual தன்மையுடன் விளக்கம் தந்து பிறரை ஆச்சரியப்படுத்தும் சுபாவம் அவருக்கு உண்டு' என்று அவரது நடத்தையை வெளிப்படுத்துகிறார்.

ஜி.நாகராஜன் குறித்தான சு.ரா.வின் நினைவோடையைப் படிக்கிறபோது ஈவு இரக்கமற்ற கெட்டித்தட்டிப்போன இதயம் படைத்தவர்போல ஒரு தோற்றம் உருவாகிறது. ஆனால் ஜி.நாகராஜனின் நண்பரான கர்ணன், அவரது வீட்டுத் திண்ணையில் அமர்ந்து கண்ணீர் மல்க இரவு நேரங்களில் பாடும்போது ரொம்ப துக்கமாக இருக்கும் என்று என்னிடம் சொன்னார். ஒருவேளை ஜி.நாகராஜன் இவ்விருவரிடமும் இருவேறு விதமாக வெளிப்படுத்திக் கொண்டாரோ என்று நினைக்கத் தோன்றுகிறது. அல்லது சு.ரா. அந்தப் பக்கத்தைப் பார்க்க முடியவில்லையோ என்று தோன்றுகிறது.

க.நா.சுவை ஒருவித இதத்ததுடன் அணுகியிருக்கும் சு.ரா., செல்லப்பாவைக் கறாரான பார்வையில் பார்த்திருக்கிறார். பிரேமினுக்கும் சு.ரா.விற்குமான உறவின் விரிசல்கள் செல்லப்பாவைக் கடுமையாகப் பார்க்கவைத்திருக்கும் என்று

நம்புகிறேன். செல்லப்பாவின் இலட்சிய வேட்கையை உயர்வாகப் போற்றினாலும் க.நா.சு.விடம் காட்டிய இதம் இல்லை.

செல்லப்பாவின் பார்வையில் ஒருவிதப் பழமையின் களிம்பு இருப்பதாகச் சொல்கிறார்; இருக்கலாம். அவரது சிறுகதைகள் வடிவச் செம்மை - சிறுகதையின் தொனிப்பொருள் லட்சியம் நோக்கியோ, அல்லது லட்சியங்களின் சரிவை நோக்கியோ அமைந்தவை என்றும் சொல்லி இருக்கிறார். என்றாலும் செல்லப்பா சிறுகதைகளில் வெளிப்படுத்திய வண்ணங்கள் முக்கியமானவை. அந்தத் தேர்வுகளும் அதன் அடியில் ஓடும் நாதங்களும் நம்மை ஈர்க்கச் செய்கின்றன. சு.ரா. அவரது படைப்புகளை முழுமையாகப் பார்க்கவில்லையோ என்று படுகிறது. முக்கியமாக சிறுகதைகளில், ஒன்றிரண்டைப் போகிறபோக்கில் சொல்லியிருக்கிறார். அவ்வளவுதான்.

‘மணிக்கொடி எழுத்தாளர்கள் தங்களை காந்தியவாதிகளாகக் காட்டிக்கொண்டார்களே தவிர, ஒருவருக்குக்கூட காந்தி அளவுக்கு முற்போக்கான சிந்தனை கிடையாது. புதுமைப்பித்தனைத் தவிர.’ என்ற விமர்சனம் ஒருவகையில் சரியானதுதான்.

க.நா.சு.விற்கு ஜானகிராமனின் எழுத்து மீது நல்ல மதிப்புண்டு. ‘மோகமுள்’ குறித்து இந்திய நாவல்களிலேயே தனித்துவமானது என்பது போன்ற ஒரு மதிப்பீட்டைச் சொல்லியிருக்கிறார். அவர் கதைகள் பற்றியும் உயர்வாகச் சொல்லியிருக்கிறார். தி.ஜானகிராமன் குறித்த ஒரு உரையாடலில், “ஜானகிராமன் ரசானுபாவத்துக்கு ரொம்ப முக்கியத்துவம் தருகிறார். அவ்வளவு முக்கியத்துவம் அதுக்குத் தரக்கூடாது. வாசகன் ரசித்துத்தான் ஆகணும் என்ற கட்டாயம் இல்லை. அவனை ரசிக்க வைத்துத்தான் ஆகணும்ங்கறதுக்காக விஷயங்களைக் கதைக்குள் கொண்டுவரக் கூடாது. வடமொழியில் இருக்கக்கூடிய ஒரு மரபு இது. வடமொழிக் காப்பியங்களில் அது அதிகமாக இருக்கேயொழிய தமிழில்

செய்யவேண்டிய செய்யக்கூடிய விஷயமே அல்ல என்றார்... கு.ப.ரா. வோட க்ராஃப்டை எடுத்துக் கொண்டு அதுக்குள் தேனைவிடறது மாதிரி செய்கிறார் ஜானகிராமன்” என்று சொன்னதாக சு.ரா. குறிப்பிடுகிறார். ஜானகிராமன் இயல்பாக எழுதிச் செல்வதிலேயே மொழியின் அழகிய லயம் கூடிவந்துவிடுவதாகத்தான் நினைக்கிறேன். வேண்டுமென்றே அதில் தேனை ஊற்றுவதாகத் தெரியவில்லை. இந்த க.நா.சுவின் விமர்சனத்தில் சு.ரா.வின் விமர்சனமும் கலந்து வெளிப்பட்டிருப்பதாக நான் நினைக்கிறேன்.

காலமெல்லாம் உயர்ந்த இலக்கியம் குறித்துப் பேசிவந்த க.நா.சு. 'குருதிப்புனல்' போன்ற இரண்டாம்தர நாவலை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தது அவரது பயணத்தில் விழுந்த சரிவாகக் காண்கிறார். சிறுகதையில் ஏதும் சாதனை நிகழ்த்தாத தருமு சிவராமுவின் ஒரு கதையைச் சிறந்த சிறுகதைத் தொகுப்பிற்காக (ஆங்கிலத்தில்) தேர்ந்தெடுக்கும் அவரது பொறுப்பற்றத் தன்மையைத்தான் காட்டுகிறது என்கிறார். சிவராமுவின் அந்தக் கதையை எழுத்து பெளண்ட் வால்யூமில் படித்தேன். அது முழுக்க முழுக்க மௌனியின் பாதிப்பில் எழுதப்பட்டிருந்தது. பெரிய பார்வை வீச்சை வெளிப்படுத்தவில்லை என்றுதான் நினைக்கிறேன்.

மௌனியைப் பற்றிய கட்டுரையைப் படிக்கும்போது அவர் சவடால் பேர்வழியாக இருந்திருக்கிறார் என்று படுகிறது. 'உலகத்தைப் பார்க்காமல், வாழ்க்கையிலிருந்து எந்த எதிர்வினையும் பெறாமல் தன்னைக்கூடப் பார்த்துக் கொள்ளாமல், தன் பிரதாபத்தின் போதையில் கரைந்து நிற்க விரும்பியவராகவே அவர் எனக்குத் தென்பட்டார்,' என்று அடையாளப்படுத்துகிறார்.

மௌனி சில தனித்தன்மையான கதைகளை எழுதியிருக்கிறார். மௌனி தொடர்ந்து எழுதிவந்த அந்த நாளில் புதுமைப்பித்தன் அவரை 'தமிழ்ச் சிறுகதையின் திருமூலர்' என்று சொன்னதும் சரியாகப்பட்டிருக்கும். நான் மௌனியைப் படித்தபோது 'திருமூலர்

’ என்ற வார்த்தை அவரை கொம்பு சீவிவிட்டதோ என்றுபட்டது. அவரது எழுத்தின் பரப்பு மிகச் சுருங்கியது. மனஅவஸ்தை பாற்பட்டது. பகற்கனவால் வளர்வது. இலக்கிய உலகில் மௌனி நடந்துகொண்டவிதம் சண்டியர் தனமான சுயமோகம் சார்ந்ததாக இருந்ததை சு.ரா. வாயிலாக அறியமுடிகிறது.

விரிவாகவோ மிகச்சுருக்கமாகவோ முக்கியமான நவீனத் தமிழ் இலக்கிய ஆளுமைகள், முன்னோடிகள் பற்றி தனது மதிப்பீட்டை, விமர்சனத்தை சு.ரா. முன்வைத்தபடியே வந்திருக்கிறார்.

இதில் ஒரு மகத்தான கலைஞனாக புதுமைப்பித்தனை இனங்கண்டு கொண்டாடுகிறார். புதுமைப்பித்தன் குறித்த கட்டுரைகளில் மட்டுமல்ல. உதாரணத்திற்குப் பெயரை மட்டும் சொல்லநேரும் இடங்களில்கூட புதுமைப்பித்தனின் மேதமையைச் சொல்லாமல் விட்டதில்லை. சுவிடஸ் எழுத்தாளர் சொல்மா லாகெலொவ்வை க.நா.சு. போல உலகில் காதலித்தவன் எனும் இருக்கமுடியாது. இப்படி தன் எழுத்து மீது தீராக காதல் கொண்ட தமிழ் வாசகன் இருந்திருக்கிறான் என்று லாகெலொவ்விற்கும் தெரியாது என்று சுந்தர ராமசாமி எங்கோ குறிப்பிட்டிருந்தார். அதையே புதுமைப்பித்தன் விசயத்தில் சுந்தர ராமசாமிக்கும் சொல்லலாம். புதுமைப்பித்தனின் எழுத்தை வெறித்தனமாகக் காதலித்தவர் சுந்தர ராமசாமி. அவரை உலகின் ஆகச்சிறந்த வரிசையில் வைத்து போற்றியிருப்பவர் ராமசாமி.

“மேதாவிலாசம், அந்தரங்க சுத்தி, சுதந்திரம் இம்மூன்று குணங்களிலிருந்து புத்தியின் தணிக்கைக்குக் காத்திராத அவருடைய கலை உணர்ச்சி செழுமையை உறிஞ்சி அவருடைய கதைகளில் எத்தனையோ சோபைகளை ஏற்றியிருக்கிறது.”

“அனுபவங்களை சிதைக்காமல், தன் பார்வையில் முழுமையாகத் தரும் சுய அபிமானமற்ற தன்மை, தன்னிலிருந்து விடுதலை பெற்று

நிற்றல், புற உலகத்தையும் விலகி நின்று விமர்சிக்கும் குணம் புதுமைப்பித்தனைப் போல இவர்கள் எவரிடத்திலும் இல்லை."

“பாரதிக்கு மனிதன் - காலத்தின் சோதனையால் அவன் எவ்வளவு தாழ்வுற்றிருப்பினும் - ஒரு தெய்வீகச்சுடர், அந்தச் சுடரைத் தூண்டினால் மனிதனை மேல்நிலைப்படுத்தி விடலாம். இதுதான் பாரதியின் ஆதாரமான கனவு. புதுமைப்பித்தனுக்கோ மனிதன் மிகச் சிக்கலான ஒரு பிராணி. இந்தச் சிக்கலைப் புரிந்துகொள்ளாத வரையிலும் மனிதனை மேல்நிலைப்படுத்தவோ அவன் மூலம் வாழ்வைச் செழுமைபடுத்தவோ இயலாது. இந்தப் பார்வைதான் இரண்டாயிரம் வருட மரபு கொண்ட தமிழ் இலக்கியத்தின் பிடரியைப் பற்றி அதை நவீனத்திற்குள் தள்ளுகிறது."

இப்படி புதுமைப்பித்தன் குறித்து 100 மேற்கோள்களையேனும் சுந்தர ராமசாமியின் கட்டுரைகளிலிருந்து எளிதாக எடுத்துவைக்க முடியும்.

ஒரு வகையில் புதுமைப்பித்தனின் நேர் வாரிசு சுந்தர ராமசாமிதான். ரகுநாதனைவிட இலக்கியத்தில் சு.ரா. வெளிப்படுத்தியிருக்கும் போர்க்குணம் கடைசி வரை வற்றிவிடவில்லை. முக்கியமாக அவரது கட்டுரைகளில்.

புதுமைப்பித்தனின் சுடர்மிக்க உலகை மிச்சம் மீதி வைக்காமல் எல்லா கோணங்களில் இருந்தும் எல்லா குறுக்குச் சந்துகளின் வழியாகச் சென்றும், நின்றும் எடுத்துக்காட்டியவர் சு.ரா., தவிர தமிழில் வேறொருவர் இல்லை. என்றாலும் இருவரின் எழுத்தின் வெளிப்பாட்டிலும் வேறுபாட்டைத்தான் காணமுடிகிறது.

புதுமையின் மீது புதுமைப்பித்தனுக்கு இருந்த மோகம் உணர்வுப் பூர்வமானது. சு.ரா.விற்கு அந்த மோகம் அறிவார்ந்த தளத்தில் நிகழ்கிறது. புதுமைப்பித்தன் வாழ்க்கையைத் தன் புதிய

கண்கொண்டு பார்த்தார். சுந்தர ராமசாமி இலக்கிய வடிவத்தில்தான் அதிகமும் புதுமைகளைக் காண முற்பட்டார். புதுமைப்பித்தன் படைப்பில் அடங்காமல் வெளிப்பட்டதற்கும் சு.ரா. அடங்கி வெளிப்பட்டதற்கும் உணர்ச்சி வேறுபாடுகளே காரணம். இருவரும் வாழ்க்கையை அணுகிய விதம் வேறு. பண்பாட்டைப் பார்த்த விதமும் வேறு. தமிழ்ப் பண்பாட்டை உணர்ச்சிப்பூர்வமாக அணுகினார் புதுமைப்பித்தன். சு.ரா. முக்கியமாகப் படைப்பில் அறிவுபூர்வமாக அணுகினார்.

புதுமைப்பித்தனின் 'பிரம்ம ராக்ஷஸ்' கதையின் சிக்கலை ஒரு விமர்சன மேதைதான் வந்து விடுவிக்கவேண்டும் என்கிறார். அதுவரை 'வார்த்தைகளை வைத்துக்கொண்டு ஜனங்களைப் பயங்காட்டுவது ரொம்ப லேசு' என்ற புதுமைப்பித்தனின் வார்த்தைகளையே அக்கதைக்கு மேல் போட்டுவிட்டது பொறுத்திருப்பதுதான் நல்லது என்கிறார்.

நாட்டுப்புற மரபில் சித்து விளையாட்டு பிரபலமானது. ரஸவாதம் குறித்த நம்பிக்கையும் நமக்குண்டு. பெண்களைத் தொடரும் பிரமராக்ஷஸ் என்ற படிமமும் உண்டு. இந்த நம்பிக்கை சார்ந்த மரபிற்கு ஒரு கதை வடிவம் தந்திருக்கிறார் புதுமைப் பித்தன், அதில் மானுட அகச்சிக்கலை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார் என்பது எனது எண்ணம். இந்த அகம் சித்து மரபை நம்பும் உலகைச் சார்ந்தது. 'காஞ்சனை' போல.

சுந்தர ராமசாமியிடம் நான் விரும்பிக் கற்றுக்கொண்டது அவர் இலக்கியம் என்பது என்ன, கலை என்பது என்ன என்று திடீரென வெளிப்படுத்திய இடங்களில்தான். கடந்த கால இலக்கியத்துடனான ஒரு வாசகன் உறவு எத்தகையதாக இருக்க வேண்டும் என்பதற்கு, 'நினைவின் துணைகொண்டு இயன்ற வரையிலும் சத்தியத்தை உருவி எடுப்பது' 'இலக்கியத்தில் சொல்கிறவனின் சத்தியமே

முக்கியமானது' என்று சொல்லியிருப்பார். ஓரிடத்தில் 'தூய்மையான வெள்ளங்கி போட்ட பாதிரியாரால் மிகச்சிறந்த படைப்பைத் தரமுடியாது. ஒரு திருடனால் மிகச்சிறந்த நாவலை எழுதிவிடமுடியும்.' என்று எழுதியிருப்பார். இந்த வாசகம்தான், அனுபவம் இலக்கியத்தின் ஆகப்பெரிய பலம் என்பது எனக்கு விளங்கிற்று. சின்ன வயதில் இந்த வரி தந்த மிதமிஞ்சிய உற்சாகம் இன்னும் நினைவில் இருக்கிறது. "சொல்லப்படாத ஒன்று சொல்லப்பட்டதற்கு நிகராகக் காரியம் ஆற்றுமா என்ற சந்தேகத்திற்கு, சில சந்தர்ப்பங்களில் சொல்லப்படாத நிலையிலேயே சொல்லப்பட்டதற்கும் மேலாகக் காரியம் ஆற்றும் என்பதுதான் பதில்' என் இளம் பிராயத்திலேயே மனனமாகிவிட்ட தொடர் இது.

“அனுபவங்கள் கலைஞனைப் பாதிப்பது போலவே, கலை ஆளுமையில் அனுபவங்களும் பாதிக்கப்பட்டே கலை வெளிப்பாடு நிகழ்கிறது. கலைப்பார்வைக்கு அனுபவம் உள்ளாவதே கலை. கலைஞன் கண்ணாடி அல்ல எனில் கலை இல்லை. கண்ணாடி மட்டும்தான் எனில் அப்போதும் கலை இல்லை. அனுபவங்கள் கலைஞனின் ஆளுமையால் பாதிக்கப்படும்போது அந்த ஆளுமையின் தன்மைக்கேற்பத் தளமாற்றங்கள் நிகழ்கின்றன.”

“அளவு கோல்களை மீறி எழுந்த ஒரு கலை ஆவேசம், தன்னை இலக்கியமாக ஸ்தாபித்துக் கொண்டும் விடுகிறது. இந்நிகழ்ச்சிகளே இலக்கியத்தின் உன்னதப் பயணம்.

“படைப்பின் விதை கலைஞன் வாழ்க்கையின் மீது கொள்ளும் விமர்சனத்திலிருந்து முளைவிடுகிறது.”

“காலத்தின் சாராம்சங்களைப் பற்றிய தன் கணிப்புகளைக் கலைஞன் பதிவு செய்யவேண்டும். அவன் பதிவுகளில் ஆழமும் அர்த்தமும் இருந்தால் நிகழ்காலம் அவனை மறுத்தாலும் எதிர்காலம் அவனை அணைத்துக்கொள்ளும்.”

“கலை எப்போதும் சிக்கலின் சூட்சுமங்கள் பற்றிய கவலை கொண்டது. சூட்சுமங்களின் சிக்கலைப் புரிந்துகொள்ள உதவக்கூடியது. கடினங்களைக் கடினங்களாகக் கண்டு மொழியால் அவற்றைத் தாக்கி வசப்படுத்த முன்னுவது, மனிதனை ஆதாரமாக வைத்தே இந்த வாழ்க்கையை மாற்ற முடியும் என்பதால் மனித மனங்களின் உள்ளறைகளைப் பற்றி ஆழ்ந்த கவலை கொண்டது. மனிதனுக்கும் மிருகத்திற்குமான வேற்றுமைகளை, அதாவது இருப்புக்கும் வாழ்க்கைக்குமான வேற்றுமைகளைப் பதிவு செய்வதில் மிகுந்த கவனம் கொண்டது...”

“தன்னை அளக்கக் கருவிகளை வார்க்கும் மனிதன் மறுநிமிஷத்திலிருந்து அந்தக் கருவிகளை உருக்க முன்னும் சூட்சுமத்தில்தான் மனித முன்னேற்றத்தின் ரகசியங்கள் அடங்கிக்கிடப்பதாக நினைக்க ஆரம்பித்தான்.”

“சுய அனுபவத்தின் மெய்த்தன்மை படைப்பில் ஊடாடி நின்று வாசகனின் நம்பிக்கையைப் பெற்று அவனைப் பாதிக்கிறது. இப்பாதிப்புதான் இலக்கியத்துக்கும் சமூகத்துக்கும் உள்ள உறவின் அடிப்படை.”

“பார்வை சுருங்கிய விமர்சனங்கள் மழுங்கிக் கிடக்கும் நிலையில் மேலான படைப்புகள் தோன்றவும் வாய்ப்பில்லை. வாழ்க்கை, உருவாகி வருவது என்ற கற்பனையிலிருந்து வாழ்க்கை உருவாக்கப்படுவது என்ற நிலைதான், வாழ்வு சார்ந்த கூரான விமர்சனங்களுக்கே அடிப்படையாக இருந்திருக்கிறது. படைப்பு நிலையிலேனும் இந்த உத்வேகத்தை உணராத கலைஞன் எவனும் உன்னதப்படைப்புகளை உருவாக்கித் தந்ததற்கு இலக்கியச் சரித்திரத்தில் சாட்சியம் இல்லை.”

“தன் பின்னணியைச் சார்ந்து இயங்குவது படைப்பாளருக்கு இயற்கையாக இருப்பது போலவே தன் பின்னணியைத் தாண்டும் சவாலை மேற்கொள்வதும் படைப்பாளிக்குரிய இயற்கைகளில்

ஒன்றாக இருக்கிறது... தன்னுடைய அனுபவத்தைப் பிறருடைய அனுபவமாக மாற்றும் ஆற்றலையே வெற்றி என்கிறேன்."

“ஒரு கவிஞன், அவன், உன்னதக் கலைஞன் எனில் சுதந்திரத்திலிருந்து ஜீவசக்தியை உறிஞ்சிக்கொண்டிருப்பவன்."

“தன்னிடமே பேசிக்கொள்வதைத் தாண்டி தன் அயலானிடம் பேசிக்கொள்வதைத் தாண்டி, மனிதகுலத்துடன் அவன் பேசியாக வேண்டும். அப்போது மட்டுமே அவன் கலைஞன். தன் துக்கம், தன் ஜாதியின் துக்கங்கள், தன் மதத்தினரின் துக்கங்கள், தன் இழிவுகளின் அவலங்கள் இவை எந்தப் பின்னணியில் இருந்து கிளம்பினாலும் சரி, என்னென்ன கோலங்கள் கொண்டாலும் சரி மனித துக்கம் என்ற பெரிய தடாகத்தில் ஒற்றுமைகளின் அழகுக்கு அவை வந்தாக வேண்டும்.

“இளம் படைப்பாளி புதிய தளத்திற்குப் போக வேண்டுமென்றால் அவன் புதிய ஆழம்கொண்ட விமர்சகனாக மலர வேண்டும். வாழ்க்கையை மயக்கங்களின்றி எதிர்கொள்வதன் மூலமே புதிய ஆழத்தை அவன் பெறமுடியும். இன்று வரையிலும் உருவாக்கப்பட்டிருக்கும் சகல கற்பனைச் சுவர்களையும் தாண்டி மனிதன் அடிப்படையில் சமமானவன் என்ற பேருண்மைதான் படைப்பாளிக்கு முடிவற்ற பயணத்தைச் சாத்தியமாக்கிக் கொண்டிருக்கிறது."

கடைசியாக சொல்லப்பட்ட ஒன்று, இரண்டு வாசகங்களைத் தவிர பிற அனைத்து வாசகங்களும் என் மனதில் எப்படியோ ஊறிப்போய்விட்டன. சுந்தர ராமசாமியின் மேற்கோளாக இல்லாமல் அதன் சாரங்களாக என்னுள் கரைந்து போய்விட்டன. அல்லது சில வாசகங்கள் அப்படியே அதே வடிவில் கூட மேலெழுந்து வரும். இவற்றை நான் பலமுறை அசைபோட்டிருக்கிறேன். நான் எழுத வருவதற்கு முன்பே சுந்தர ராமசாமியின் இந்த கலைப்பார்வையைப்

படிக்க நேர்ந்தது என் அதிர்ஷ்டம். நான் படைப்பாளியாக மாறியது பிறருக்கு துரதிர்ஷ்டம்.

கலைப்பார்வை குறித்த சு.ரா.வின் சிந்தனைகள் என்னை வளப்படுத்தின. அதிலிருந்து எனக்கானப் பாதையை நான் உருவாக்கிக்கொண்டேன் என்றுதான் நினைக்கிறேன். சுந்தர ராமசாமியின் கட்டுரைகள் மகத்தான குறுநாவலைவிட வீச்சானவை. கட்டுரையாக அல்லாமல் அவை ஒவ்வொன்றும் இலக்கியப் பூர்வமான அனுபவத்தைத் தருவன. முக்கியமாக இலக்கிய ஆளுமைகள் குறித்து எழுதிய கட்டுரைகள் அபாரமானவை. அசத்தலானவை, மேலான நாவலில் வென்றெடுக்க முடியாத விசயங்களை சு.ரா. தனது கட்டுரைகளின் வாயிலாக வென்றெடுத்திருக்கிறார். ஒரு சிறுகதையைப் படைக்க முன்னும் கனவைவிட மேலான கனவுகளோடு இக்கட்டுரைகளை எழுதியிருக்கிறார்; செதுக்கியிருக்கிறார் என்கூட சொல்லலாம். இலக்கிய கட்டுரைகளைப் பலர் எழுதியிருக்கின்றனர். இலக்கியமாகும் அந்தஸ்து சுந்தர ராமசாமி கட்டுரைகளுக்குத்தான் உண்டு. ஜெயமோகன் கட்டுரைகளில் அவ்விதமான கவித்துவ பத்திகள் இறைந்து கிடக்கின்றன.

சுந்தர ராமசாமி தன்னை முன்னிறுத்தி தமிழ்ப் படைப்பாளிகளின் நிலைகுறித்து சொன்ன வாசகங்கள், இப்படித்தானே இருக்கிறோம் இதனை நமக்கு எழுதத் தோன்றவில்லையே என்று தோன்றும். ஒவ்வொரு தமிழ் எழுத்தாளனும் தன் நிலையைக் கண்டதாகப்படும். இவற்றை சு.ரா. முந்தி சொல்லிவிட்டாரே என்று நினைத்ததுண்டு. இந்த அவலமும் ஒரு வசீகரமாக இருந்தது. இருக்கிறது.

“பொருளாதாரத் தன்னிறைவு கூடிவிட்ட காரணத்தினாலேயே மனிதன் நிம்மதியாக வாழ்வான் என்பதற்கு ஆதாரம் இல்லை என்ற எண்ணம் எனக்கு ஏற்பட்டது.”

“பலவற்றை இழந்துதான் சிலவற்றைப் பெறமுடியும்.”

“சாகசம், உழைப்பு, கற்பனையைக் காரியமாகப் பரிணமிக்கும் ஆனந்தம் ஆகிய இந்த முக்கூட்டில் கோடானு கோடி வருடங்கள் திளைத்துக்கொண்டு வந்தவன் மனிதன். அப்போது உழைப்பில் சுதந்திரம் கொப்பளித்துக் கொண்டிருந்தது. இன்று உழைப்பு என்பது சுதந்திரத்தைப் பறிகொடுத்த பிழைப்பு என்றாகிவிட்டது. இந்தப் பிழைப்பை இன்று வரையிலும் மனிதனால் இயற்கையாக ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. அதனால் வேலையின் நிர்ப்பந்தம் அளிக்கும் வெறுமையிலிருந்து தப்பித்துக்கொள்ளத் துடிக்கிறான்.”

எழுத வருவதற்கு முன்பாகவே கவனமாக இரு என்று என்னை உசார்படுத்திய வாக்கியங்கள் இவை. உள்ளூர இதில் வாழ்ந்து பார்க்கவேண்டும் என்று ஆசை இருந்ததோ என்னவோ. நானும் இந்தச் சுழலில் விழுந்தேன். இனி ஒருபோதும் மீளமுடியாதபடி சிக்கிக்கொண்டேன். சு.ரா. சொல்லியிருந்தும் கேட்காமல் போய்விட்டோமே என்று இன்றுபடுகிறது.

“... வாழ்க்கைக்கு இல்லாத பூச்சை இலக்கியத்துக்குத் தந்து அதை நேசிப்பது வாழ்க்கையை நேசிப்பது ஆகுமா? குணங்களுடனும் குறைகளுடனும் வாழ்க்கை ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. உயர்வின் மிகப்பெரிய வீச்சும், தாழ்வின் மிக மோசமான குறுகளும் ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்றைப் பிரிக்க முடியாதவாறு வாழ்வில் விரவிக்கிடக்கின்றன.”

வாழ்க்கை முக்கியமா இலக்கியம் முக்கியமா என்று ந.பிச்சமூர்த்தியிடமோ, அசோகமித்திரனிடமோ கேட்டால் வாழ்க்கைதான் முக்கியம் என்பார்கள். புதுமைப்பித்தனும் அப்படியே சொல்வார். சுந்தர ராமசாமி வாழ்க்கை முக்கியம் தான் அதைவிட

எனக்கு இலக்கியம்தான் முக்கியம் என்று பெரும் கனவுகளோடு வாழ்ந்தார். சு.ரா.வின் இந்த வாசகர்கள் படைப்பாளியாக மலர்ந்து இந்த வாசகங்கள் தந்த உத்வேகத்தில் மோசம் போனார்கள். இலக்கியத்தில் சில வெற்றிகளைக் கண்டார்கள். சு.ரா. மட்டுமே இதில் தனித்து நின்றார். இந்தவகையில் சு.ரா.விடம் பயின்று வந்து வெற்றியடைந்த படைப்பாளி என ஒருவரை சொல்லக் கூடுமானால் அவர் ஜெயமோகனாக மட்டுமே இருப்பார். பின்வரும் வாசகத்தைக் கூட ஜெயமோகன் தன்னுடைய கனவாக ஏற்றுக்கொண்டு பயணப்பட்டதாலே இது நிகழ்ந்தது என்று சொல்லலாம். நான் தடுக்கி விழுந்தபடியும் எழுந்து நடந்தபடியும் இருக்கிறேன்.

“காலத்தின் போக்கில் ஒன்றைக் கற்றுக்கொண்டேன். சவால் முன் ஒரே ஒரு தேர்வுதான் எப்போதும் இருக்கிறது. அதை நேரடியாக எதிர்கொள்வது, கூச்சமின்றி எதிர்கொள்வது, படைப்புக் கலையில் தேர்ச்சிபெறவோ, குறுக்குவழிகள் என்று எதுவும் இல்லை. பின்னகர்ந்தால் சவால் மூர்க்கம் கொள்ளும். முன்னகர்ந்தால் விட்டுத்தரும்.”

“வெகுஜனத்தின் நம்பிக்கைகளைப் பிரதிபலிப்பதோ புதிய நம்பிக்கைகளை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி அவர்களைத் தூண்டுவதோ என்னுடைய வேலை அல்ல. அவர்களுடைய பொது நம்பிக்கைகளுக்கு அப்பாற்பட்ட விதிவிலக்கான உண்மைகளைச் சொல்லி, அந்த சந்தர்ப்பங்களில் அவர்களுடைய விரோதியாகவும் காலத்தின் நண்பனாகவும் இருப்பதே என் வேலை என்று எண்ணுகிறேன்.”

புதுமைப்பித்தனைத் தனது முன்னோடியாக, ஆசானாக சுந்தர ராமசாமி வரித்துக்கொண்ட இடம் இதுதான். சு.ரா.வின் இந்தச் சுடரிலிருந்தே தனது சுடரை ஏற்று அவரவர் பாதையில் பயணப்பட்டார்கள் சிலர்.

சுந்தர ராமசாமி தேர்வு செய்து படைத்த களங்களில் நின்று அதுமாதிரியான படைப்புகளை நாமும் தரவேண்டும் என்று எனக்குத் தோன்றியதில்லை. என்னுடைய உலகிலிருந்து சில ஸ்பெசல்களை எழுதவேண்டும் என்றுதான் வெளிச்சத்தைப் பெற்றேன். அதை எப்படிச் சொல்லவேண்டும் என்பதை சு.ரா.விடம் கற்றேன். சுருக்கமாக, வாழ்க்கையில் நான் சொல்ல வருவது நடந்ததா, கற்பனையா, பகற்கனவா, எல்லாம் கலந்ததா என்பதற்கு அப்பால் இது நடந்தே இருக்கிறது என்றும் வாசகன் நம்பியே தீரவேண்டும் என்றும் ஒரு படைப்பு எண்ணத்தை உருவாக்கிக்கொண்டேன். அப்படி இல்லாத சிலவற்றை எழுதி இவர்கள் எங்கே இருக்கிறார்கள் என்று கேட்கும்படி செய்திருக்கிறேன். இப்படி கேட்கிறவர்களிடம் அவர்கள் கற்பனையானவர்கள் என்று சொன்னால் உண்மையில் ஏமாந்துவிடுவார்கள் என்பதால் எங்கோ இருக்கிறார்கள் என்று மட்டும் சொல்லித் தப்பித்துவிடுகிறேன். பல விமர்சகர்களை, எழுத்தாளர்களை இப்படி ஏமாற்றி இருக்கிறேன். இது புனைவே அல்ல என்று ஏமாறும் அளவு செய்திருக்கிறேன். அவர்களும் அப்படித்தான் சொல்லிக்கொண்டு திரிகிறார்கள். இப்படி ஏமாந்து கேட்டவர்களில் சுந்தரராமசாமியும் ஒருவர். இதுதான் வேடிக்கை. இதுதான் என் கலைநுட்பம். இதனை நான் எப்படி கற்றிருக்க முடியும்? "படைப்பின் மிகப்பெரிய ஆற்றல் உணர்வுகளில் கலந்து நிற்பது. இந்த அதிசயம் நிகழும்போதுதான் படைப்பின் நோக்கம் நிறைவேறுகிறது. மனத்திலிருந்து வழிந்து வரும் படைப்பு எப்படி அந்த மனத்தை அசைக்கும்? மனஅசைவு கூடவில்லை என்றால் சமூகப் பாதிப்பு எப்படி நிகழும்? அனுபவம் படைப்பாளியின் உணர்வுகளில் கலந்து நிற்கும்போது படைப்பு மனித மனத்தைத் தாக்கும் வீரியம் கொள்கிறது. தன்னையே பாதிக்காத அனுபவத்தை வைத்துப் படைப்பாளியால் பிறரைப் பாதிக்கச் செய்யும் படைப்பை எப்படி உருவாக்க முடியும்?" இப்படியான சுந்தர ராமசாமியின் வாசகங்களில் இருந்தும், "நெருப்பு என்று எழுதினால் தீயின் பொசுங்கல்வாடை வரவேண்டும்" என்று எழுதி லா.ச.ரா.வின் வாசகங்களிலிருந்தும் கற்றேன்.

தமிழ்ப் பண்பாட்டைப் பழமையான மரபு பக்கம் திருப்பாமல் நவீனத்துவத்தின் பக்கம் தொடர்ந்து திருப்புவதிலேயே முனைந்தவர். மரபின் சில உன்னதங்கள் இதனால் கழன்று போனாலும் பரவாயில்லை. இன்றைய நவீன வாழ்க்கையில் தமிழனும், தமிழ்ச் சிந்தனையும், தமிழர் நாகரிகமும், தமிழ் மொழியும் முன் நகரவேண்டும் என்று விரும்பினார். இந்த விருப்பத்தைப் பேராவலுடன் முன்வைத்தார். பணியும் ஆற்றினார். இந்தத் திசையில் தமிழ்ப் படைப்புலகம் சிறப்பான பாதையில் செல்வதற்கு க.நா.சு.விற்கு அடுத்தபடி சுந்தர ராமசாமி முக்கியமானவராக இருந்திருக்கிறார்.

“தத்துவ அறிவு புலமையைச் சார்ந்தது எனில் தத்துவத்திலிருந்து பெறும் விடுதலை படைப்பு மனத்தைச் சார்ந்தது. படைப்பு மனமற்ற புலமை இன்றைய பிரச்சினைகளைப் பற்றிச் சிந்திப்பதான பாவனையில் நேற்றைய சரித்தரத்தைக் கிளறிக்கொண்டிருக்கிறது. படைப்பு மனங்களோ அவை எத்தளத்தைச் சார்ந்து இருப்பினும் பிரச்சினைகளின் முதல் பதிவுகளை நிகழ்த்துவதற்குக் காரணம் அவை நேற்றையச் சுமையிலிருந்து விடுதலை பெற்று நிற்பதாகும்” என்று நமது புலமை மரபின் மடத்தனத்தைச் சொல்லி இருக்கிறார். நானும் அப்படியே நினைக்கிறேன். மரபு இலக்கியத்தை இன்றைய படைப்புச் சக்தியாக இனங்காணும் வாசகர்கள் மற்றொரு பக்கம் உண்டு என்பதைத் தவிர்த்துவிடுகிறார்.

பண்டிதத்தை விட்டொழிப்பதில் எந்தப் பிரச்சனையும் இல்லை. மரபின் செழுமையான பகுதிகளையும் நாம் எட்டி உதைக்கவேண்டுமா என்பதுதான் பிரச்சனை. துவக்க காலத்தில் மரபை மூர்க்கமாக சு.ரா. எதிர்த்திருக்கிறார். பிற்காலத்தில் மரபின் செழுமை குறித்து சில பெயர்களை உதிர்த்திருக்கிறார். காலத்தை எதிர்த்து எதிர்நீச்சல் போடும் அப்படைப்புக்களின் வீச்சு குறித்து எங்கும் சொன்னதில்லை. அமுதசுரபி என்ற படிமம் உலக இலக்கியத்திலே இல்லாதது. மனிதன் உயிர் வாழ்வதற்கான அடிப்படைத் தேவை உணவு. மனிதனின் பசியைப் போக்குவதுதான்

உன்னதத்திலும் உன்னதம். இதை சீத்தலைச் சாத்தனார் பரத்தமை வழியில் வந்த, துறவை ஏற்றுக்கொண்ட, ஆணுக்கு மாற்றான மணிமேகலை என்ற ஒரு எளிய பெண்ணின் வழியாக இந்தக் கனவைத் தன் படைப்பில் படைத்துக் காட்டினார். கலைத்துவத்தில் சிலப்பதிகாரத்தைவிட தாழ்வானது என்றாலும் படைப்பாளி உண்டாக்கிய அமுதசுரபி என்ற கனவுப்படிவம் மகத்தானது. அதேபோல அரச உலகத்தின் மேட்டிமைத் தனத்தை, நீதியற்ற ஆட்சியை, பொறுப்பற்றத் தன்மையை கண்ணகி என்ற எளிய பெண்ணின் வழியாக இளங்கோ வீழ்த்துகிறார். அதற்கு கற்பு என்ற ஒரு கற்பனையை - தமிழ்ச்சமூகம் உருவாக்கிவந்த கருத்தை கண்ணகிமேல் ஏற்றி வீழ்த்துகிறார். இந்தப் பார்வையுடன் சுந்தர ராமசாமி கம்பராமாயணத்தையோ, புறநானூற்றையோ அணுகவில்லை. குறைந்தபட்சம் புறநானூற்றைப் படிந்திருந்தாலே தமிழர்களிடம் உருவாகி இருந்த அறம் சார்ந்த மதிப்புகளை, வாழ்வின் கோலங்களை, வாழ்க்கையை எதிர்கொண்ட விதங்களை உணர்ந்திருப்பார். சு.ரா. அந்த உலகத்திற்குள்ளேயே போகவில்லை. 'திருவள்ளுவர் எனது நண்பர்' என்ற கட்டுரைகூட, திராவிடக் கட்சிகள் வள்ளுவனைப் புனிதப்படுத்தும் தோரணைகளுக்கு எதிராக அவரைச் சக படைப்பாளியாக, நண்பனாகப் பார்க்கிறேன் என்பதற்காக எழுதப்பட்ட மேலோட்டமான கட்டுரையே தவிர, இந்த நவீனயுகத்தில் வள்ளுவன் ஆற்றும் காத்திரமான எதிர்வினைகள் அடிப்படையில் அல்ல.

மரபு இலக்கியத்தைப் படிப்பதில் ஒருவருக்கு சிரமம் இருக்கலாம். ஆனால் அவை இன்றைய வாழ்விற்கு ஆழத்தையும் அர்த்தத்தையும் தராதவை என ஒருவித நவீன பொதுப் புத்தியில் தள்ளுவது அறியாமை ஆகும். இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் எழுதப்பட்ட 'அற்றைத் திங்கள் அவ்வெண்ணிலவில்' என்ற கபிலரின் பாடல் ஈழத்து மக்களின் அவலக்குரலாக மாறியது இவ்விதம்தானே. இன்று சிரியாவின் மக்களின் துயரத்தையும் ஒலிக்கிறதே அந்தப்பாடல்.

இவ்விதமாகத்தான் பழந்தமிழ் இலக்கியத்தை நான் அர்த்தப்படுத்திக் கொள்கிறேன்.

லா.ச.ரா., தி.ஜானகிராமன் போன்ற பலரும் பழமையில் ஆறுதலைத் தேடியவர்கள் என்கிறார் சு.ரா. ஒருவகையில் உண்மைதான். இன்னொருவகையில் அந்தப் பழமையிலிருந்தே இந்த நவீன வாழ்க்கைக்கு நல்ல அர்த்தங்களையும் மீட்டுத் தந்திருக்கிறார்கள் என்பதும் உண்மையல்லவா! லா.ச.ரா.வின் 'பாற்கடல்' மரபை மட்டுமா போற்றுகிறது. மானிட துக்கத்தை அது அரவணைக்கிற இடம் எவ்வளவு மகத்தானது. ஜானகிராமன் 'அம்மா வந்தாள்' நாவலில் பழமையை வற்புறுத்துகிறார். வேதக்கல்விக்கு மாற்றாக ஆங்கிலக் கல்விதான் இனி சோறுபோடும் என்றுதானே சொல்கிறார். அவரது 'கங்கா ஸ்நானம்' , 'பரதேசி வந்தான்' , 'பாஷாங்கராகம்' , 'ஒரு இசைப் பயிற்சி' போன்ற எத்தனை கதைகள் மரபில் நின்றபடியே நவீன வாழ்க்கைக்குள் புகுகின்றன. அவரது காவிய மனம் இலக்கியத்திற்கு எதிரானது இல்லையே. ஜெயகாந்தன் 'விழுதுகள்' நாவல் வழியாகத்தானே தனது உச்சபட்சச் சாதனையை அடைந்தார்.

சுந்தரராமசாமி பாணியில் ஒன்று சொல்லத் தோன்றுகிறது. மரபின் கரங்களில் சிக்கிக் கிடக்கும் படைப்பாளிகள் திடுக்கென மகத்தான படைப்புகளைத் தந்திருக்கின்றனர். அக்கருத்தியலிருந்து விடுபட்டு எழுதிய முற்போக்கான படைப்பாளிகள் பலர் பொக்கான எழுத்துக்களைத் தந்திருக்கின்றனர்.

உண்மையில் 'குழந்தைகள் பெண்கள் ஆண்கள்' நாவலில் பிராமணப் பண்பாட்டின் பின்னலில், அதன் சிதைவுளில், அதன் மாற்றங்களில், அதன் போலித்தனங்களில் இருந்து சொல்லப்பட்டிருந்தால் ஒரிஜினாலிட்டி இயைந்து புதிய பரிமாணத்தைத் தந்திருக்கும். சுந்தர ராமசாமி அவராகவே இட்டுக்கொண்ட இந்த நவீனத்துவ வேலி அவருக்கு சிறையானது

என்றுதான், போலி பாசாங்கு வாசகனாக அல்ல அவரது உண்மையான வாசகனாக சொல்லுகிறேன்.

சு.ரா. நாட்டார் மரபின் வழி படைப்புகள் உருவாவதையும் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. இதிலும் அவரது நவீனத்து கண்தான் மறைத்தது. நாட்டார் மரபு என்பது ஒரு உத்தி. அதில் சொல்லப்பட்டதெல்லாம் வாய்மொழிக் கதைகள் மட்டுமல்ல, படைப்பாளியின் பார்வையிலிருந்தும் உருவாகி வந்தவைதான். என்னளவில் மிக உறுதியாகச் சொல்கிறேன். கி.ராஜநாராயணனின் 'கோபல்ல கிராமம்' , நீல.பத்மநாபனின் 'தலைமுறைகள்' பற்றியெல்லாம் சு.ரா.மௌனம் சாதித்ததற்கு, இந்த நவீனத்துவ அழகியலே படைப்பின் ஆகப்பெரிய பாதை என்று நம்பியதுதான்.

ப.சிங்காரம் 'புயலிலே ஒரு தோணி' யில் தமிழ்ச் சமூகத்தின் பழம் பெருமைகளை ரொம்ப ரொம்ப நுட்பமாக எள்ளி நகையாடுவதை எப்படி இவரால் கண்டடைய முடியாமல் போனது என்று எனக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கிறது.

இந்த இடத்தில்தான் ஜெயமோகன் தன் பார்வையிலிருந்து விலகுகிறார். அல்லது மாற்றுப்பாதையில் காணக்கிடைத்த சில அபூர்வ இலக்கிய நிகழ்வுகளைக் கண்டடைகிறார். புதுமைப்பித்தனின் 'கபாடபுரம்' சிறுகதையை சு.ரா. ஒரு முக்கியமான கதையாக எங்கும் குறிப்பிட்டதில்லை. ஏனெனில் அவரது பார்வையில் அது பழம்பெருமை பேசுகிறது. ஜெயமோகன் தமிழின் நேர்நிலை உச்சங்கள் பண்பாட்டின் - மரபு செழுமையின் வேர்களிலிருந்து விளைந்தவையாகக் கண்டடைகிறார். புதுமைப்பித்தனின் 'கபாடபுரம்' , 'கயிற்றரவு' ந.பிச்சமூர்த்தியின் 'தாய்' , கு.அழகிரிசாமியின் 'ராஜா வந்திருக்கிறார்' , தி.ஜானகிராமனின் 'பரதேசி வந்தான்' , கி.ராஜநாராயணனின்

'பேதை' , ஜெயகாந்தனின் 'விழுதுகள்' முதலிய படைப்புகளைத் தமிழ்ப் பண்பாட்டின் உச்ச விளைச்சலாக முன்வைக்கிறார்.

'தலைமுறைகள்' நாவலைப் பேசாமல் விட்டதற்கு இனக்குழு கதைக்கூறு நாவலில் இயைந்து வருவது காரணமாக இருக்கலாம். ஆனால் 'பள்ளிகொண்டபுரம்' ? அது நவீன வாழ்வின் குடும்பச் சிதைவைத்தான் முன்வைக்கிறது. என்னிடம் நேர் பேச்சில் 'பள்ளிகொண்டபுரம்' முக்கியமான நாவல் என்று சொல்லியிருக்கிறார். நாஞ்சில் நாடனின் 'தலைகீழ் விகிதங்கள்' பற்றிய விமர்சனத்தில் நீல. பத்மநாபனைப் போல நாஞ்சில்நாடனும் பெரிய வாயாடி என்று சொல்லியிருக்கிறார். இங்கு நான் சொல்ல வருவது நாட்டார் மரபை ஒரு உத்தியாக ஏற்ற படைப்பாளிகளை அவரால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை என்பதைத்தான். பின் நவீனத்துவத்தின் வருகைக்குப் பின்தான் இவ்வகையான படைப்புகள் முக்கியத்துவம் பெற்றன. இருப்பின் ஒரு கேள்வி, சினுவா அச்சேபேயின் 'சிதைவுகள்' நாவல் இவரைக் கவர்ந்திருக்கிறது என்பது ஒரு விநோதமாக இருக்கிறது.

மார்க்சியத்தை சு.ரா., இலக்கியத்தை முடக்கவந்த ஒரு நோய்க்கூறாகப் பார்க்கத் துணிகிறார். இது போகப்போக வேகமும் கோவமுமாக வெளிப்படுகிறது. ஆட்சி அதிகாரத்தைக் கையிலெடுத்த பொதுவுடைமைவாதிகள் மனித இயல்பைக் கொடூரமாக அழித்து ஒழித்தது உண்மைதான் என்றாலும் மார்க்சியம் என்ற தத்துவம் அதைச் செய்யவில்லை. அதை கையிலெடுத்த மனிதர் செய்தார். முதலாளித்துவத்தை வரவேற்ற இடலர் செய்யவில்லையா? தனிமனிதனின் அகத்தின் போக்கும் ஆட்சியதிகாரத்தில் கோலோச்சுகிறது. லெனினுக்கும் - ஸ்டாலினுக்கும் ஆட்சி செய்வதில் வித்தியாசம் இருக்கிறது. எம்.ஜி.ஆருக்கும் - ஜெயலலிதாவிற்கும் வித்தியாசம் இருக்கிறது. நேருவுக்கும் - இந்திராகாந்திக்கும் வித்தியாசம் இருக்கிறது. மார்க்ஸியம் என்ற தத்துவம் மானிடத் துக்கத்தைப் புரிந்துகொண்டு களைய முற்பட்ட சிறந்த முன்னெடுப்பு. அதில் சிற்சில குறைகள் இருக்கலாம்.

இன்றைய நாள்வரையிலும் இந்த மார்க்சிய சித்தாந்தத்தை விஞ்சிய ஒரு நல்ல மானுட தத்துவநோக்கு ஒன்றும் வந்துவிடவில்லை. சு.ரா. இதையெல்லாம் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. அவரது பார்வை இலக்கியம், அந்த இலக்கிய வெளிப்பாட்டின் ஆழ அகலங்களுக்கு குந்தகம் விளைவிக்கும் எந்தக் கோட்பாடும் விமர்சனத்திற்குரியதே என்பதில் உறுதியாக நின்றிருக்கிறார்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நான் படித்த முற்போக்கு படைப்புகள் ஒன்றிரண்டைச் சொல்லலாம் என்று இந்த நிமிடம் தோன்றுகிறது. பொன்னீலனின் 'கொள்ளைக்காரர்கள்' , ராஜம் கிருஷ்ணனின் 'அலைவாய் கரையினிலே' , 'கறுப்பு மணிகள்' , 'கூட்டுக்குஞ்சுகள்' , டி.செல்வராஜின் 'மலரும் சருகும்' , சு.சமுத்திரத்தின் 'ஒரு கோட்டுக்கு வெளியே' , 'ஊருக்குள் ஒரு புரட்சி' இப்படி என்னென்னவோ படித்தேன். பிரச்சனை சார்ந்து இவை முக்கியமான நாவல்கள்தான். கலைசார்ந்து மிகவும் பலகீனமானவை. செல்வராஜின் 'மலரும் சருகும்' இவற்றில் கொஞ்சம் மேலான படைப்பு என்று சொல்லத் தோன்றுகிறது. அவரது சாகித்திய அகாதமி பரிசுபெற்ற 'தோல்' ஒரு நாவலாக மலரவில்லை. தகவல்களைத் தொகுத்து அடுக்கியிருக்கிறார். மானிட உயிரோட்டம் போகப்போக இல்லாமலேயே போய்விட்டது.

மார்க்சியத்தின் அடிப்படையிலிருந்து உன்னதமான படைப்புகள் தமிழில் கூடிவரவில்லை. காலச்சுவடு, மார்க்சியத்தின் மீதான - அப்படைப்புகள் மீதான விமர்சன கண்ணோட்டத்துடன் (குறைகாணும் நோக்கில்) எழுதப்படும் கட்டுரைகளுக்கே இடம் கொடுத்தது. மறுதலையாக அந்த தத்துவ தளத்திலிருந்தோ அதன் சாரத்திலிருந்தோ மேலான படைப்புகள் உருவாவது குறித்து அக்கறை கொள்ளவில்லை. அதுசார்ந்த உரையாடலை நிகழ்த்தவில்லை. மார்க்சிய சார்பு இதழ்களும் இப்படியான முன்னெடுப்பு பற்றி நினைக்கவே இல்லை. ஒருவகையில் கோவை ஞானி மட்டுமே தொடர்ந்து செய்தார்.

சுந்தரராமசாமி இப்படைப்புகளின் கலைபெறுமானம் குறித்து விரிவாக பேசவில்லை என்றாலும், இதன் தோல்வி எங்கு எப்படி நிகழ்ந்தது என்பது குறித்து க.நா.சு., கைலாசபதி இருவரது அணுகுமுறையிலிருந்து சொல்லியிருக்கிறார். "படைப்புக்கும் சமூகத்துக்குமான உறவு முதன்முதலாகத் தமிழ் மொழியில் கைலாசபதியால்தான் அழுத்தம் பெற்றது. க.நா.சு. கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ளத் தொடர்ந்து மறுத்துக் கொண்டிருந்த ஒரு இடைவெளியைக் கைலாசபதிதான் பூர்த்தி செய்தார். ஆனால் படைப்பாளியின் தரம் சார்ந்து கைலாசபதி வந்திருக்கும் அநேக முடிவுகள் அபத்தமானவை. க.நா.சு., மனம்போன போக்கில் வந்த முடிவுகள் சரியானவை. ஆத்மார்த்தமானவை, சிறு பகுதி நடைமுறைத் தந்திரங்கள் சார்ந்தவை. கைலாசபதியின் கூற்றுக்கள் முற்றிலும் ஆத்மார்த்தமானவை. ஆனால் ஒரு படைப்பை எடைபோடுவதற்கு அவசியமான ருசி அவரிடம் இல்லை. தனக்கு உடன்பாடான கருத்துக்களை எழுத்தில் முன்வைத்தவர்களை அவர் போற்றிக் கொண்டிருந்தார். கலையெழுச்சியற்ற அவை இன்று அதிகமும் விழுந்துவிட்டன. க.நா.சு.வின் முடிவுகளோ உறுதியாகி நின்று கொண்டிருக்கின்றன." என்று மதிப்பிட்டிருக்கிறார்.

எப்படியாயினும் சுந்தர ராமசாமிக்கு முற்போக்குவாதிகளிடம் (மார்க்சியர்கள்) ஏற்பட்ட ஆரம்பகாலத் தொடர்பு இலக்கியம் குறித்தான ஒரு வலுவான பார்வையை உருவாக்கித் தந்திருக்கிறது. இலக்கியத்தின் புதிய வடிவங்கள் முக்கியம்தான். ஆனால் அது உருவாக்கும் பார்வையின் ஆழம்தான் இலக்கியமே தவிர வடிவம் மட்டுமே இலக்கியம் ஆகாது என்பதை உரத்துச் சொல்லவும் செய்தார். சு.ரா. அதிகமும் நேசித்த க.நா.சு. தரமற்ற கதைகளை எழுதித் தள்ளியபோது தரமான கதைகளை எழுதியதற்கு இந்த முற்போக்கு உறவு அவருக்கு ஏதோ ஒரு விதத்தில் உதவிக்கொண்டே இருந்திருக்கிறது. அது இந்த சமூகம் குறித்தான பார்வை, விமர்சனம் என்று கொள்ளலாம்.

சுந்தரராமசாமி முதன்மையாக படைப்பாளி. அடுத்து விமர்சகராகவும் மிகுந்த அக்கறையுடன் செயல்பட்டிருக்கிறார். அவர் உருவாக்கிக்கொண்ட கறார் தன்மைக்கு தமிழ் இலக்கிய உலகில் கூடுதல் மதிப்பும் கவர்ச்சியும் இருந்தது. அதனாலேயே க.நா.சு.விடம் நிகழ்ந்த சில சரிவுகள் போல நிகழ்ந்து விடக்கூடாது என்பதில் கவனமாக இருந்தார். அவரது கோணத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் விமர்சனங்களும் சரி, மதிப்பீடுகளும் சரி ஆத்மார்த்தமானவை. சாய்வற்றவை. மிக முக்கியமாக படைப்பாக்கத்திற்குச் செழுமை தரத்தக்கவை. எவற்றைத் தவிர்க்க வேண்டும். எவற்றை மேலெடுக்கவேண்டும் என்பதை சு.ரா. விடம் நிறையவே கற்றுக்கொள்ளலாம். கற்றிருக்கிறேன். இந்த வகையில் வேறொரு தமிழ் எழுத்தாளர் நமக்கு இல்லை. ஜெயகாந்தன் ஒரு எழுத்தாளனின் கம்பீரத்தோடு வாழ்ந்தார். பன்முகத்தோடு திகழ்ந்தார். தமிழ் இலக்கியப் போக்கை வளர்த்தெடுப்பதில் ஒரு துரும்பைக்கூட கிள்ளிப்போட்டது கிடையாது. க.நா.சு.விற்கு அடுத்தபடி சு.ரா. இதை தீவிரத்தோடு செய்தார். அத்தோடு சுந்தரராமசாமி கலைஞனின் மேதமையைச் சதா காலமும் தேடினார். சளக்காமல் ஓடினார். அவரது ஓட்டம் மாரத்தான் ஓட்டம் போன்றது.

நூறு தமிழ் எழுத்தாளர்களையேனும் மதிப்பீடு செய்திருப்பார் என்று தோன்றுகிறது. நினைத்துப் பார்க்கிறபோது இது மிகப்பெரிய வேலையாகப்படுகிறது. மிக விரிவாக 30 எழுத்தாளர்களையும், அளவான எல்லையில் 30 எழுத்தாளர்களையும், 40 எழுத்தாளர்களைச் சுருக்கமாகவோ, மிகச்சுருக்கமாகவோ, நான்கைந்து வாக்கியங்களிலும், ஆனால் செறிவான விதத்தில் சொல்லியிருக்கிறார். எழுதவந்து இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளில் கவனத்திற்கு வந்த இளம் எழுத்தாளர்களைப் பற்றி எழுதினார். ஒருமுறை சு.ரா.வை சந்திக்கச் சென்றிருந்தபோது, கோபிகிருஷ்ணனின் 'உள்ளே இருந்து சில குரல்கள்' நாவலைத் தபாலில் வரவழைத்திருக்கிறேன். அந்த உலகம் புதிது. நன்றாக வந்திருக்கும் என்று நம்புகிறேன் என்றார். அதே நேரத்தில் ஊருக்கு

வந்து நானும் வாங்கிப் படித்தேன்; எதிர்பார்த்த அளவு அந்த நாவல் இல்லை. சு.ரா.விற்கும் அப்படியே தோன்றியிருக்கும். பின் அவர் எங்கும் அந்த நாவல் பற்றி எழுதவில்லை. கோணங்கியின் 'மதினிமார்கள் கதை' தொகுப்பை ஏன் நீங்கள் பேசவில்லை என்று கேட்டேன். அத்தொகுப்பு என் கைக்குக் கிட்டவில்லை என்றார். பின் 1997 வாக்கில் முக்கியமான தொகுப்பு என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார். இவ்வளவு செய்திருப்பவரிடம் மேலும் எதிர்பார்க்க முடியுமா என்று தோன்றவும் செய்கிறது. ஆனால் சிலவற்றை அவர் தவிர்த்திருக்கிறார் என்பது தெரிகிறது. இதுபற்றிச் சொல்லலாம் என்று நினைக்கிறேன்.

தலித் இலக்கியம் எழுச்சி பெற்றதும் அவ்வகை இலக்கியம் எதிர்கொள்ள வேண்டிய இலக்கியச் சவால் குறித்து தைரியமாக எழுதினார். சு.ரா.வின் மீது விமர்சனக் கற்கள் எறியப்பட்டன. அதுபற்றி அவர் சோர்ந்துவிடவில்லை. சிலேட் இதழில் அக்கட்டுரை அச்சமயம் வந்ததும் நல்லது.

எழுபதுகளின் இறுதியில் வந்த பூமணியின் 'பிறகு' நாவல், கோவேறு கழுதைகள்' நாவலைவிட மிகச்சிறப்பானது. பூமணியின் 'வெக்கை' நாவலையும் சேர்த்துக்கொள்ளலாம். ஆனால் 'கோவேறு கழுதைகள்' நாவலை அவர் காப்பாற்றி வந்த இலக்கிய மதிப்பீட்டிற்கு மேலாகத் தூக்கினார். பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்வந்த 'பிறகு' பற்றி எதுவும் சொல்லாமல் இருந்தார்.

முற்போக்கு எழுத்துக்களில் கலைப்பெறுமானம் கூடிவரவில்லை என்று தொடர்ந்து சொல்லிவந்த சு.ரா., தமிழ்ச்செல்வனின் எழுத்தைக் கண்டதும் முக்கியமான வரவாக முன்வைத்தார். தமிழ்ச்செல்வனின் எழுத்திற்கு நிகரான, இன்னும் கூடுதலான விமர்சனப் பார்வையோடு எழுதிக்கொண்டுவந்த கந்தர்வன் எழுத்துக்களைத் தவிர்த்தார். கந்தர்வன் தொழிற்சங்கத்தில் தீவிரமாக இயங்கியவர்.

சாகித்திய அகாதமியின் நடவடிக்கைகள் குறித்துப் பேசும்போது தி.ஜானகிராமனின் 'அம்மா வந்தாள்' பெற்றிருக்க வேண்டிய பரிசை தரம் தாழ்ந்த வேறொரு நூல் பெறுவதை சுட்டிக்காட்டுகிறார். 'அம்மா வந்தாள்' அளவு இலக்கியத் தரம் வாய்ந்த நீல.பத்மநாபனின் 'பள்ளிகொண்டபுரம்' நாவலைப் பேச மறுக்கிறார். பொதுவாகவே நீல.பத்மநாபன் எழுத்துக்களைத் தவிர்க்கிறார்.

உமாபதி, ந.பிச்சமூர்த்தி, யுவன் போன்றோரின் கவிதைகளைவிட தேவதேவனின் கவிதை உலகம் மேலானது என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. இயற்கையான சாரத்திலிருந்து அவை உருவாகி வருகின்றன. அவரை சு.ரா. தவிர்க்க தேவதேவனுக்கும் பிரமிளுக்கும் நேரடி நட்பு இருந்தது காரணமாக இருக்கலாம். தேவதச்சன், பிரம்மராஜன் போன்ற பெயர்ச்சொற்கள் சுந்தர ராமசாமிக்குப் பிடிக்காமல் இருக்கலாம். கவிதை பிடிக்காமல் போவதற்கு பெயரை ஒரு காரணமாகச் சொல்ல முடியாது. இப்படிச் சில படைப்பாளிகளைத் தவிர்த்தார். ஆனால் அவர்கள் சுயம்புவாக மேலேறி வந்தார்கள். அதை அவரால் தடுக்கமுடியாதுதானே.

அவர் நடுத்தரமான படைப்பாளிகளின் படைப்புகளை விரிவாக எழுதியிருக்கிறார். தன் கண்முன் பிரம்மாண்டமாக எழுந்துவரும் ஜெயமோகனை உரிய விதத்தில் மதிப்பிடவில்லை. தன்னை விஞ்சி எழும் படைப்பாளிகளைப் பற்றி பேசுவதைத் தவிர்த்தார். ஜெயமோகன் குறித்து அங்கங்கே சொல்லியிருக்கிறார் என்றாலும் பத்தோடு பதினொன்றுதான். மிகமுக்கியமாக காலச்சுவடு மேடை, அதன் அதிகாரக்கரம் ஜெயமோகனை மறுத்தது. அதேசமயம் காணான் கூனான் எழுத்தாளர்களுக் கெல்லாம் இடமளித்தது. இதற்கெல்லாம் நான் பொறுப்பல்ல என்று சுந்தர ராமசாமி சொல்லக்கூடும். அதெல்லாம் சமாளிப்புத்தான். காலச்சுவடு அப்படி படைப்பாளிக்குச் செய்ததும் மறுதலையாக நன்றாக விளைந்தது. ஜெயமோகன் இன்னும் உயரத்திற்குப் போனார். காலத்தின் முன் நிறுவி இருக்கிறார். ஜெயமோகனின் எல்லா படைப்புகளின் மீதும் எனக்கு

உடன்பாடில்லை. விமர்சனங்களும் உண்டு. ஆனால் படைப்பிலக்கியத் துறையில் புதுமைப்பித்தனைப் போல பாரதியைப் போல அவர் ஒரு நிகழ்வு. இதனை சு.ரா.வால் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. அதைவிட காலச்சுவடு ஒரு தில்லாலங்கடி ஆட்டம்தான் ஆடியது. அந்த ஆட்டம் ஜெயமோகன் இலக்கியவாழ்வில் நன்மையாக விளைந்தது என்று மட்டும் இவ்விடத்தில் சொல்லிக்கொள்கிறேன். தமிழ் இனி 2000 மாநாட்டை காலச்சுவடு முன்னின்று நடத்தியது. நாலுவரி கவிதை எழுதி பக்கத்தை நிரப்பிய கவிஞனை எல்லாம் அங்கீகரித்தது. ஜெயமோகனை நிராகரித்தது. ஸ்டாலினின் அதிகார வெறி எழுத்தாளர்களை அடக்கி அழித்தொழித்தது. இந்த மனோபாவம் குறித்து அதற்கு எதிராக மிகத் தீவிரமாக சுந்தர ராமசாமி தொடர்ந்து எழுதினார். முற்போக்கு இலக்கிய வட்டத்திலிருந்து தான் விலகிவர அதுதான் முக்கியமான காரணம் என்று அழுத்தமாகச் சொல்லி இருக்கிறார். இங்கும் அதுபோலத்தான் நிகழ்ந்தது. ஜெயகாந்தனைக் கூட அங்கீகரிக்கவில்லை என்று நினைக்கிறேன். குருவை மிஞ்சும் சிஷ்யனை எந்த குருவுக்குத்தான் பிடிக்கும்?

சென்றமாத அம்ருதாவில் லட்சுமி மணிவண்ணன் எழுதிய தொடர் பத்தியைப் பிடிக்க நேர்ந்தது. அதில் கமலா அம்மா, 'நீங்கள் எல்லாம் அவரிடமிருந்து விலகிப்போகாமல் இருந்திருந்தால் இன்னும் சிலகாலம் வாழ்ந்திருப்பார்' என்று சொன்னதாக எழுதியிருந்தார். என் மனம் கலங்கிவிட்டது. அப்படிப் பிரிய நேர்ந்ததும் இயல்பானதுதான் என்றும் எழுதியிருந்தார். கமலா அம்மாவிற்கு என்னை நினைவிருக்குமானால் - எனக்கு அச்ச அசலாக நினைவிருக்கிறது. அந்த அன்னமிட்ட இதயத்தை நோக்கி ஒன்றை சொல்லிவிடு வேணு என்று என் அந்தராத்மா துடிக்கிறது. அம்மா, சுந்தர ராமசாமி போல இலக்கியக் களத்தில் நான் தனித்துவமாக வளர்ந்திருக்கிறேன். அப்படி வளர்வதைத் தான் அவரின் கட்டுரைகளும், படைப்புகளும் உணர்த்தின என்று மட்டும் இவ்விடத்தில் சொல்லிக்கொள்கிறேன். இந்தத் தமிழ்நாட்டில்தான்

தன் சக படைப்பாளிகளை, இளம் படைப்பாளிகளை ரொம்ப கண்ணியத்துடன் வரவேற்றார். நிரம்ப அக்கறையுடன் அவர்களிடம் உரையாடினார். காது கொடுத்துக் கேட்டார். தன் தரப்புப் பார்வையைத் தெளிவாக முன்வைத்தார். கடிதங்கள் எழுதினார். அதற்கெல்லாம் மேலாக மிகுந்த அன்புடன் உபசரித்தார். இது தமிழ்ச்சூழலில் அபூர்வமானது. ஆனந்தமானது. இந்த இலக்கிய ஆனந்தத்தைத் தந்ததில் கமலா அம்மாவிற்கு அதிகப் பங்குண்டு. அவர் புன்னகையுடன் விலகிநின்று செய்தார். சு.ரா.விற்கு இருந்த பிடிவாதத்தைப் போன்றே அவரிடம் இலக்கியம் கற்று எழுதவந்த இளம் படைப்பாளிகளுக்கும் சில நியாயமான பிடிவாதங்கள் ஏற்பட்டன. எப்படியாயினும் சுந்தர ராமசாமி தமிழ் இலக்கியச் சூழலில் ஜென்டில்மேன்தான். அந்தப் பேறு இன்னொருவருக்கு இப்போதைக்கு இல்லை.

எல்லா புரட்சிகரமான இலக்கிய நிகழ்வுகள் இம்மண்ணில் நிகழட்டும் என்றுதான் சு.ரா. சொன்னார். சொன்னாலும் நவீனத்துவ இலக்கிய அழகியல்தான் அவரிடம் மேலோங்கி இருந்தது. இலக்கியத்தில் தூய்மையை அதிகம் எதிர்பார்த்தார் என்பது என் எண்ணம். உதாரணமாக 'குசு' என்ற வார்த்தை கூட அவருக்கு அசுசையானது. அப்படி எழுதிவிட்டாலே படைப்பாகிவிடும் என்ற அறியாமை எனக்கில்லை. இந்த வார்த்தைகளை வைத்துத்தான் பலர் ஜாலம் காட்டிக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது வேறுவிசயம். சு.ரா. ஒருவகையில் தூய்மைவாதி என்று சொல்ல மட்டும்தான். என்னவகை இலக்கியமாக இருக்கட்டும். படைப்பின் சவால் என்பது மானுட துக்கத்தை வென்றெடுப்பதுதான் என்ற அவரின் குரல் மணியோசைபோல ஒலித்துக்கொண்டே இருக்கிறது.

சுந்தர ராமசாமியின் கட்டுரைகள் பல நல்ல விளைவுகளை தமிழ்ச்சூழலில் உண்டாக்கி இருக்கின்றன. ஒன்றிரண்டு விசயத்தை மட்டும் சொல்லலாம். மற்றவற்றை சுந்தர ராமசாமியின் கட்டுரை வழியாக நண்பர்கள் அறிந்து கொள்ளலாம். வண்ணதாசனின் கதைத்

தொகுப்பிற்கு முன்னுரை எழுதிய சுந்தர ராமசாமி. 'தி.ஜானகிராமன் போல கனவுகளில் சல்லாத் துணி நெய்பவன்' என்றும், கலைகள், கதைகள், சிறுகதைகள் கட்டுரையில் 'அசோகமித்திரன் தனது இறகுகளைக் கோதிக்கொண்டு இலக்குகளை வெகுசீக்கிரத்தில் அடைந்து விடுகிறபோது. வண்ணதாசன் தன் இறகுகளைக் கோதிக்கொண்டிருப்பதிலேயே பொழுது கழிந்து விடுகிறது' என்று விமர்சித்திருப்பார். இந்த விமர்சனத்திற்கு வேறு கோணத்தில் வண்ணதாசனின் சிறப்புகளைச் சொல்ல முடியும் என்றாலும், இது ஒரு நல்ல விமர்சனம்தான். இந்த விமர்சனத்திற்குப் பின் வண்ணதாசனிடம் என்ன விளைந்தது என்று யாரும் பார்க்கவில்லை. சுந்தர ராமசாமியும் பார்க்கவில்லை. இந்த விமர்சனத்தால் பட்ட சூடு வண்ணதாசனிடமிருந்து நுட்பமான, ஆழமான கதைகளைத் தரும்படி ஆக்கி இருக்கிறது என்பதுதான் அது. 'தோட்டத்திற்கு வெளியிலும் சில பூக்கள்' தொகுப்பிற்குப் பின் வந்த 'சமவெளி' , 'பெயர் தெரியாமல் ஒரு பறவை' தொகுப்புகளிலேயே காணமுடியும். 'நிலை' , 'வருகை' , 'சில பழைய பாடல்கள்' , 'கூறல்' , 'விசாலம்' , 'பெயர் தெரியாமல் ஒரு பறவை' , 'வேறு வேறு அணில்கள்' , 'நிறை' , 'போய்க் கொண்டிருப்பவள்' , 'தற்காத்தல்' , 'மனுஷா மனுஷா' , 'சிறுகச் சிறுக' , 'சிறிது வெளிச்சம்' இந்தக் கதைகளில் ஒரு தீவிரத்தன்மை கூடி வந்திருப்பதை அறியமுடியும். அதாவது வண்ணதாசனுக்கு இயல்பிலேயே அமைந்த புறஉலகம் மீதான கவனத்தையும், மானிட அசைவுகளையும், உதறாமலே அதாவது வரித்துக்கொண்டே மனிதர்களின் சொல்லமுடியாத துயரைச் சொல்லியிருக்கிறார்.

வெகுஜன இதழ்களின் மேனாமினுக்கித்தனத்தை, பாலியல் சுரண்டலை இலக்கியம் எனப் போற்றிவந்த கூத்தைக் கடுமையாகத் தாக்கி சுமார் நாற்பது ஆண்டுகள் எழுதி வந்திருக்கிறார். வெகுஜன இதழாளர்களின் பக்கமிருந்தே இலக்கிய இதழ்கள் கொண்டு வரும்படி நிகழ்ந்திருக்கிறது. இன்று சிற்றிதழ்களில் லேசாக உருண்டு புரண்டு எழுந்தவர்கள்தான் வெகுஜன இதழ்களில்

கோலோச்சுகின்றனர். இதற்கு க.நா.சுவம், சு.ரா.வும் முக்கியக் காரணம் என்று சொல்லலாம்.

முற்போக்கு என்ற எழுத்துப் பட்டாளம் தொண்ணூறுவரை தீவிரமாக இயங்கியது. படைப்புகளைக் கொடுத்தது. முற்போக்குத் தளத்தில் இன்று அந்தத் தீவிரப்போக்கு இல்லையோ என்று படுகிறது. அதில் கலாப்பூர்வமான வெற்றியை வென்றெடுத்த புதிய பட்டாளமாக மாறி இருந்தால் மிகச் சிறப்பாக இருக்கும். இனியேனும் அப்படி நிகழ்ந்தால்கூட நல்லதுதான். சுந்தர ராமசாமியின் எதிர்வினைக்கு நல்ல பதிலாக அமையும். இப்படி வளப்படுத்தியவர் கோவை ஞானி. ஆழமாகவே செய்திருக்கிறார். ஆனால் சுந்தர ராமசாமியின் எழுத்துபோல பரவலாக வாசகர்களைச் சென்றடையவில்லை. சுந்தர ராமசாமியின் கலை கோட்பாட்டிற்கு புதுமைப்பித்தன், க.நா.சு. போன்ற முன்னோடிகள் உண்டு. வெங்கட்சாமிநாதன், பிரமிள் போன்ற சக படைப்பாளிகள் உண்டு. ஜெயமோகன் போல பின்னவரும் உண்டு. முற்போக்கு தளத்தில் ஞானிக்கு முன் முன்னோடி இல்லை. அவருக்குப் பின் ஒருவரும் கண்ணுக்குத் தென்படவில்லை. இனி இது சாத்தியமா என்று சொல்ல முடியாத நிலைதான் இன்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. நாளை எப்படியோ.

இந்த மாற்றங்களைத் தான் சுந்தர ராமசாமி விரும்பினார். படைப்பாளிகள் பற்றிய கட்டுரைகள் விளக்க உரைகளாக, வம்பளப்புகளாக, அறிமுகங்களாக, இன்னபிற பாராட்டுதல்களாக, தகவல்களாக எழுதப்பட்டுக் கொண்டிருந்தபோது கட்டுரைகளை இவ்விதம் இலக்கிய ஸ்தானத்திற்கும் மேலான இடத்திற்குக் கொண்டு சென்றார் சுந்தர ராமசாமி.

சுந்தர ராமசாமியை இப்போது திரும்பப் படிக்கிறபோது இரு ஆளுமைகள் பற்றிய தன் பிடிவாதமான கருத்தில் நின்றது தெரிகிறது. கோவம் வரவில்லை. மகிழ்வான ஒரு மனநிலையில் புன்னகை தோன்றியது. பெரியாரைப் பற்றி "தனது இயக்கத்தின்

குறிக்கோளுக்கும் உலகம் தழுவிய மனித விடுதலைக்குமான தொடர்பைத் தன் காலத்தைச் சார்ந்தும் அல்லது வரலாறு சார்ந்தும் இணைத்துப் பார்க்கவில்லை” என்கிறார். இப்போது அவர் இடைப்பட்ட சாதியாருக்கு இடஒதுக்கீடு வாங்கித் தந்த அளவில்தான் அவரது பணி இருக்கிறது என்ற கண்டுபிடிப்புக்கு வந்துவிட்டார்கள். பெரியார், மார்க்ஸ் போன்று ஒரு தத்துவ வாதியல்ல. அவரிடம் சு.ரா. அதை எதிர்பார்த்து - ஒரு சாக்காகச் சொல்லி ஒன்றுமில்லை என்பதாகச் சொல்கிறார். இறுக்கமான சாதிய சமூகத்தின் மீது மிகப்பெரிய உடைசலை ஏற்படுத்தியவர் அவர்தான். பெண் அடிமைத்தனத்திற்கு எதிராக போரைத் தொடுத்தவர் அவர்தான். இந்தச் சமூக கருத்தியல் மீது கலகம் செய்து உடைத்தார். இந்தக் காரியத்தை வேறு யார் எவ்வளவு தீவிரமாக செய்தார்கள் தமிழ்நாட்டில்? கேரளப் புரட்சிவாதி அய்யன்காளி, நாரயண குரு, எம்.கோவிந்தன் பற்றியெல்லாம் எவ்வளவு பிரியத்தோடு எழுதியிருக்கிறார். அந்தப் பிரியம் பெரியார் மீது சு.ரா.விற்கு இல்லை என்பதால் புன்னகை தோன்றிற்று.

சிவாஜியைவிட என்.எஸ்.கிருஷ்ணன், டி.எஸ்.பாலையா தேர்ந்த நடிகர்கள் என்கிறார். இருக்கலாம். சிவாஜி மிகையான நடிகன் என்கிறார். உண்மைதான். இருந்தால் என்ன! அவன் மகத்தான கலைஞன் என்று சொல்லக்கூடாது என்று நினைக்கிறார். சிவாஜியைக் கொண்டாடுகிறவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் பற்றி நான் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. என் பார்வையில் டி.எஸ்.பாலையா சிவாஜியைவிட நல்ல நடிகர் என்கிறார். உண்மையிலேயே கொஞ்சம் வாய்விட்டு சிரித்தேன். வாயசைப்பில் 'அம்மம்மா தம்பி என்று நம்பி' என்ற பாடலைப் பாடிக்கூடப் பார்த்தேன். அந்த வாயசைப்பில் மிகையான நடிப்பு உண்டுதான். ஆனால் இதுமட்டுத்தானா சிவாஜி? அவர் திரைப்பட பள்ளியிலிருந்து வந்தவர் அல்ல. நாடகப்பள்ளியிலிருந்து வந்தவர்.

அவர் இயல்பாக வெளிப்படுத்திக்கொண்ட இடங்கள் எத்தனை, 'சவாலே சமாளி' , 'செல்வம்' , 'பாசமலர்' என்று இப்படியே எத்தனைபடங்கள் சொல்ல! 'வசந்தமாளிகை' என்ற திரைப்படம் தெலுங்கு, இந்தி மொழிகளில் வந்திருக்கிறது. 'வசந்தமாளிகை' சிவாஜி முன் அவை இரண்டும் குப்பை என்று சொல்லமுடியும். அதாவது நடிப்பில். அதுதான் சிவாஜி, அவர் ஏற்றுக்கொண்ட பாத்திரத்தை உணர்ச்சிகரமாக்கினார். உள்ளத்தைத் தொட அதை ஒரு கலையாகக் கொண்டார். சுந்தர ராமசாமிக்குப் பிடிக்காத சிவாஜி. எனக்கு ரொம்பப்பிடிக்கும். நான் எம்.ஜி.ஆர். ரசிகனாக இருந்திருந்தால் எம்.எல்.ஏ. ஆகியிருப்பேன். சிவாஜி ரசிகனாக மலர்ந்ததால் எழுத்தாளன் ஆனேன்.

என் இதயத்தைப் பாதித்த எழுத்தாளர்கள் புதுமைப்பித்தன், கு.அழகிரிசாமி, தி.ஜானகிராமன், கி.ராஜநாராயணன், சுந்தர ராமசாமி என்பதான வரிசையில் போகிறது.

நவீனத் தமிழ் இலக்கியத்தின் சரிவுகள், ஜனரஞ்சக இதழ்களின் இலக்கியக் கூத்துகள், மேலான படைப்புகள் குறித்த கனவற்றத்தன்மை, பொய்ஜோடனைகளை இலக்கியம் என நம்பிய மடமை என எண்ணற்ற போலிகள் மீது தார்மீக ஆவேசத்துடன், கிட்டத்தட்ட (க.நா.சு.விற்கும் மேலாக) தனிமனிதனாக நின்று இலக்கியப் போரை கட்டுரை எழுதவந்த நாளிலிருந்து தொடுத்து வந்துள்ளார். இந்தத் தார்மீகத்தின் இலக்கிய வடிவம்தான் 'ஜே.ஜே.சில குறிப்புகள்' . அதன் விசயத் தேர்வு சார்ந்த விமர்சனங்கள் எனக்கு இருப்பினும், சுந்தர ராமசாமியின் கனவு சார்ந்த மூர்க்கமான இலக்கிய வெளிப்பாடு அது. முக்கியமாக அந்நாவல் நம் வாழ்வின் பொருளியல் நெருக்கடிக்குள் புகவில்லை. சிக்கிச் சீரழியவில்லை. வாழ்க்கை சின்னாபின்னமாகும் கோலங்களிலிருந்து (பாரதி, புதுமைப்பித்தன், செல்லப்பா) உருவாகி வரவில்லை. கருத்தியல் தளத்தில் ஒங்கி ஒலிக்கிற நாவலாக

மேலெழுந்து விட்டது. இந்நாவலின் ஆதார சுருதி அவரின் ஆரம்பகால கட்டுரையிலேயே பொக்குளிப்பதைக் காணலாம். அந்தக் கனவு கட்டுரைகளில் மெல்ல பிரவாகம் கொள்ள ஆரம்பித்த காலத்தில் நாவலாக உருமாற்றம் கொண்டு வெளிப்பட்டிருக்கிறது.

சிற்றிதழ் வழிவந்த மகத்தான இலக்கிய வீரன் சுந்தர ராமசாமி. வெகுஜன ரசனைக்கு எதிராக எழுந்த சிற்றிதழ்களின் தீவிரமான இலக்கிய செயல்பாடுகளின் வழி எழுத வந்தவர். இந்த இலக்கியக் கடலில் நீந்தி நீந்தி தன்னை தனித்துவம் மிக்கவராக உருவாக்கிக்கொண்டார். ஜனரஞ்சக இதழ்களின் வழி தன்னைச் சிங்கமென வடிவமைத்துக்கொண்டார் ஜெயகாந்தன். சிற்றிதழ்களின் வழி வேகம் மிக்க சிறுத்தையாகச் சுழன்றாடினார் சுந்தர ராமசாமி. சிற்றிதழ்களின் தோற்றமும் அதன் உச்சபட்சமான வெளிப்பாட்டு காலமும் அவரது எழுத்து வாழ்வின் இணை கோடுகளாக அமைந்துவிட்டன. எனவே சிற்றிதழ்களின் தனித்த வீரனாக எழுந்து வாள் சுழற்றி தனது இலக்கியப் பணியைச் சிறப்பான முறையில் வெளிப்படுத்திக் கொண்டார். இந்தப் புகழார்ந்த இடத்தை அடைய அவர் எவ்வளவோ இழந்திருக்கிறார். அந்த இடத்தின் மீது சக எழுத்தாளர்களுக்கு எரிச்சல் பொறாமை கூட இருந்தது. சுஜாதா, அசோகமித்திரன், மாலன் போன்றோர்கள் தங்கள் கோவத்தைக் காட்டியிருக்கின்றனர். க.நா.சு. சிற்றிதழ்களின் இலக்கிய வெளிப்பாட்டை வெளிப்படுத்தியபோது சு.ரா. அவ்வெளியின் தனித்துவம் குறித்து அக்கறை கொண்டார். ஒன்றே ஒன்று, ஜெயகாந்தனிடம் டம்பம் இருந்தது. சுந்தர ராமசாமியிடம் அர்ப்பணிப்பு இருந்தது. அதாவது தமிழ் இலக்கியச்சூழலை மேலெடுப்பதில்.

தான் வரித்துக்கொண்ட இலக்கிய பாத்திரத்தைக் காந்தியைப் போல கடைசி மணித்துளி வரையிலும் கடைப்பிடித்தார். இது நம் கண்முன் நிகழ்ந்த ஒரு அபூர்வ இலக்கிய நிகழ்வு. காந்தியைவிட அவரது சீடர் ஜே.சி. குமாரப்பா தீவிரமாக காந்திய கொள்கையைச்

செயல்படுத்துவதில் முனைந்தார் என்பார்கள். க.நா.சுவையும் சுந்தர ராமசாமியையும் அப்படிப் பார்க்கத் தோன்றுகிறது.

தமிழ் இலக்கியப் பரப்பின் மையங்களாக பாரதி, புதுமைப்பித்தன் இன்று மாறிவிட்டனர். அவர்களின் படைப்பாளுமைகள் இந்த இடத்தை வென்றெடுத்தன. சுந்தர ராமசாமி தன் கட்டுரைகளின் வழி வெளிப்படுத்திய இலக்கியக் கனவு தமிழ்ப்பரப்பில் மற்றுமொரு மையமாக - வீச்சான சுடராக நிலைத்து நிற்கும் என்றே எனக்குத் தோன்றுகிறது. அந்த இலக்கியக் கனவு அவருக்குப்பின் வந்த படைப்பாளிகளிடம் அதே தீவிரத்தோடு இல்லை என்பதால் சுந்தர ராமசாமியின் இடம் இன்று துலக்கமாக நின்று ஜொலிக்கிறது. இந்த இடத்தில் ஜெயமோகனைச் சொல்லலாம்தான். அவரது வீச்சு பெரிதானதுதான். உன்னத இலக்கியத்தை அல்லது அவ்விதமான இலக்கியக் களத்தை தமிழ்ச்சூழலில் வென்றெடுக்க சுந்தர ராமசாமி அதிக அளவில் பாடுபட்டார் என்று சொல்வதில் மிகை இல்லை என்றே தோன்றுகிறது இப்போதைக்கு.

தனித்துவமான ஓர் இலக்கிய ஆளுமையாக சுந்தர ராமசாமி ஓங்கி நிற்கிறார். அர்ப்பணிப்பு என்றால் என்ன என்பதை அவரது கட்டுரைகளும் படைப்புகளும் சாட்சி, அவரது காலத்தில் அவர் தனித்துத் தெரியும் பனைமரம். உண்மையில் அவர் ஓர் ஆலமரம். சுந்தர ராமசாமியால் பாதிக்கப்பட்டு இறங்கிய படைப்பு விழுதுகள் நிறைய. தமிழில் ஒரு School of Thought-ஐ உருவாக்கியவர். நேர் வழியில் அல்லாது குறுக்குவழிகளில் சென்று புகழை நாடாதவர். விமர்சனத்துறையை இலக்கியத் தகுதிக்குரியதாக மாற்றியவர். நாவல் துறை, சிறுகதைத் துறை, கவிதைத்துறை எதிலும் சிறந்தவற்றையே தரவேண்டும் என்ற பெருவிருப்போடு இயங்கியவர். புத்தம் புதிய உத்திகளில் சொல்லப்படுவதினாலே இலக்கியமாகிவிடாது; வாழ்வின் சிடுக்குகளை விமர்சனக் கண்கொண்டு புதியவடிவில் தருவதே இலக்கியக்கலை என்பதில் இம்மியும் பிசகாதவர். அவருக்கு இலக்கியம் உணர்வுப் பூர்வமானது; பக்திப்பூர்வமானது; காதல்

பூர்வமானது; கனவுகளால் நிரம்பியது. இந்த மண்ணில் உன்னதங்களைத் தோற்றுவிப்பதே எனது வேலை என்று ஈடுபட்டவர். அவரிடம் வாசகர்களாகச் சென்றவர்கள் எழுத்தாளர்களாகத் திரும்பி வந்தார்கள். சுந்தரவிலாஸ் ஒரு இலக்கியப் பள்ளிக்கூடம். இந்தத் தமிழ்ச் சமூகம் என்றேனும் தனது பணியைக் கண்டுபிடித்து அங்கீகரிக்கும் என்றே நம்பியவர். அந்த நம்பிக்கையை தமிழக அரசும் சரி இந்திய அரசும் சரி கடைசிவரை பொய்யாக்கி வெற்றிகண்டது. ஒருவேளை ஞானபீட பரிசு வழங்கப்பட்டிருந்தால் அந்த நிறுவனத்திற்குக் கூடுதல் மரியாதை ஏற்பட்டிருக்கும். அவர் தமிழ்ச்சூழலில் மேலான வாசகர் கூட்டத்தை உருவாக்கினார். அவரை விமர்சிப்பவர்களும், மதிப்பவர்களும், கோபப்படுபவர்களும் பிரியத்துடன் இருந்தவர்களும், விலகிச் சென்றவர்களும், விலகி நின்று அந்தக் காலத்தை ஒரு பொன்னான நிகழ்வாக நினைப்பவர்களும் அவரது வாசகர்களே. இந்த செல்வாக்கை அவரது காலத்தில் வேறொரு எழுத்தாளர் அடையவில்லை. இது சுந்தர ராமசாமிக்கு கிட்டிய மிகப்பெரிய அங்கீகாரம். இதுவே அவர்பெற்ற நோபல் பரிசு. வேறொன்றுமில்லை. கம்பீரமாக எழுதவந்தார். தன் பணியை செவ்வனே முடிந்து வெறுங்கையோடு கம்பீரமாக விடைபெற்றுச் சென்றார். எனக்கு இப்போதைக்கு வேறொன்றும் சொல்லத் தோன்றவில்லை என்றாலும் அவர் கடைசி தினம் வரைக்கும் எப்படி இருந்தார் என்பதற்கு அவரது கவிதை ஒன்று ஞாபகம் வருகிறது.

‘வாளுண்டு என் கையில்’

என்று எழுதவந்த சுந்தரராமசாமி.

‘வேட்டையாடத்தான் வந்தேன்

வேட்டைக்கலையின் சாகச நுட்பங்களை

தாய்ப்பாலில் உறிஞ்சத் தொடங்கினேன்

பின் வில்வித்தை

பின் வாள்வீச்சு

பின் குதிரைஏற்றம்

பின் மற்போர்

நாளை நாளை என வேட்டை பின்னகர
ஆயத்தங்களில் கழிகிறது என் காலம்
திறந்த வைத்த கற்பூரம்போல்
ஆயுளின் கடைசித் தேசல் இப்போது
இனி ஆயத்தங்களை தின்று சாகும் என்முதுமை
பின்னும் உயிர்வாழும் கானல்'

அவர் எழுதிய இக்கவிதைக்கு எதிராகத்தான் அவர் வாழ்ந்தார்.
தமிழ்ச்சூழல் இக்கவிதையையே அவருக்கு வெகுமதியாக்கியது.
சுந்தர ராமசாமி என்ற ஒரு அசலான அழகிய காவியம் இப்படி
துயரத்தில் முடிந்தது.

06.07.2017

என் படிப்பனுபவமும் படைப்பனுபவமும்

சுந்தர ராமசாமி

சில மாதங்களுக்கு முன் ஓர் இலக்கியக் கூட்டத்தில் ஆற்றிய
இவ்வுரையை நம் 'போரம் ஹப்' நண்பர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ள
அனுமதியளித்த திரு.சுந்தர ராமசாமிக்கு நன்றி கலந்த வணக்கங்கள்.
பலத்த அலுவல்களுக்கிடையே 'ஹப்' உள்ளீட்டுக்கேற்ப உரையை
வடிவமைத்து உதவிய அவர் மகனும், 'காலச்சுவடு'
ஆசிரியர்குழுவில் ஒருவருமான திரு.கண்ணனுக்கு மனமார்ந்த நன்றி.
--காஞ்சனா தாமோதரன், டிசெம்பர் 1999.

அன்பார்ந்த நண்பர்களே,

சேலத்தில் முதல் முதலாக ஒரு கூட்டத்தில் பேசுகிறேன். இந்தச்
சந்தர்ப்பத்தை உருவாக்கித் தந்த நண்பர்கள் சிபிச்செல்வன்
அவர்களுக்கும் கான் அவர்களுக்கும் என் நன்றியையும்
வணக்கத்தையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஒரு வாசகர் கூட்டத்தில்
பேசிய பேச்சு அனுபவம் எனக்கு அதிகம் இல்லை. நேற்று

திருவண்ணாமலையில் பேசினேன். சமீப காலங்களில் அதுதான் முதல் கூட்டம். இது இரண்டாவது.

சேலம் எனக்குப் புதிய ஊர் அல்ல. சுமார் இருபது வயதிலிருந்து நாற்பது, நாற்பத்தைந்து வயது வரையிலும் பல்வேறு தடவைகள் இங்கு வந்திருக்கிறேன். ஒருசில வருடங்களேனும் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட தடவைகள் வந்திருப்பேன். சேலத்துக் கடைத் தெருக்களெல்லாம் எனக்கு நன்கு பரிச்சயமானவை. காலையிலிருந்து மாலை ஐந்து மணி வரையிலும் நான் வந்த வேலையை முன்னிட்டுச் செய்ய வேண்டிய காரியங்களைச் செய்வேன். ஐந்து மணியிலிருந்து ஒன்பது மணி வரையிலும் - சில சமயம் பத்து, பதினொன்று மணி வரையிலும் கூட - தொடர்ந்து ஊருக்குள் மாறி மாறிச் சுற்றிக்கொண்டிருப்பது என் வழக்கம். எந்தவிதமான நோக்கமும் இல்லாமல் ஊர் சுற்றுவது என்னுடைய வாழ்க்கையின் மிக முக்கியமான ஒரு காரியமாக இருந்து வந்திருக்கிறது. பயணம் மனிதனுக்கு ஒரு பெரிய அனுபவத்தைத் தரும் காரியம் என்று தொன்றுதொட்டு சொல்லப்பட்டு வந்திருக்கிறது. எனக்குப் பயணத்தில் ஆசையோ நம்பிக்கையோ கிடையாது. அவசியத்தை மேற்கொண்டு அதைச் செய்கிறேன். ஊர் சுற்றுவதில்தான் எனக்கு ஆசையும் நம்பிக்கையும்.

பயணம் என்று சொல்வதற்கும் ஊர் சுற்றுவதற்கும் என்ன வித்தியாசம். பயணம் என்பது திட்டமிட்டுச் செய்யக்கூடியது. அதற்கு ஒரு நோக்கம், குறிக்கோள் இருக்கும். அந்த நோக்கத்தை நிறைவேற்ற ஒரு இடத்திலிருந்து மற்றொரு இடத்திற்குப் போகிறோம். நோக்கம் நிறைவேறிய பின் ஊர் வந்து சேர்கிறோம். ஊர் சுற்றுவது நோக்கமற்றது. திட்டமற்றது. குறிக்கோளற்றது. மனம் போன போக்கில் பயணத்தை மேற்கொள்வது. நான் பஸ்டாண்டுக்கு வந்தபின்பும் எந்த பஸ்சில் ஏறப்போகிறேன் என்பது தெரியாது. ரயில்வே நிலையத்தில் நிற்கும்போது எந்த ரயிலில் ஏறப்போகிறேன் என்பது தெரியாது. மனம் விரும்பும் இடத்திற்குப் போய்ச் சுற்றி

அலைந்துவிட்டு இதற்குமேல் சுற்ற முடியாது என்ற களைப்பு மேலிடும்போது ஊர் வந்து சேர்கிறேன். இந்தச் சுதந்திரத்திலிருந்து பெறும் அனுபவங்கள் விலைமதிப்பற்றவை. பயணத்தில் இது இல்லை, திட்டத்தை நிறைவேற்றுதல் என்ற காரியம் மட்டுமே அதில் இருக்கிறது.

சேலத்தைப் பொறுத்தவரை எனக்குப் பயணமும் ஊர் சுற்றலும் ஏதோ ஒரு வகையில் இணைந்திருக்கிறது. அநேக இடங்கள் இப்போது என் நினைவில் இருக்கின்றன. உங்களில் பலர் அப்போது பிறந்திருக்க மாட்டீர்கள். வியாபார இடங்களும் திரையரங்குகளும் ஓட்டல்களும் தங்கும் விடுதிகளும் என் நினைவில் இருக்கின்றன. 25, 30 வருடங்களுக்கு முன்னால் நான் இங்கு வரும்போது அருமையான காப்பி கிடைக்கும். இப்போது கிடைக்குமா, கிடைக்காதா என்று தெரியாது. அந்தக் காலத்தில் திரையரங்கில் டிக்கட் எடுக்க க்யூ வரிசை உருவாகியிருக்கவில்லை. எங்கள் ஊரிலும் இல்லை. இங்கும் இல்லை.

ஆனால் படம் வெளியாகும் முன் பெரிய சந்தடியும் இருக்கும். உங்கள் ஊர் தியேட்டர்கள் முன் படம் ரிலீஸ் ஆன அன்று பார்க்கக் கிடைக்கும் சந்தடிக் காட்சிகளை நிறையவே கண்டிருக்கிறேன். எங்கள் ஊரில் 10, 15 வயது பையன்கள் பக்கத்திலிருக்கும் ஒரு சுவரில் ஏறிக் கூட்டத்தினரின் தலைகள் மீது குதித்து நீச்சலடித்து டிக்கட் கவுண்டரைப் பார்க்கப் போவார்கள். டிக்கட் கவுண்டரைச் சென்றடைய இருபது முப்பது அடிகள் வரையிலும் நீச்சலடிக்க வேண்டியிருக்கும். அதே வித்தையை இங்கும் பார்த்திருக்கிறேன். எங்கள் ஊர்ப் பையன்கள் எவ்வளவு திறமையாக அந்தக் காரியத்தைச் செய்தார்களோ அந்த வித்தையை அதற்குச் சற்றும் குறைவில்லாமல் சேலம் பையன்கள் செய்தார்கள் என்பது என் நினைவிலிருக்கிறது.

வேறு பல நினைவுகளும் சேலம் பற்றி. கவிஞர் சி.மணி என் நண்பர். அவர் சற்று உற்சாகமாகச் செயல்பட்டுக்கொண்டிருந்த காலம்

அது. அவரைப் பார்ப்பதற்காக நானும் க்ரியாவைச் சேர்ந்த நண்பர்களும் வந்திருந்தோம். 1972 , 73 வாக்கில் என்னுடைய 'பல்லக்குத் துபிக்கிகள்' சிறுகதைத் தொகுப்பு வெளிவந்தது. அந்தத் தொகுப்பு அச்சானது சேலத்தில்தான். அதை மிக அழகாக அச்சேற்றித் தந்தவர் சி.மணி. அந்தக் காலத்தில் அந்தப் பதிப்பு இலக்கிய வாசகர்களின் கவனிப்பைப் பெற்றது. இதன் அட்டை, பக்கங்கள், அச்சு, வடிவம் எல்லாமே நன்றாக இருந்தன.

மிக முக்கியமான இலக்கிய இதழ் ஒன்று சேலத்திலிருந்து வந்தது. அஃகு என்ற பெயரில். பரந்தாமன் அதை ஆரம்பித்து ஒரு சில இதழ்கள் கொண்டு வந்தார். வடிவத்திலும் அச்சுக் கலையிலும் பல புதுமைகள் செய்து காட்டினார். ஒருசில முக்கிய எழுத்துகள் அதில் வெளிவந்திருக்கின்றன. அஃகு வெளிவந்த காலத்திலும் அதற்குப் பின்னாலும் பரந்தாமனை ஒன்றிரண்டு முறைகள் சேலத்தில் பார்த்திருக்கிறேன். இப்போது அவர் எங்கிருக்கிறார் என்பதே எனக்குத் தெரியவில்லை.

பேச வேண்டிய விஷயத்தைப் பற்றித் தீர்மானிக்க சிபிச்செல்வன் என்னுடன் போனில் தொடர்புகொண்டபோது 'அங்கிருக்கும் நண்பர்கள் எதைப் பற்றி நான் பேசவேண்டும் என்று நினைக்கிறார்களோ அதைப் பற்றி நான் பேசுகிறேன் ' என்று சொன்னேன். உங்களுடைய எதிர்பார்ப்பைப் பூர்த்தி செய்யும் வகையில் விஷயத் தேர்வு இருக்க வேண்டும் என்று நினைத்தேன். என்னுடைய அக்கறைகள் மட்டுமே சார்ந்து பேச வேண்டாம் என்ற எண்ணம் எனக்கு இருந்தது. கான் எழுதியிருந்த கடிதத்தில் 'படிப்பனுபவமும் படைப்பனுபவமும்' என்ற பொருளில் பேசலாம் என்று யோசனை தெரிவித்தார். ஏதேனும் ஒரு காரணத்தை முன்னிட்டு எனக்கு இந்தத் தலைப்பு பொருத்தமில்லாமல் பட்டால் என் விருப்பம் சார்ந்து பேசலாம் என்றும் கடிதம் எழுதியிருந்தார். அவர் சொன்ன தலைப்பு எனக்குச் சரியாகப் பட்டது. ஏதும் பிரச்சினை

இருப்பதுபோல் தோன்றவில்லை. சரி, அந்தத் தலைப்பிலேயே பேசுகிறேன் என்று சொன்னேன்.

படிப்பனுபவமும் படைப்பனுபவமும் இரு வேறுபட்ட விஷயங்களாகவே என் மனதில் இல்லை. இரு வேறுபட்ட இழைகள் ஒன்றாகப் பிணைந்து கிடக்கும் தோற்றம்தான் என் மனதில் முதலில் வருகிறது. எல்லா எழுத்தாளர்களும் - உலக எழுத்தாளர்கள், இந்திய எழுத்தாளர்கள், தமிழ் எழுத்தாளர்கள் எல்லோரும் - திரும்பத் திரும்ப கூறியிருக்கும் ஒரு விஷயம் நினைவுக்கு வருகிறது. 'முதலில் நாங்கள் வாசிக்க ஆரம்பித்தோம். சிறந்த புத்தகங்களைப் படித்தபோது எங்களுக்கும் எழுதவேண்டும் என்ற ஆசை தோன்றிற்று. எழுதத் தொடங்கினோம்.' இப்படிச் சொல்லாத எழுத்தாளர்கள் உலகத்தில் எந்த மொழியிலும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. என் அனுபவமும் அப்படித்தான். வாசிப்பு மூலம்தான் நான் படைப்பிற்குத் துண்டப்பட்டேன்.

ஆழ்ந்த வாசகர்கள் கொண்ட குடும்பம் என்றோ மேலான புத்தகங்களைச் சேமித்து வைத்திருந்த குடும்பம் என்றோ எங்களுடையதைக் கூறிக்கொள்ள முடியாது. பத்துப் பதினைந்து வயது வரையிலேனும் வாசிக்கப் பெரியளவுக்குத் துண்டுதல் என்று எனக்கு எதுவும் இல்லை. அப்பாவுக்குப் புத்தகங்களில் பெரிய ஈடுபாடோ அவற்றைச் சேமிப்பதில் ஆசையோ இருக்கவில்லை. அம்மாவுக்கு ஓரளவுக்கு ஆசை இருந்தது. தமிழ் இலக்கியத்தில் சிறிய ஈடுபாடு இருந்தது. 30க்களில் வெளிவந்த மணிக்கொடி இதழ்களை அவள் படித்திருக்கிறாள்.

கு.ப.ராஜகோபாலன், பி.எஸ்.ராமையா, புதுமைப்பித்தன், ந.சிதம்பர சுப்ரமணியன் ஆகியோரின் பெயர்களும் கதைகளும் அவள் பேச்சில் அடிபட்டிருக்கின்றன. பி.எஸ்.ராமையாவின் 'நட்சத்திரக் குழந்தை' என்ற கதை பற்றியும் ந.பிச்சமூர்த்தியின் 'தாய்' என்ற கதை பற்றியும் சொன்னது என் நினைவில் இருக்கிறது. இந்த எழுத்தாளர்களின் பெயர்களும் கதை என்ற ஒன்றை உருவாக்கும் அதிசயமும் என்

மனதில் பல மூட்டமான கனவுகளை உருவாக்கின. நாற்பதுக்களின் ஆரம்பத்தில் கல்கியின் படைப்புகள் எங்கள் வீட்டில் மிகுந்த கவுரவம் பெற்றன.

அவருடைய தொடர்கதைகளை வீட்டில் எல்லோரும் விரும்பிப் படித்தார்கள். அதைப் பற்றிய பேச்சும் வீட்டில் அடிபட்டுக்கொண்டிருந்தது.

நான் பள்ளிக்கூடத்தில் தமிழ் படிக்கவில்லை. எந்த ஊரில் நான் ஆரம்பப் பள்ளிக்குப் போனேனோ அங்கு தமிழைக் கற்றுக்கொள்ள வசதி இல்லை. பின்னால் நாகர்கோவில் வந்தபின்பு, அங்கு தமிழைக் கற்றுக்கொள்ள வசதி இருந்தும் நடுவில் அதைச் சேர்த்துக் கொள்ள முடியவில்லை. பள்ளிக்கூடத்தில் நான் ஒழுங்காகப் படித்ததே இல்லை என்று சொல்லிவிடலாம். அதற்கான ஆர்வமும் எனக்கு இருக்கவில்லை. ஆரோக்கியமும் இருக்கவில்லை.

நாகர்கோவிலில் நான் படித்த பள்ளி மிகப்பெரியது. அற்புதமான கட்டிடம். அங்கு போய்வருகிற சடங்கை நான் சில காலங்கள் செய்திருக்கிறேன். ஆசிரியர் வகுப்பில் பாடம் எடுக்கும்போது எனக்குக் கவனம் செலுத்தவே முடிந்ததில்லை. இது என் மனநிலைக் கோளாறாகக்கூட எனக்குத் தோன்றியிருக்கிறது. அவர் பாடம் எடுக்கும் சத்தம் மட்டும் காதில் விழுந்துகொண்டிருக்கும். என் மூளை ஜன்னலுக்கு வெளியே கற்பனைகளைப் பின்னிக்கொண்டிருக்கும். ஆசிரியர்கள் கடுமையான தண்டனைகளில் நம்பிக்கை கொண்டிருந்த காலம். எனக்கு கடுமையான தண்டனைகள் கிடைத்திருக்கின்றன. ஆனால் அவை என்னிடம் எந்த மாற்றத்தையும் ஏற்படுத்தவில்லை. சிறிது அவமானமும் வேதனையும் ஏற்பட்டன. 'நான் இப்படித்தான். என்னை ஒருவர் மாற்றவோ அல்லது நானே மாறிக் கொள்ளவோ முடியாது ' என்ற எண்ணம் உறுதியாக இருந்தது.

படிப்பில் சிறிதும் அக்கறை இல்லாத நான் பள்ளிக்கூடத்தை நேசித்தேன். அந்தப் பள்ளிக்கூடத்தின் முகப்பு, ராட்சசத் துபீண்கள், வராண்டாக்கள், படிக்கட்டுகள் என் மனத்தை வெகுவாகக் கவர்ந்தன. முன்பக்கம் இருந்த தோட்டம், தொடர்ந்து வரும் மைதானங்கள், மேடு பள்ளங்கள், ஒரு மைதானத்திலிருந்து மற்றொரு . மைதானத்துக்கு இறங்கிச் செல்ல கட்டப்பட்டிருந்த படிக்கட்டுகள். பள்ளிக்கூடத் திலிருந்த மரங்கள் (வேம்பு, மா, புன்னை என்றுபல). வயது ஆக ஆக எனக்கும் பள்ளிக்கூடத்துக்குமான உறவு நெருங்கிக்கொண்டே வருகிறது. இப்போது ஒவ்வொரு நாளும் காலையில் அந்தப் பள்ளிக்குச் செல்கிறேன். அதன் மைதானங்களில் என் காலை நடையை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். மாலையிலும் அங்கு போய் ஒரு மரத்தடியில் அமர்ந்திருப்பது பழக்கத்துக்கு வந்துவிட்டது.

14, 15 வயது வாக்கில் படுக்கையில் விழுந்துவிட்டேன். அதற்கு முன்பே உடல்நிலை தொடர்ந்து சரியில்லாமல்தான் இருந்தது. படுக்கையில் பொழுது போவது மிகவும் கஷ்டமாகிவிட்டது. டி.வி, ரேடியோ என்று எதுவும் இல்லாத காலம். ஒரு உறவினர் என்னைப் பார்க்க வந்தார். நான் அலுப்பினால் படும் சங்கடத்தைப் பற்றி அம்மா அவரிடம் சொன்னாள்.

அவர் உள்ளூர் நுபில்நிலையத்திலிருந்து சில புத்தகங்களை எடுத்துக் தந்தார். பு .பி .யின் சிறுகதைத் தொகுதியான காஞ்சனை அதில் இருந்தது. அந்தத் தொகுப்பின் ஆரம்பக்கதைகள் அப்போது என் மனத்தில் படியவில்லை. ஆனால் நான்காவது கதை 'மகாமசானம்' எனக்கு ரொம்பப் பிடித்தது. மனரீதியாக மட்டுமல்ல, உடல்ரீதியாகவும் அக்கதை என்னைப் பாதித்தது. உடல், மனம் எங்கும் ஒரு இன்ப அதிர்ச்சி பரவுவதை உணர்ந்தேன். அப்போது அந்தப் புத்தகத்தை எழுதியவர் புதுமைப்பித்தன் என்பது தெரியாது.

நான் பள்ளிக் கூடத்திலும் சரியாகப் படிக்கவில்லை. பெற்றிருந்த மதிப்பெண்கள் எல்லாம் ஒற்றை இலக்கங்கள். உடல்நிலை மிகவும் மோசம். இதுபோன்றதொரு நிலையில் வீட்டில் ஒரு மாணவன் என்ன மரியாதையைப் பெற முடியும்? என் எதிர்காலம் அப்பாவுக்கும் அம்மாவுக்கும் கேள்விக்குறியாக இருந்தது. உள்நூர என்னைப் பற்றி ஒரு கவலை இருந்தது. அந்தக் கவலை என்னிடமும் தொற்றி எனக்கே வகைப்படுத்தத் தெரியாத வருத்தத்தில் நான் ஆழ்ந்திருந்தேன். இந்தச் சூழலில் என் மனநிலையில் மாற்றத்தை உருவாக்கிய து இந்தக் கதைதான். இந்தக் கதையை எழுதியவர் வாழ்க்கையில் என்ன காரியத்தைச் செய்திருக்கிறாரோ அதே காரியத்தைத்தான் நானும் செய்ய வேண்டும் என்று நினைத்தேன்.

இந்த அனுபவம்தான் எனக்கு வாசிப்புப் பழக்கத்தைத் துண்டிற்று.

தொடர்ந்து புதுமைப்பித்தன் கதைகளைப் படிக்க ஆரம்பித்தேன். எந்த நூல்நிலையத்துக்குப் போனாலும் அவருடைய புத்தகங்கள் இருக்கிறதா என்று தேடத் தொடங்கினேன். புதிதாக ஒரு நண்பரைச் சந்தித்தால் நீங்கள் புதுமைப்பித்தனை வாசித்திருக்கிறீர்களா? என்று கேட்பேன். புதுமைப்பித்தனுக்கும் எனக்கும் ஏற்பட்டிருந்த மானபிக உறவும் அவர் என்மீது செலுத்தத் தொடங்கிய செல்வாக்கும் அம்மாவுக்கு என்னைப் பற்றிய ஒரு பீதியை உருவாக்கியது. ஒருவகையான மனப் பேதலிப்புக்கு நான் ஆளாகிறேனோ என்று அம்மா என்னைப் பற்றிச் சந்தேகப்படத் தொடங்கினாள். வாசகனாக இருப்பவன் எழுத்தாளனாக மாறவேண்டும் என்ற பெரும் கனவை மனதிற்குள் கொள்ளும்போது அவன் மனநிலையில் பெரிதும் மாற்றம் ஏற்படுகிறது என்று நம்புகிறேன். அந்த மாற்றம் வெளியே இருப்பவர்களுக்கு எப்படி காட்சியளிக்குமோ! இதற்குப் பின்னால் என் பயணத்தை ஒருவிதத்தில் திரும்பிப் பார்க்காத பயணம் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

புதுமைப்பித்தனைப் படித்த ஒரு வருடத்துக்குள் சிலேட்டில் தமிழ் எழுத்துக்களை எழுதத் தொடங்கி விரைவில் எழுதும் அளவுக்கு

அதைக் கற்றுக்கொண்டேன். இந்த முயற்சியில் நான் எந்தச் சிரமத்தையும் உணரவில்லை. உள்நூர சந்தோஷம் தரும் விளையாட்டுபோல் அது எனக்கு இருந்தது. தமிழைக் கற்றுக்கொண்ட பின் இரண்டு மூன்று வருடங்களுக்குள் புதுமைப்பித்தன் நினைவு மலர் என்ற தொகுப்பை வெளியிட்டேன். தகழி சிவசங்கரபிள்ளையின்தோட்டியின் மகனைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்தேன். நிழலும் நிஜமும் என்ற கதையை எழுதினேன். அந்தக் கதையைப் பின்னால் படித்தபோது அது முழுக்கப் புதுமைப்பித்தனின் எதிரொலியாகத்தான் தெரிந்தது.

தொடர்ந்து பல கதைகளில் புதுமைப்பித்தனின் செல்வாக்கு இருந்து வந்தது. எனக்கு நண்பர்கள் உருவானார்கள். வீட்டில் என்னைப் பார்க்கும் பார்வையில் ஒரு மாற்றம் நிகழ்ந்தது. தான் கற்பனை செய்திருந்த அளவுக்கு நான் ஒரு முட்டாள் இல்லையோ என்ற சந்தேகம் என் அப்பாவுக்கு வந்தது. இந்தச் சந்தேகத்தை ஏற்படுத்த முடிந்தது எனக்குப் பெரிய வெற்றி என்று நினைத்தேன்.

தொ.மு.சி. ரகுநாதன் என்ற எழுத்தாளரைச் சந்திக்க வேண்டும் என்பதுதான் அப்போது என்னுடைய லட்சியமாக இருந்தது. ஏனெனில் அவர்தான் புதுமைப்பித்தனின் வாரிசு என்று நம்பினேன். அவருடைய புத்தகங்களை ஏற்கெனவே படித்திருந்தேன். இந்த ஆசையை நான் யாரிடமும் சொல்லவில்லை. அதைப் பிறர் புரிந்துகொள்ளும்படி எனக்குச் சொல்லவும் அப்போது தெரியாது.

ஐந்தாறு மாதங்களுக்குள் இயற்கையாக மலர்ந்த ஒரு சூழ்நிலையில் நான் தொ.மு.சி.ரகுநாதனைச் சந்தித்தேன். அதன்பின் எனக்கு அவருடன் நெருக்கமான உறவு ஏற்பட்டது. திருநெல்வேலியைச் சேர்ந்த பல எழுத்தாளர்கள் என் நண்பர்களானார்கள். ரகுநாதன் தீவிர இடதுசாரியாக மாறிக்கொண்டிருந்த காலம் அது. மலையாள எழுத்துகளின் தாக்குதலால் நானும் ஒரு தீவிர கம்யூனிஸ்ட் அனுதாபியாக மாறியிருந்தேன். பின்னர் ரகுநாதனும் அவரது நண்பர்களும் இணைந்து நடத்திய புதுமைப்பித்தன் நினைவுப்

போட்டியில் நான் எழுதிய 'தண்பர்' கதைக்கு முதல் பரிசு கிடைத்தது.

என் வாசிப்புப் பழக்கம் புதிய உத்வேகத்தை அடைந்தது. நண்பர்களைச் சந்திக்கும் போதெல்லாம் நாகர்கோவிலிலும் சரி, திருநெல்வேலியிலும் சரி, புத்தகங்களைப் பற்றியும் ஆசிரியர்களைப் பற்றியும் இடது சாரி இலக்கியக் கோட்பாடுகளைப் பற்றியும் அரசியல் கோட்பாடுகளைப் பற்றியும் பேசினேன். அநேகமாக ஒரு புத்தகத்தைக் காலையில் தொடங்கி மாலையில் முடித்துவிடுவது பழக்கமாக இருந்தது. மறுநாள் எந்தப் புத்தகத்தை எடுத்துக்கொள்வது என்பது பின்னிரவிலும் அதிகாலையிலும் பெரும் பரபரப்பைத் தரும். படிக்கப் புத்தகங்கள் இல்லாமல் ஆகிவிடுமோ என்ற பயம் உள்ளூர விரட்ட மாலையில் நண்பர்களைத் தேடியும் நுட்பநிலையங்களைத் தேடியும் போவது வழக்கத்திலிருந்தது. பொழுது நன்றாக விடிந்தபின்பும் கையில் ஒரு புத்தகம் இல்லாமல் நான் மட்டும் இருக்கும் நிலையை என்னால் அப்போது நினைத்துப் பார்க்க முடியாமல் இருந்தது.

தமிழ் ஆங்கிலம் மலையாளம் ஆகிய இந்த மூன்று மொழிகள் சார்ந்து இந்த நுபற்றாண்டைச் சேர்ந்த புத்தகங்களின் மீது நான் எந்தளவுக்கு ஆர்வம் கொண்டேனோ அந்தளவுக்கு இதற்கு முற்பட்ட நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த புத்தகங்களின் மீது நான் ஆர்வம்கொள்ளவில்லை. இந்த நுபற்றாண்டின் மீதுதான் மீண்டும் மீண்டும் என் கவனம் பதிகிறது.

இதற்கு முற்பட்ட நூற்றாண்டையும் நான் எட்டிப் பார்த்திருக்கிறேன் என்று சொல்லலாம். ராமலிங்க சுவாமிகள் மீது எனக்கு எப்போதும் ஒரு பிரியம் இருந்து வந்திருக்கிறது. அதன் பின்னால் பிரதாப முதலியார் சரித்திரம், கமலாம்பாள் சரித்திரம், பத்மாவதி சரித்திரம், பாரதி எழுத்துகள் என்று தொடங்கி இன்றைய இளம் எழுத்தாளன் வரையிலும் எல்லோரையும் நியாயமான மரியாதையுடன் கவனத்திருக்கிறேன் என்று சொல்லலாம்.

ஆங்கிலம் வழியாக ஒரு மிகப் பெரிய சுரங்கத்திற்குப் போகலாம் என்ற கனவு எனக்குச் சிறுவயதிலேயே தோன்றத் தொடங்கிவிட்டது. ஆனால் அந்த மொழியைத் தாண்டிச் செல்வது எப்படி? ஆங்கிலத்தில் நான் தேர்ந்தெடுக்கவேண்டிய புத்தகங்கள் எவை? இதனால் இது எனக்கு ஒரு மிகப்பெரிய பிரச்சினையாக இருந்தது. இந்தப் பிரச்சினையை நான் சரிக்கட்டுவதற்கு முன் ஆங்கிலப் புத்தகங்களின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்புகளைப் படிக்கத் தொடங்கினேன்.

இதைத் தொடர்ந்து இந்திய மொழிகளிலிருந்து தமிழுக்கு வந்த அநேகமாக எல்லாப் புத்தகங்களையும் தேடிப் படித்தேன். ரவீந்திரநாத் தாகூர், சரத் சந்திரர், பிரேம் சந்த், தாரா சங்கர் பானர்ஜி, அம்ரிதா ப்ரீதம், சிவராம் கரந்த் என்று தொடர்ந்து எதுவும் கண்தப்பிப் போய்விடக்கூடாது என்ற கவலையுடன் படித்தேன்.

உலக இலக்கியங்களிலிருந்து க.நா.சு. ரகுநாதன், கு.அழகிரிசாமி போன்றோர்கள் மொழிபெயர்த்துத் தந்திருக்கும் புத்தகங்களில் அநேகமாக எல்லாவற்றையும் படித்தேன். டால்ஸ்டாயின் 'போரும் அமைதியும்', அன்னா கரிநின்னா, புத்துயிர் ஆகியவற்றை முதலில் தமிழில்தான் படித்தேன்.

அதன்பின் மலையாள சஞ்சிகைகளைப் படிக்கத் தொடங்கிச் சிறுகச் சிறுக மலையாளப் புத்தகங்களுடன் ஒரு நெருக்கத்தை உருவாக்கிக்கொண்டேன். இந்த நுஹ்றாண்டைச் சேர்ந்த தமிழ் எழுத்தாளர்கள் எனக்கு எந்தளவுக்குப் பரிச்சயமானவர்களோ அந்தளவுக்கு - அந்தளவுக்கு இல்லையென்றாலும் சற்றே குறைவாகவேனும் - மலையாள எழுத்தாளர்களும் எனக்குப் பரிச்சயமானவர்கள்.

தகழி சிவசங்கரபிள்ளை, வைக்கம் முகம்மது பஷீர், கேசவதேவ், எஸ்.கே. பொற்றைக்காட் என்று தொடங்கி அநேகமாக எல்லோரையும் வாசித்தேன். இன்றைய இளம் படைப்பாளிகளின்

எழுத்துகளை முடிந்தவரையில் படித்துக்கொண்டு வருகிறேன். மலையாளத்தின் முக்கிய விமர்சகர்களான எம்.கோவிந்தன், சி.ஜே.தாமஸ் ஆகியோர் என்னைப் பாதித்திருக்கிறார்கள். எம்.கோவிந்தனுடன் எனக்கு நேர்ப் பழக்கமும் உண்டு. இந்திய சிந்தனையாளர்கள் வரிசையிலும் அவர் முக்கியமானவர். ஐரோப்பிய கம்யுனிஸ்ட் உலகங்களுக்குள் சோஷலிச சிந்தனைகள் அமுலாகவில்லையென்றும் அப்பட்டமான சர்வாதிகாரம்தான் அங்கு தலை விரித்தாடுகிறது என்றும் முதலில் கண்டு சொன்ன இந்திய சிந்தனையாளர்களில் அவர் முக்கியமானவர்.

இருபது வயது வாக்கில் நான் ஆங்கிலப் புத்தகங்களையும் படிக்கத் தொடங்கினேன். முற்றிலும் ஒரு அந்நிய மொழியாகத்தான் இருந்தது அது. அம்மாவுக்குக் கூடத் தெரியக் கூடாது என்ற எண்ணத்தில் என் அறையைத் தாழிட்டுக்கொண்டு ரகசியமாக உதறிங் கைட்ஸ் என்ற நாவலைப் படித்தேன். ஆங்கிலப் புத்தகத்தை நான் படிப்பதைப் பிறர் பார்ப்பது எனக்கு வெட்கத்தைத் தருவதாக இருந்திருக்கவேண்டும். ஒவ்வொரு பக்கத்திலும் எண்ணற்ற புரியாத வார்த்தைகள் வந்துகொண்டிருந்தன. அகராதியைப் பார்த்துப் பார்த்து மனக் களைப்பு ஏற்பட்டுவிட்டது.

அதைப் பொறுத்துக்கொள்ள முடியாத அளவுக்கு அலுப்பு மேலிட்டபோது அழத் தொடங்கினேன். அகராதியின் வார்த்தைகளைக் கண்டுபிடிப்பதே அப்போது மிகச் சிரமமாக இருந்தது. அவ்வாறு நான் தனியாக உட்கார்ந்து அழுதது நல்லது என்று நினைக்கிறேன். அதுபோன்ற அழுகைகள் என் ஆற்றல்களை வளர்த்துக்கொள்ள எனக்கு உதவி செய்தன. அதன் பின்னால் இரண்டொரு வருடங்களில் அதிகச் சிரமம் இல்லாமல் ஆங்கிலப் புத்தகங்களைப் படிக்க முடியும் என்று ஆகிவிட்டது. இப்போது பின்னால் வந்த 40 வருடங்களில் ஆங்கிலம் வழியாக உலக இலக்கியத்தை ஓரளவு தெரிந்துகொண்டிருக்கிறேன் என்று நம்புகிறேன். உலக இலக்கியத்தில் ருஷ்ய இலக்கியத்தையும் பிரெஞ்சு இலக்கியத்தையும் அமெரிக்க இலக்கியத்தையும் கூடுதலாகத் தெரிந்துகொண்டிருக்கிறேன். இதுபோன்ற

அனுபவங்களையெல்லாம் பெற நான் உருவாக்கிக்கொண்ட சந்தர்ப்பங்களைப் பற்றி நினைக்கும்போது எனக்கே வியப்பாக இருக்கிறது.

எனக்குக் காலத்தின் மீது மிகுந்த அக்கறை உண்டு. இயற்கை எப்போதும் எனக்கு ஆறுதல் தந்து வந்திருக்கிறது. மனிதர்களைப் பற்றி நினைக்கும்போது எனக்கு ஏற்படும் சந்தோஷம் அவர்களுடன் நெருங்கிப் பழகும்போது ஏற்படுவதில்லை. இயற்கையும் பெண்களும் குழந்தைகளும் தான் இந்த வாழ்க்கையை நான் நேசிக்க முக்கியக் காரணங்களாக இருக்கிறார்கள்.

இந்திய ஆண்களின் அதிகாரமும் சுயநலமும் குரூரமும் இந்தியப் பெண்மையை அழிப்பதில் இன்று வரையிலும் வெற்றி பெறவில்லை. இந்தியப் பெண்கள் அவர்களுடைய சாரங்களை - மரபிலிருந்து பெற்ற அடிப்படையான செல்வங்களைக் - காப்பாற்றிக்கொள்வதில் இன்றளவும் வெற்றி பெற்றிருக்கிறார்கள். அவர்களிடம் ஒரு பெரும் மாற்றம் நிகழும்போது இந்தியாவின் முகம் மாறும். ஆண்களைப் போலி செய்து அவர்கள் பீரழிந்துவிடக்கூடாது என்ற பயமும் எனக்கு இருக்கிறது. எனக்கு மரணத்தின் மீது சிறிதும் அக்கறை கிடையாது. கடவுள் மீது எனக்கு நம்பிக்கை இல்லையென்றாலும் உள்ளூர் அவர்மீது எனக்கு ஒரு பிரியம் இருக்கிறது.

என் மனதில் சுத்தமாக அவர் இல்லாமல் போய்விட்டதற்கு மாற்றாகத்தான் நான் இந்தப் பிரியத்தை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். அவரைப் பற்றி எழுதப்பட்டுள்ள புத்தகங்களில் இன்றும் நமக்கு உபயோகமான பகுதிகள் இருக்கின்றன என்று நினைக்கிறேன். எனக்கு ஆஸ்திகப் பிரச்சாரத்திலோ அல்லது நாஸ்திகப் பிரச்சாரத்திலோ நம்பிக்கை இல்லை. மனிதர்களை மதம் சார்ந்து பிரிக்கக்கூடாது என்று நினைக்கிறேன். மதம் சார்ந்த அடையாளங்களை முன்னிட்டோ சாதி சார்ந்த அடையாளங்களை முன்னிட்டோ படிப்பு சார்ந்த அடையாளங்களை முன்னிட்டோ, பட்டம் சார்ந்த அடையாளங்களை முன்னிட்டோ மனிதனை நாம்

பிரிக்க நேர்ந்தால் அது எனக்கு ஒரு பெரும் இழுக்கு என்று நினைக்கிறேன்.

அந்த அடையாளங்களைத் தாண்டி மனிதனைச் சென்றடைவதற்கான மனநிலையை உருவாக்குவதில் படைப்பாளிக்கு மிகுந்த பங்கு இருக்கிறது. அரசியல்வாதிகளுக்கும், வெகுஜன பத்திரிகைகளுக்கும் மதவாதிகளுக்கும் வழக்குரைஞர்களுக்கும் தமிழ்த் திரைப்பட இயக்குநர்களுக்கும் படைப்பாளி எதிரானவன். ஒரு படைப்பாளியால் ஒரு வேசியை எப்போதும் நேசிக்க முடியும். ஆனால் அவனால் ஒரு வழக்கறிஞனை நேசிக்க முடியும் என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. மூளை சாமார்த்தியம் அவன் வெறுக்கக்கூடிய ஒன்று. வழக்கறிஞர்களில் அப்பாவி வழக்கறிஞர்களைத்தான் ஓரளவுக்காவது முடியும்.

1950 வாக்கில் நான் தகழி சிவசங்கர பிள்ளையின் 'தோட்டியின் மகன்' என்ற நாவலை மொழி பெயர்த்தேன். அந்நாவல் சுமார் 200 பக்கங்கள் கொண்டது. ஒரே மாதத்தில் அந்தப் பணியைச் செய்து முடித்தேன் என்று ஞாபகம். அந்த நூலை மொழிபெயர்க்கும் திறன் எனக்கு உண்டா என்று நான் யோசித்திருந்தால் அதன் பக்கம்கூட போயிருக்க முடியாது. ஆசை சார்ந்து அந்தப் புத்தகத்தின் மீது ஏறி விழுந்து அந்த மொழிபெயர்ப்பைச் செய்தேன். அதற்குப் பின்னால் நான் செய்த காரியம் என் மனதைக் கவர்ந்த எழுத்தாளரான புதுமைப்பித்தனின் பெயரில் ஒரு நினைவு மலரைக் கொண்டுவந்தது.

அதற்குப் பின் 1954லிருந்து சிறுகதைகளை எழுதத் தொடங்கினேன். என் ஆரம்பக்காலக் கதைகள் தொ.மு.சி.ரகுநாதன் ஆசிரியராக இருந்த 'சாந்தி' இதழில் வெளிவந்தன. என் நண்பர்கள் என்னை ஊக்குவித்தார்கள். வெளிப்படையான ஊக்கம் என்னைக் கூசவைக்கக்கூடியது. மறைமுகமாக அவர்கள் தந்த ஊக்கம் எனக்கு நம்பிக்கையை அளித்தது. இந்தக் காலகட்டத்தில் கிருஷ்ணன் நம்பி என்ற எழுத்தாளருடன் எனக்குப் பழக்கம் ஏற்பட்டது. சராசரி

வாரத்தில் 25 மணி நேரங்களேனும் நாங்கள் ஒன்றாய் இருந்து இலக்கியத்தைப் பற்றியும் வாழ்க்கை பற்றியும் பேசிக்கொள்வோம். அவ்வாறு கால் நூற்றாண்டுக்கு மேல் பேசினோம். அவர் மிக மோசமான நோய்க்கு ஆட்பட்டு மிகுந்த வேதனையில் மறைந்தது என்னைச் சோர்வில் ஆழ்த்திற்று.

இந்தக் காலகட்டத்தில் நான் என் மனதுக்கு மிக நெருக்கமாக இருந்த என் சகோதரியையும் இழந்தேன். இவர்களுடைய இழப்புகள் என் மனதில் ஏற்படுத்தியிருந்த சங்கடங்களையெல்லாம் நான் வாசிப்பின் மூலம்தான் தீர்த்துக்கொண்டேன். மனச் சோர்விலிருந்து என் மனதைத் தேற்றிக்கொள்ள வாசிப்பும் எழுத்தும் தான் எனக்கு எப்போதும் உதவியிருக்கின்றன. அப்படிப் பார்க்கும்போது என் எழுத்தைப் படிக்க இந்த உலகில் ஒரு வாசகன் கூட இல்லாத நேரத்திலும் நான் எனக்காகவே எழுதிக்கொண்டிருக்க வேண்டியவன்தான். என் மனம் சிதறாமலும் புத்தி கலங்காமலும் செயல்பட இயற்கை எனக்கு இந்த உபாயங்களைத்தான் தந்திருக்கிறது.

புத்தகத்தை வாசிப்பது மட்டுமின்றிப் புத்தகக் கடைகளுக்குப் போவதும் முக்கிய அனுபவம். இந்தியாவிலும் வெளிநாடுகளிலும் புத்தகக் கடைகளில் புத்தகங்களைப் புரட்டுவதில் நீண்ட காலம் செலவழித்திருக்கிறேன். இந்தியப் புத்தக கடைகளில் கழிப்பிடமும் காப்பி-சிறுநுண்டி கடையும் புத்தக்கடையோடு இல்லாமலிருப்பது எனக்கு ஆழ்ந்த கவலையைத் தந்து கொண்டிருந்தது.

மேற்கத்திய நாடுகளில் இந்தக் குறை நிவர்த்தி செய்யப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு மகிழ்ச்சி அடைந்தேன். புத்தகங்களைக் கழிப்பறையோடும் காப்பியோடும் இணைத்தது மேற்கத்திய மூளையின் மிகப் பெரிய வெற்றி. இந்த அரிய வசதி இந்தியாவிலும் 21ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றும் என்று நான் நம்புகிறேன். புத்தகங்களைக் கையில் எடுத்து புரட்டுவதும் ஓரத்தாள், பின்பக்கம், முன்னுரை, அந்தப் புத்தகத்தைப் பற்றிய

பிறரது அபிப்பிராயங் கள் இவற்றையெல்லாம் படிப்பதும் முக்கியமான அனுபவங்கள்.

புத்தகங்களைத் தொட்டுப் பார்ப்பதும் முகர்ந்து பார்ப்பதும் விசிறிப் பார்ப்பதும் சந்தோஷத்தைத் தருகின்றன. காகிதத்தின் தரத்தைப் பற்றியும் அச்சின் நேர்த்தியைப் பற்றியும் நுட்பமாக உணர்வது மிக அவசியமானது. புத்தகம் பொதுவாகச் சிறிய அளவில் ஆனது என்றாலும்கூட மனிதன் அதன்மீது கணக்கற்ற நூதனங்களைச் செலுத்தி வருகிறான்.

என் இளம் வயதில் சோவியத் அரசாங்கம் நான் விரும்பக்கூடிய எத்தனையோ புத்தகங்களை வெளியிட்டிருக்கின்றன. தோல்ஸ்தாய், அந்தோன் சகோ, மாக்ஸிம் கார்க்கி, துக்க நேவ், புஷ்கின், மக்கோவஸ்கி, அலெக்ஸாண்டர் குஃபின் (தஸ்தாயேவஸ்கி அப்போது அவர்கள் பிரசுரம் செய்யவில்லை) போன்ற நான் விரும்பும் பல படைப்பாளிகளையும் அவர்கள் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். புத்தக வடிவம் சற்று குட்டையாக இருக்கும். பைண்டிங் செய்வதில் அவர்கள் நிபுணர்கள்.

கால்பந்தாகக் கருதி நாம் ஒரு புத்தகத்தைப் பாவித்தாலும் இரண்டு கோல் போடுவது வரையிலும்கூட அந்தப் புத்தகம் கட்டாயம் தாங்கும். ஆனால் அவர்கள் தேர்வு செய்த அச்ச வடிவம் எனக்கு ஒத்து வரவில்லை. அதைவிட மோசமானது காகிதத்திலிருந்து வெளிப்பட்ட மணம். இந்தியாவில் மோசமான கழிப்பிடங்களைச் சுத்தம் செய்தபின் விசிறும் வெள்ளைத் துள்ளின் (அதன் ரசாயனப் பெயர் எனக்கு மறந்து போய்விட்டது) நெடி அந்தக் காகிதத்திலிருந்து வெளிவரும்.

என் இளமைக் காலத் தோழர்கள் கம்யுனிஸத்தின் மீது கொண்டிருந்த அபரிமிதமான நம்பிக்கை காரணமாகத்தான் அந்த வாதையைத் தாங்கிக்கொண்டார்கள். இந்த மணம் கமழும் காகிதத்தைத்தான்

சோவியத் யூனியனில் கிளாஸ்க்குகளை வெளியிட அவர்கள் பயன்படுத்தினார்கள்.

ஆனால் அவற்றின் விலை மிக மலிவாக இருந்தது ஒரு முக்கிய விஷயம். அமெரிக்கப் பதிப்புகளையோ பிரிட்டிஷ் பதிப்புகளையோ வாங்க எனக்கு வக்கு இல்லை. அதனால் முடிந்த அளவு சுவாசத்தைக் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டு நான் அந்த கிளாஸ்க்குகளையெல்லாம் படித்தேன். ருஷ்ய எழுத்தாளர்களின் மேதமை இதைப் போன்ற இடர்ப்பாடுகளைத் தாண்டி என்னைத் தழுவிக்கொண்டதை நினைக்கும்போது எனக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சி ஏற்படுகிறது. எழுத்து மேதைகளைச் சாகடிப்பது அவ்வளவு சுலபம் அல்ல என்றே நம்புகிறேன்.

புத்தகங்களைப் பற்றி முன்கூட்டிச் சாதகமாகவோ, பாதகமாகவோ தீர்மானங்களைக் கூறக்கூடாது என்று கற்றுக்கொண்டேன். ஆனால் குழல் நாம் புத்தகத்தைக் கையில் எடுப்பதற்கு முன்பே அதைப் பற்றிய அபிப்பிராயத்தை நம்மிடம் உருவாக்கத்தான் முயலும். ஒரு ஆசிரியருடன் நெருக்கமான உறவுகொண்டு மானபீகமாக அவர் பக்கத்தில் நின்றபடிதான் நாம் புத்தகத்தைப் படிக்கத் தொடங்க வேண்டும். ஆசிரியர் நம்மை இழுத்து அணைத்துக்கொள்ளவும் பிடித்துத் தள்ளவும் வசதியான அளவுக்கு நெருக்கமாக நிற்குகொண்டு படிக்க வேண்டும்.

பல ஆசிரியர்கள் அவர்கள் எழுதியிருக்கும் நூல்களின் முதல் பக்கத்திலிருந்தே வாகர்களைக் கிள்ளத் தொடங்கிவிடுவார்கள். இந்த அற்புதக் கிள்ளல்களை நாம் சகித்துக்கொண்டே போனால் ஐம்பது அல்லது நூற்று பக்கங்கள் தாண்டியபின் நாம் அவர்கள் மடிமீது கூட உட்கார்ந்து கொள்ளலாம். அதன் பின் அவர்கள் தங்கள் எழுத்து வன்மையால் அந்தரத்தில் துபுக்கிப் போட்டுப் பிடிப்பார்கள். ஆனந்தக் கடலில் ஆழ்த்துவார்கள். ஆசிரியருக்கும் வாசகனுக்குமான உறவில் ஊடலும் உண்டு .

காதலும் உண்டு. பெரிய ஆசிரியர்களுக்கு நம்மை சுவாரசியப்படுத்தவேண்டும் என்ற அக்கறையே அநேகமாக இல்லை. அவர்களுக்கு அவர்களுடைய உலகமே சுவாரசியமாக இருக்கிறது. அந்த உலகத்தை அவர்கள் அனுபவிக்கும் விதம் நமக்குச் சுவாரசியமாக இருக்கிறது. நம்முடைய பார்வை சார்ந்தும் கோணம் சார்ந்தும் மட்டுமேதான் நமக்கு ஒரு புத்தகத்தை அணுகத் தெரியுமென்றால் பெரும்பான்மையான புத்தகங்களை நமக்குப் படிக்கமுடியாமல் போய்விடும். சிறந்த வாசகன் விரிந்த பார்வையும் காலமும் மக்களும் கூடி நிகழ்த்தியுள்ள எண்ணற்ற விசித்திர நாடகங்களில் நாட்டமும் கொண்டவன். அவன் எட்டிப் பார்ப்பதில் மிகுந்த ஆசை கொண்டவன்.

அறிவுத் தேடல் சார்ந்த சுறுசுறுப்பும் ரகசியங்களை அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்றும் ஏதோ நாம் அறியாத, அறிய முடியாத ஏதோ ஒன்று விலை மதிப்பற்றதாய், எல்லாப் பக்கங்களுக்குள்ளும் ஒளிந்துகொண்டிருக்கிறது என்றும் அவன் நம்புகிறான். அநேகப் பக்கங்கள் அவனை ஏமாற்றி விடுகின்றன. ஆனால் முன்னர் வேறு புத்தகங்கள் மூலம் பெற்ற கண்டுபிடிப்புகளை மனதில் கொண்டு புதிய பக்கங்களில் ஏதாவது கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையில் பயணம் மேற்கொள்கிறான்.

50க்களில் நான் ஒரு முற்போக்கு எழுத்தாளனாக இருந்தேன். விஷய நேர்த்திபோல் வடிவ நேர்த்தியும் எனக்கு ஆரம்பத்திலிருந்தே முக்கியமாக இருந்தது. சோவியத் சர்வாதிகாரத்தைப் பற்றிய செய்திகளை என் மூளை சேமித்துக்கொண்டபோது கம்யூனிஸத்தில் நம்பிக்கை வைத்திருந்த என் மனோபாவத்தில் பல மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தன. தத்துவத்தையும் செயல்பாடையும் எனக்கு அன்றும் பிரித்துப் பார்க்கத் தெரியவில்லை. இன்றும் பிரித்துப் பார்க்கத் தெரியவில்லை.

மருத்துவமனையில் அறுவை சிகிச்சைக்கு உள்ளாகும் அனைவரும் தொடர்ந்து இறந்து கொண்டிருக்கும்போது அறுவைச் சிகிச்சை பற்றி எழுதப்பட்டுள்ள நூல்களின் நேர்த்தி பற்றிப் பேச எனக்கு கூச்சமாக

இருக்கிறது. வாழ்க்கையைப் பற்றிய விசாரம் முக்கியமா? வாழ்க்கை முக்கியமா? இவ்வாறு நான் சிந்திக்கத் தொடங்கினேன். அப்போது பொருளாதாரத் தரத்தைத் தாண்டியும் பல பிரச்சினைகள் மனிதர்களுக்கு இருப்பது தெரிந்தது. அது மட்டுமல்ல, பிரச்சினைகள் வேறு, நெருக்கடிகள் வேறு என்ற எண்ணமே எனக்கு ஏற்பட்டது. பிரச்சினைகள் தெள்ளத்த தெளிவாக தெரிபவை.

திட்டமிட்டு அந்தப் பிரச்சினைகளை ஒரு எல்லை வரையிலும் நாம் தீர்த்துக்கொள்ளவும் முடியும். லோகாயுதப் பிரச்சினைகள் தீர்ந்தபின்பும் மனிதனுக்கு நெருக்கடிகள் இருக்கின்றன. லோகாயுதப் பிரச்சினைகளை முதலில் கவனித்துவிட்டுப் பின்னால் ஆற அமர நெருக்கடிகளைக் கவனித்துக் கொள்ளலாம், என்று சொல்லக்கூடிய விவேகிகள் நம் சமூகத்தில் இருக்கிறார்கள்.

பிரச்சினைகளும் நெருக்கடிகளும் வெவ்வேறு தொடர்புடையவை என்ற எண்ணம் எனக்கு இல்லை. மனிதன் தான் எதிர்கொள்ளும் வாழ்க்கையின் அர்த்தத்தை, உரிமையை மிகத் தீவிரமாகப் பரிபலனை செய்துகொள்வதன் மூலம்தான் சிறியளவுக்கேனும் ஆசுவாசம் அடையமுடியும் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது.

இச்சிந்தனைகளின் விளைவாக என் எழுத்துப் போக்கிலும் மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தன. 60க்குப்பின்னால் நான் எழுதியுள்ள பல கதைகள் நான் எதிர்கொண்ட நெருக்கடிகளை உள்ளடக்கியவை. இந்த மனோபாவத்தைத் திருப்திகரமாக வெளிப்படுத்திய படைப்பு என்று ஜே.ஜே. சில குறிப்புகளைச் சொல்லலாம். ஜே.ஜே. சில குறிப்புகளையும் புளியமரத்தின் கதையையும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகப் படிக்கும் வாசகனுக்கு என் எழுத்துப் பயணத்தின் சுமைகளும் விசனங்களும் ஓரளவுக்கேனும் புரியும் என்று எண்ணுகிறேன்.

கடைசியாக நான் இப்போது எழுதியுள்ள 'குழந்தைகள் பெண்கள் ஆண்கள்' என்ற நாவல் மனித உறவுகளை ஒரு காலத்தோடும் இடத்தோடும் இணைத்துப் பரிசீலனை செய்து பார்க்கிறது.

இந்தப் பரீசிலனையில் நான் எந்தளவுக்கு வெற்றி அடைந்திருக்கிறேன் என்பது தெரியாது. ஆனால் அதை ஆழ்ந்து படிக்கும் வாசகன் அதன் எளிய தோற்றத்தில் ஏமாறாத ஒரு வாசகன் அந்தப் படைப்பில் நான் சொல்லிய வரிகளுக்குப் பின்னால் சொல்லாமல் விட்டிருக்கும் வரிகளையும் இணைத்துப் படித்தால் வாழ்க்கை சார்ந்த என் அக்கறையை ஏதோ ஒரு விதத்தில் பகிர்ந்துகொள்வான் என்பது தான் என் நம்பிக்கை.

நவீன தமிழ் இலக்கியத்தின் முன்னோடியான சுந்தர ராமசாமி (சு.ரா.) அவர்களுக்கும், தமிழ் இலக்கியத்தில் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்திய **காலச்சுவடு** (Kalachuvadu) பதிப்பகம் மற்றும் இதழுக்கும் இடையே மிக நெருங்கிய தொடர்பு உள்ளது. 1988-ல் சுந்தர ராமசாமியால் தொடங்கப்பட்ட 'காலச்சுவடு' இதழ், தமிழ் சிறுபத்திரிகை வரலாற்றில் மிக முக்கியமான மைல்கல்லாகும். சுந்தர ராமசாமியும் காலச்சுவடும் இதழின் தொடக்கம்: 1984-ல் சிற்றிதழாகத் தொடங்கப்பட்டு, பின்னர் 1988-ல் சுந்தர ராமசாமியால் முழு வீச்சில் இலக்கிய இதழாக 'காலச்சுவடு' மறுவடிவம் பெற்றது. நவீனத் தமிழ் இலக்கியத்தின் பல புதிய படைப்பாளிகளை இவ்விதழ் அடையாளம் கண்டது. காலச்சுவடு பதிப்பகம்: சுந்தர ராமசாமியின் இலக்கியப் பங்களிப்பைத் தொடர்ந்து, இன்று 'காலச்சுவடு பதிப்பகம்' அவரது படைப்புகளையும், நவீன தமிழ் இலக்கியத்தின் முக்கிய ஆக்கங்களையும் வெளியிட்டு வருகிறது. சு.ரா. படைப்புகள் காலச்சுவட்டில்: சுந்தர ராமசாமியின் நாவல்கள், சிறுகதைகள் மற்றும் 'பசுவய்யா' என்ற புனைப்பெயரில் அவர் எழுதிய கவிதைகள் காலச்சுவடு பதிப்பகம் மூலமாக புத்தகங்களாக வெளிவந்துள்ளன. முக்கிய நூல்கள் மற்றும் மறுபதிப்புகள் காலச்சுவடு பதிப்பகம் சுந்தர ராமசாமியின் பல புகழ்பெற்ற படைப்புகளைத் தொகுத்து வெளியிட்டுள்ளது. அவற்றின் விவரங்கள்: சுந்தர ராமசாமி கவிதைகள்: பசுவய்யா என்ற பெயரில் அவர் எழுதிய கவிதைகளின்

தொகுப்பு காலச்சுவடு வெளியீடாகக் கிடைக்கிறது.பிற படைப்புகள்: காலச்சுவடு [பிரமிள் நினைவுகள்] மற்றும் பள்ளம் போன்ற அவரது பல நூல்கள் இத்தளத்தில் கிடைக்கின்றன.சுந்தர ராமசாமியின் கவிதைகள் மற்றும் காலச்சுவடு பதிப்பகத்தின் பிற நூல்களைப் பற்றிய கூடுதல் விவரங்களை அறியவும், அவற்றை வாங்கவும் காலச்சுவடு பதிப்பக இணையதளம் சென்று பார்வையிடலாம்.சுந்தர ராமசாமியின் எந்தத் குறிப்பிட்ட புத்தகத்தைப் பற்றிய தகவல்கள் அல்லது அவரது எந்தப் படைப்பை நீங்கள் தேடுகிறீர்கள்? இதைப் பகிர்ந்துகொண்டால், அதற்கான வழிகாட்டுதலை என்னால் உங்களுக்கு வழங்க முடியும்.

01]<https://www.commonfolks.in/books/d/sundara-ramasamyin-kalachuvadu>

02]https://books.kalachuvadu.com/kcbooks/AuthorDetailView/sundara-ramaswamy_49/

சுந்தர ராமசாமியின் காலச்சுவடு

https://books.kalachuvadu.com/catalogue/sundara-ramaswamyin-kalachuvadu_872/

நவீனத் தமிழின் முதன்மையான படைப்பாளிகளில் ஒருவரான சுந்தர ராமசாமி பெரும் கனவுகளோடு தொடங்கி நடத்திய காலச்சுவடு எட்டு இதழ்களின் (ஜனவரி 1988- டிசம்பர் 1989) தொகுப்பு இது.

8 சிறுகதைகள், 30க்கும் மேற்பட்ட கவிஞர்களின் 90க்கும் மேற்பட்ட கவிதைகள், ந. முத்துசாமியின் 'நற்று னையப்பன்' நாடகம், பஸ்துறை சார்ந்த 30க்கும் அதிகமான கட்டுரைகள், 15 நூல் மதிப்புரைகள், ஆசிரியர் குறிப்புகள், எம்.என். ராய், க.நா.சு., எம். கோவிந்தன், டி.எஸ். எலியட், உருதுக்கவிதைகள் பற்றிய சிறப்புப் பகுதிகள், சிறு குறிப்புகள், கடிதங்கள் மற்றும் மொழிபெயர்ப்புகள் (சல்மான் ருஷ்டியின் கடிதம், 2 கதைகள், 10 கட்டுரைகள், 23 கவிதைகள்) என அனைத்தும் அடங்கிய முழுமையான தொகுப்பு. காலச்சுவடு 100 இதழ்களை எட்டியிருக்கும் தருணத்தைக் கொண்டாடும் முகமாக இத் தொகுப்பு வெளிவருகிறது.

Sundara Ramaswamy and Kalachuvadu

<https://www.sahapedia.org/sundara-ramaswamy-and-kalachuvadu-conversation-kannan-sundaram>

Kannan Sundaram talks about his father, the acclaimed Tamil writer Sundara Ramaswamy, and Kalachuvadu, the magazine he started in 1984. This interview was conducted by Kavitha Muralidharan in Chennai in 2017.

காணொளிகள்

01] சுந்தர ராமசாமியின் பள்ளம் சிறுகதைத்

தொகுப்பிலிருந்து - குரங்கு

<https://www.youtube.com/watch?v=44Kf7zZ7fLM> [17:01]

02] பிரசாதம் | சுந்தர ராமசாமி சிறுகதை

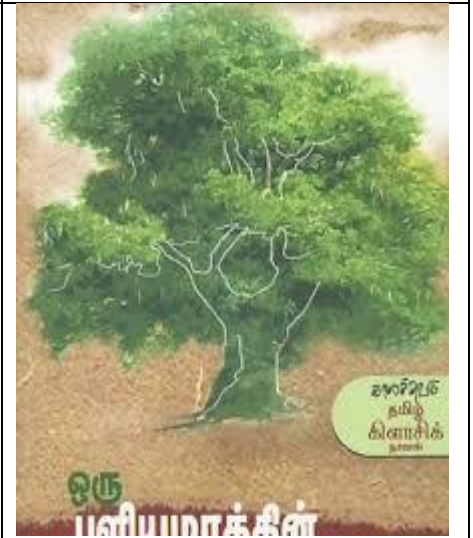
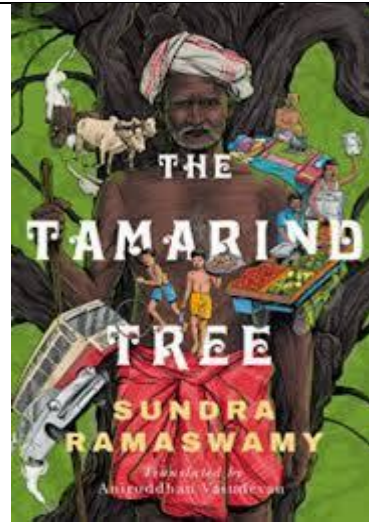
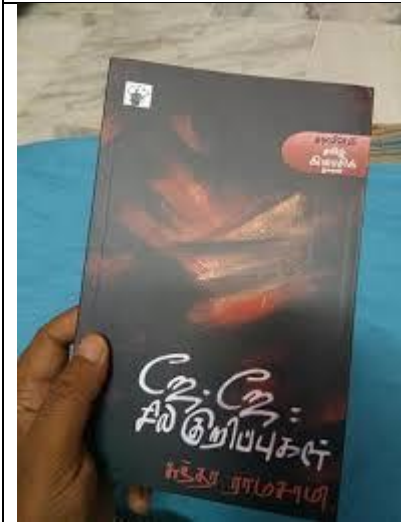
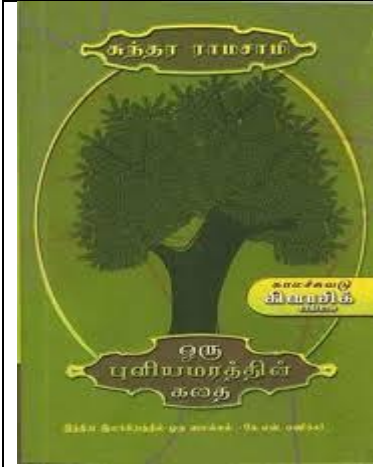
<https://www.youtube.com/watch?v=vQmyDWJywMk> [36:01]

03] **Bava Chelladurai** | சுந்தர ராமசாமி - ஜே.ஜே: சில
குறிப்புகள் | பெருங்கதையாடல் | பவா செல்லதுரை

<https://www.youtube.com/watch?v=OX0Yh7z66uo> [1:20:54]

04] கோவில் காளையும் உழவு மாடும் | சுந்தர ராமசாமி |
ஒரு கதை சொல்லட்டுமா | பாரதி பாஸ்கர்

<https://www.youtube.com/watch?v=ViBSJJMEiuA> [22:29]

(😊)(😊) **சுந்தர இராட்சாசுரி** (😊)(😊)